

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 107

Ple del Parlament

Sessió 50, segona i darrera reunió, dijous 20 d'abril de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles 300-00311/13	3
Interpel·lació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera 300-00313/13	11
Interpel·lació al Govern sobre l'economia de plataformes 300-00317/13	18
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció institucional 302-00270/13	24
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 302-00273/13	35
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model residencial 302-00271/13	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies 302-00274/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció institucional (continuació) 302-00270/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (continuació) 302-00273/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model residencial (conti- nuació) 302-00271/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies (conti- nuació) 302-00274/13	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme 302-00275/13	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva 302-00272/13	77

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme	88
302-00276/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes i les oportunitats del Camp de Tarragona	99
302-00277/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme (continuació)	110
302-00275/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva (continuació)	111
302-00272/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme (continuació)	112
302-00276/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes i les oportunitats del Camp de Tarragona (continuació)	112
302-00277/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 50.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Territori, el conseller de Salut i el conseller de Drets Socials.

La vicepresidenta segona

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la vicepresidenta segona.)

Interpellació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles

300-00311/13

...sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, la diputada Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Fa temps que parlem del greu problema del despoblament que pateixen els municipis rurals i de la necessitat de dedicar esforços i recursos per aturar la greu situació que pateixen. I és que cada cop la ferida és més profunda i no n'hi ha prou amb posar-hi una tireta.

Estem davant d'una emergència rural que afecta el conjunt del país, i cal aturar la sagnia amb mesures urgents i d'ampli espectre si no volem que sigui irreversible. Una emergència rural lligada també a l'emergència climàtica, com ara, amb aquesta greu sequera que estem vivint. Entenc que no és competència directa de la seva conselleria, però la problemàtica rural és tan transversal que cal una visió global de la situació.

Com vostè sap, l'envelliment de la població i la manca de relleu generacional al camp és una realitat amb tendència creixent. Ara mateix estem davant d'una sequera gravíssima que deixarà sense collita de cereals la immensa majoria dels camps. I el canal d'Urgell està preveient restriccions com no ho havia hagut de fer mai, que afectaran no només la producció de fruita dolça, sinó també la possible supervivència dels propis arbres fruiters.

D'altra banda, els ramaders estan preveient una reducció dels caps de bestiar per poder garantir-los l'abeurament, i els pinsos, que són a base de cereal, també tindran un augment de costos. Amb pagesos i ramaders molts d'ells ja amb una edat avançada, i sense previsions de relleu generacional, aquesta sequera, juntament amb els alts costos de producció –fitosanitaris, adobs, carburants, etcètera– i la burocràcia que cada cop els ofega més, pot suposar un abandonament dels conreus, amb la consegüent deixadesa dels camps, l'augment de la massa boscosa i el risc d'incendis, una situació greu que també pot produir una manca d'aliments i una inflació dels preus al consum.

Tot plegat, certament, pot semblar un relat catastrofista i alarmista, però malauradament és el relat de la situació que estem vivint. I sé, consellera, que la situació, la problemàtica aquesta rural no és únicament a Catalunya, és una tendència arreu. Per aquest motiu, la Comissió Europea ha marcat un horitzó i unes mesures per aconse-

guir unes zones rurals més fortes, connectades, resilients i pròsperes per combatre l'envelliment i l'èxode a les ciutats. I hem d'assolir entre tots aquest horitzó.

I, per aconseguir-ho, cal que totes les administracions treballin plegades, des dels ajuntaments, els consells comarcals, les diputacions..., i, per descomptat, el Govern de la Generalitat. Hem de sumar per ser més forts i actuar conjuntament, amb uns objectius i recursos compartits. I, en aquest sentit, també és essencial tenir l'estatut del món rural, l'estatut dels municipis rurals, que ha de garantir que els recursos es destinen sempre amb aquesta mirada de discriminació positiva vers el món rural, però van amb una mica de retard.

En aquest sentit, consellera, em consta –i si no és així ja em corregirà– que, partint de la definició de món rural, s'ha establert, en aquesta proposta d'estatut, que aquesta llei s'adreçarà als municipis de menys de dos mil habitants i que aquests municipis es dividiran també en dos blocs: els municipis rurals en general i els municipis rurals d'especial atenció, que serien els de menys de cinc-cents habitants.

Miri, jo li demanaria que, si és així, ho reconsiderin i que els municipis d'especial atenció siguin els de menys de mil habitants, perquè crec sincerament que quan cal actuar és abans no sigui massa tard. I quan un municipi veu baixar el seu padró i veu que va perdent i perdent i s'ha d'esperar a tenir menys de cinc-cents habitants per ser considerat d'especial protecció ja és massa tard, perquè aquest municipi ja està a l'UCI, i cal actuar abans que hi sigui. Per tant, doncs, com li he dit, jo li recomanaria marcar la línia almenys a mil habitants.

Com bé deu saber, els alcaldes i alcaldesses dels pobles rurals no ho tenim gens fàcil a l'hora d'intentar donar uns bons serveis, efectius i de qualitat, perquè malauradament les lleis de l'Administració pública municipal són homogènies per a tothom, sense tenir en compte que als pobles ens manca personal especialitzat i recursos pressupostaris i se'ns exigeix com si fóssim grans ciutats. I, malgrat les dificultats, fem tot allò que està al nostre abast per donar resposta a les necessitats dels nostres veïns i dels nostres pobles.

En aquest sentit, per exemple, com vostè deu saber, molts dels municipis de menys de cinc mil habitants van quedar exclosos dels fons Next Generation, del DUS 5000, que havien de transformar els nostres pobles en les energies renovables i l'eficiència energètica que tant se'ns demana. I en van quedar exclosos perquè l'atorgament es feia per ordre d'arribada de les sol·licituds. I clar, aquí, l'ajuntament que disposava de la infraestructura administrativa per poder-ho fer més ràpid i millor va guanyar, i la resta en van quedar exclosos, després d'haver hagut d'assumir elevades despeses de personal extern per elaborar els projectes.

Per tant, un cop més, el món rural queda exclòs de la transició energètica. I altre cop ens quedem enrere perquè els nostres ajuntaments depenen absolutament de les aportacions de les administracions supramunicipals per poder fer qualsevol actuació, perquè no tenim altres fonts de finançament i cada cop estem més ofegats.

Per exemple, amb l'augment dels costos energètics, els ajuntaments hem hagut de fer front a un increment molt important de les factures. Hem rebut algun ajut extraordinari per pagar aquest cost extraordinari? Doncs no. Llavors, què deixem de fer per compensar l'increment de costos als pressupostos? Quins serveis deixem de donar? No creu que el Govern hauria hagut de preveure un fons de cooperació local extraordinari, igual com es va fer amb el fons extraordinari per a la covid, per cobrir aquestes despeses? De fet, des de Junts per Catalunya ho vam proposar als pressupostos amb una esmena, a la qual des del seu grup parlamentari s'hi va votar en contra.

Com bé sap, el finançament del món local no està resolt, i els pobles no tenim, com deia, altres fonts d'ingressos. En aquest sentit, voldria demanar-li quines mesures tenen en ment. I, si tornem als pressupostos, quants diners van preveure per ajudar al desenvolupament dels municipis rurals amb mesures concretes? Com es preveu generar-hi riquesa i opcions de vida per als nostres joves? Com preveuen in-

centivar els professionals sanitaris, docents o els mossos d'esquadra, per exemple, per poder exercir a les zones rurals? Com cobrim les baixes dels professionals, si ben pocs hi volen anar a treballar i encara menys a viure-hi?

I, també –molt important–, com ho podem fer els ajuntaments per cobrir les vacants o les baixes dels secretaris interventors si, de fet, el seu departament té una borsa que no funciona perquè no hi ha ningú que estigui disponible? O com incentivem o facilitem que els ajuntaments no es quedin desatesos en aquest sentit? Quines inversions s'han previst en polítiques d'empresa per generar llocs de treball?

Se'ns demana, per exemple, que controlem el consum d'aigua, que reduïm les fuites d'aigua, que substituïm les canonades velles. Amb quins diners? Ha sortit una línia de subvencions en la que es demana que els municipis aportem quina quantitat d'aigua estalviarem si fem algunes mesures de palliació. La majoria dels pobles no disposem de comptadors seccionals per zones per poder establir quina quantitat d'aigua estarem estalviant. Per tant, han de ser subvencions que s'ajustin a la realitat i que puguin aportar als pobles allò que necessitem, perquè sabem que moltes d'aquestes canonades són de fibrociment i que tenen pèrdues, malgrat que potser no ho podem constatar numèricament. I necessitem ajudes en aquest sentit que siguin directes i que cobreixin la totalitat de la inversió, perquè, si no, ens és impossible assumir-les.

Miri, consellera, se'ns exigeix molt i se'ns dona poc. Que els joves no marxïn o tornin als pobles. A quins habitatges? A treballar on? Per exemple, es va engegar una prova pilot a les Garrigues Altes. Quines conclusions se n'han tret? Replicaran aquest projecte d'arrelament a altres municipis de la pròpia comarca o en d'altres zones de Catalunya? Sincerament, em dol veure com tenim comarques i poblacions que decreixen atesa la manca d'oportunitats i l'abandonament. I des de Junts creiem que l'equitat territorial és una qüestió vital de país per a tots els ciutadans de Catalunya. És fonamental garantir que tots els ciutadans rebin el suport i les oportunitats necessàries per desenvolupar-se i prosperar, independentment d'on visquin.

I, com que veig que se m'acaba el temps, escoltaré atentament les seves propostes i en seguirem parlant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera de Presidència, senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Bé, alcaldessa de l'Albi, crec que hem coincidit en fòrums a nivell de territori per parlar justament d'aquesta qüestió, i, de fet, compartim aquesta preocupació. El Govern és molt conscient que els municipis petits o micropobles, que a nosaltres ens agrada més dir-ne «rurals», perquè alguns són petits en població però molt grans en extensió i en actius, etcètera –per tant, en direm també «pobles rurals»–, efectivament, són molt importants per garantir un país d'oportunitats per a tothom. I, per tant, aquesta és una visió compartida en el si del Govern per part de tots els departaments.

Als municipis més petits, més rurals, efectivament, els hi manquen infraestructures, sofreixen despoblament, també hi ha una bretxa digital... És a dir, molts reptes, no pas menors, al contrari, molts de molt importants, que hem d'encarar amb valentia per revertir la situació que viuen. De fet, una dada molt senzilla: 336 municipis de menys de cinc-cents habitants representen el trenta-cinc per cent de la superfície, però, en canvi, només un u per cent de la població. Amb aquesta dada ja es veu el desequilibri important que tenim a Catalunya.

Assumim les responsabilitats que ens toquen, conscients que el món rural arrossega, de fet, una manca d'inversions i, per tant, necessita uns serveis adequats, uns serveis que siguin suficients. Li desgranaré alguns aspectes que, de fet, en al-

guna ocasió en aquest Ple ja hem parlat, però que avui toca concretar encara més, i vostè hi ha fet referència.

Estatut de municipis rurals. La darrera vegada que en vàrem parlar no teníem encara la redacció d'aquest text. Ara ja la tenim i els diferents departaments n'estan fent la revisió, però, de fet, el que fem és treballar-ho amb un grup de treball en que hi ha les associacions municipalistes, l'Associació de Micropobles de Catalunya, Eines de Repoblament Rural, i, per tant, qualsevol tema que fa referència a això el consensuem en aquest marc.

Per tant, aquesta definició que ha fet de pobles rurals –menys de dos mil– i d'especial atenció –menys de cinc-cents– és un element que estem treballant amb ells, i, per tant, no és un element tancat, i, en aquest sentit, li farem avinent quan tinguem exactament els números.

Però, en qualsevol cas, volíem que els municipis, que les alcaldies, que les associacions que hi donen suport, fossin els protagonistes d'aquest document, perquè l'hem de fer molt bé. Certament, és molt complicat, però alhora molt important, perquè del que es tracta és de tenir un cos normatiu que afecta temes urbanístics, administratius, jurídics, de tot tipus, i que ha de ser adequat a la idiosincràsia dels municipis rurals, els municipis més petits en població. I, per tant, necessitem fer-lo molt bé.

Efectivament, també comptem amb el seu grup per a les aportacions. De fet, volem tancar-ho amb el món municipal i després obrir-ho al conjunt de l'arc parlamentari. En qualsevol cas, aquesta eina ens ha de servir per lluitar contra el despoblament, que ens preocupa moltíssim; contra aquesta pèrdua crònica de població que tenen alguns municipis del país, que, de fet, com deia vostè mateixa, és un tema que afecta el conjunt de països europeus. Per això també hem establert una eina que ens sembla molt útil, que és activar el Consell Català de Municipis Rurals, que ja ens hi hem reunit també dues vegades: alcaldesses i alcaldes de menys de dos mil habitants que ens fan d'assessorament al Govern en tots aquells temes que els poden afectar. Ens sembla una eina molt útil, perquè es tracta de fer accions per als municipis petits, però sobretot de fer accions amb ells, amb ells com a protagonistes.

Aquests són dos aspectes del Departament de Presidència, però a Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural també tenen molta cosa a dir-hi, com vostè també ha anomenat. De fet, hi ha la qüestió de l'agenda rural que estem desplegant, que va néixer d'una comissió interdepartamental de despoblament i concretament una comissió formada per Arca, per l'Associació Catalana de Municipis i per l'Associació de Micropobles. Un procés participatiu de més de 1.200 persones que s'ha concretat en gairebé nou-centes accions amb relació a persones, benestar i repte demogràfic, transició ecològica, territori connectat, sistema agroalimentari, gestió forestal, innovació i dinamització social i econòmica, i governança.

D'aquesta agenda en penjen diverses accions, però una d'important, que és l'Observatori del Món Rural, que ens ajuda justament a tenir dades per prendre les millors decisions amb relació als municipis més petits. Recopilem dades amb relació a la demografia, a l'economia, a serveis, a qualitat de vida, a territori... I ens donen indicadors realment molt valuosos.

També en penja, d'aquesta agenda rural –i vostè també n'ha fet esment–, l'estratègia de relleu generacional agrari de Catalunya 2023-2027. Evidentment..., molt crític, el sector agrari, en aquest moment, pel que fa al relleu generacional en les explotacions agràries, per factors diversos: socials, econòmics, ambientals, culturals. Però, en qualsevol cas, hi tenim l'alerta posada. Necessitem, doncs, que realment aquesta taxa de reemplaçament que en aquests moments no es dona..., és a dir, quan es jubila una persona, difícilment aquesta explotació continua..., o amb moltes dificultats. És un tema que s'aborda a nivell europeu. I aquí el que hem fet és marcar aquesta estratègia, que al que va és a aixecar una nova generació de vocacions en l'àmbit agrari. I va des del tema del banc de terres fins a facilitar el relleu d'explota-

cions o facilitar també el relleu en petits negocis vinculats als sectors agroalimentaris, que, evidentment, són molt rellevants.

Projecte Arrelament –també hi ha fet referència–, que fa referència a les Garrigues Altes. Efectivament, es va desenvolupar, doncs, una prova pilot l'any 2022. L'estem avaluant i, per tant, encara no tenim prioritzades quines han de ser les accions per a altres territoris, però ens sembla útil, tal com es va treballar en aquesta prova pilot. I, per tant, ho veiem com una qüestió molt rellevant per tirar endavant a altres territoris.

Estratègia Pirineu. N'hi faig un esment, perquè és un tema que és un compromís del Govern que afecta un territori, l'Alt Pirineu i Aran i les altres tres comarques del Pirineu, que, efectivament, és on es situen la majoria o molts pobles petits i micropobles, que necessiten dinamització econòmica, que necessiten la creació de llocs de treball, la fixació de persones al territori. I aquí del que es tractava és d'aixecar projectes transformadors; per tant, d'aixecar projectes que fossin tractors d'altres iniciatives.

Hem fet diverses sessions de treball a totes les comarques o a la majoria de les comarques. I d'aquí n'han sortit –evidentment, de forma participativa– uns eixos de treball en temes d'habitatge, evidentment, per arrelar les persones al territori; el Pirineu com un territori de coneixement, i això vinculat a l'àmbit universitari i de formació professional; la gestió forestal sostenible, vinculada a la gestió de boscos amb relació a la construcció i, per tant, l'ús d'aquest recurs o també de la biomassa; un model de mobilitat pròpia, pirinenca; innovació i qualitat en la producció alimentària, i això va de potenciar marques pròpies, la transformació en el sector agroalimentari.

També un turisme pirinenc integrat i regeneratiu i sostenible, i això va de fer que 365 dies l'any el Pirineu pugui gaudir d'activitat econòmica –per tant, no centrat tant en l'hivern. El Pirineu com un espai esportiu a cel obert, i aquí fem referència als espais naturals, evidentment a la seva preservació, però també al seu ús. I un Pirineu compromès amb les energies renovables, i ens hem compromès a fer oficines comarcals de transició energètica.

El varem presentar l'11 d'abril... –perdó–, el varem presentar la setmana abans de l'11 d'abril, l'11 d'abril el varem aprovar per govern. Per tant, és una estratègia compartida amb tots els departaments que ens hem compromès a implementar en forma d'accions, en aquests eixos que li plantejava. I ens sembla que és molt rellevant per al desenvolupament sostenible d'aquest territori.

Una altra qüestió rellevant, que segur que vostè hi va ser, és el Congrés Català de Repoblament, a Lleida, el 30 i el 31 de març. Allà es van tractar problemàtiques amb relació precisament al repoblament, si ho diem en positiu. Moltes idees, moltes experiències, moltes bones praxis que podem utilitzar al llarg de tots els municipis, i, efectivament, per revertir la situació de despoblament. I per nosaltres és rellevant perquè va tenir, doncs, la participació d'ajuntaments, de diputacions –especialment la Diputació de Lleida, qui ho va impulsar–, associacions, la Generalitat, també l'acadèmia... Va ser un congrés realment molt interessant, que en van sortir propostes tangibles i que ens varem emportar com a deures a fer pel propi departament.

En definitiva, treballem per les necessitats específiques dels municipis petits. Vostè ha fet referència a alguns elements concrets. Després n'hi exemplificaré d'altres, però vostè ha parlat de la qüestió..., de la dificultat perquè les persones en l'àmbit sanitari es quedin en territoris menys poblats, o altres professions.

Amb relació al tema sanitari, des del Departament de Salut justament s'ha fet un programa per fer que, efectivament, hi hagi incentius perquè els sanitaris, especialment metges i metgesses i infermeres i infermers, doncs, es situïn en l'àmbit més rural o més allunyat de les grans poblacions. També vull posar en valor el tema de Tremp i el grau d'Infermeria, que s'activarà també a aquella comarca.

També vull fer referència al tema dels secretaris. Vostè n'ha fet esment: efectivament, tenim una borsa que dona per cobrir algunes necessitats, però no totes. Però aquí tenim diverses accions, i sabem que això és una problemàtica que afecta tots els ajuntaments, i especialment els més petits. Farem un concurs propi, com ja havíem fet. S'havia aconseguit situar en l'àmbit de Catalunya un concurs per tal de que persones, diguem-ne, joves, doncs, optessin per aquestes vocacions. De fet, fins i tot n'hem fet difusió a nivell de mitjans de comunicació, perquè hi ha poques vocacions de secretaris, secretàries, interventors i interventores a Catalunya, i les volem incentivar. Ens sembla que és clau tenir bones peces en aquest indret, que és imprescindible, vinculat a l'Escola d'Administració Pública, que també fa el suport en forma de formació.

I, com que se m'acaba el temps, continuaré a la segona part.
Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Feliu Moragas.

Anna Feliu Moragas

Molt bé. Gràcies, consellera, per les explicacions que ens ha donat. Jo, sincerament, esperava una mica que ens poguéssiu explicar més. Ja que diuen que tenen l'estatut ja redactat i que està en procés d'aportacions dels diversos departaments, esperava que també ens poguéssiu explicar una mica més –i potser ho farà en la següent part– quines mesures destacaria d'aquest estatut, no?, perquè, realment, si el que volem és atendre totes aquestes necessitats que havíem dit, dels ajuntaments que estem aquí donant la cara amb els nostres ciutadans i que necessitem que hi hagi aquesta mirada en positiu i vers el nostre territori, doncs, necessitaríem saber una mica més quines mesures ens en pot destacar.

Jo crec que també hi ha d'haver, entre algunes d'aquestes mesures, la proposta d'adaptar certes lleis, certes lleis que ens afecten al món local i que, com he dit abans, estan pensades de manera homogènia per a totes les administracions locals, siguin per als ajuntaments de Lleida, de Barcelona o de les Borges Blanques o de Sort. I, per tant, jo crec que aquí hi hauria d'haver propostes concretes, mesures concretes que facilitin la vida a aquests ajuntaments, perquè al final l'ajuntament d'aquell municipi rural és aquell que coneix quines són les necessitats dels seus veïns i veïnes, dels seus pobles, i, per tant, és aquell el que primerament haurà de donar-hi resposta, i necessita aquestes eines, aquestes eines que ens desburocratitzin l'Administració, que ens la desburocratitzin.

Perquè, miri, com vostè suposo que bé deu saber, en la majoria dels pobles petits, als ajuntaments, avui, treballant-hi, hi ha un administratiu o administrativa, potser a mitja jornada, i llavors tenen un secretari interventor que, com a molt, hi va un dia a la setmana, perquè és una secretaria interventora que està compartida amb altres municipis. I, per tant, amb aquesta infraestructura tan petita no podem fer front a les necessitats burocràtiques que se'ns estan demanant. O sigui, tenim el mateix personal ara que fa vint anys enrere, i les exigències han canviat moltíssim. Per tant, necessitem aquest recolzament, també tècnic, aquest suport, que ens serveixi per poder sol·licitar les subvencions, per poder donar les justificacions de totes les subvencions que se'ns demanen, per presentar la liquidació de comptes, per poder fer els plens, per poder fer tota la tasca burocràtica i administrativa, molt feixuga, i nosaltres també hi hem de donar resposta.

Ens ha parlat del projecte Arrelament, que es va plantejar originàriament en aquests vuit municipis de les Garrigues Altes. Diu que l'estan avaluant. Jo crec que estaria bé, doncs, poder saber si aquest projecte tirarà endavant, si l'anirem estenent a la resta de la comarca i en d'altres comarques, com la Terra Alta o qualsevol altra, que estan molt afectades. I això s'hauria de fer relativament aviat.

Ha parlat del projecte dels Pirineus... Jo a vegades penso que tenim molts projectes, moltes idees, però que no acabem de tenir un fil conductor que ens uneixi tots aquests projectes i que tinguin un objectiu per un projecte determinant i clar per a tots els territoris de Catalunya. Perquè anem fent com tastets, anem fent com còsets, però no acabem de tindre una línia d'actuació global i dirigida a tota l'amplitud del municipi rural.

I, en aquest sentit, hi ha, evidentment, mesures molt interessants, com, per exemple, coses que s'haurien de fer en el tema de l'habitatge. Als pobles tenim moltes cases buides, moltes cases velles, que els propietaris no les estan arreglant perquè potser no tenen els recursos per fer-ho. I hi hauria d'haver alguna incentivació per poder fer que aquestes cases es puguin posar al mercat, puguin estar en circulació i a disposició d'aquests joves, que potser molts d'ells voldrien quedar-se o voldrien viure al poble i no saben com fer-ho.

Ha parlat també d'altres aspectes, de la dinamització econòmica. Evidentment que als municipis rurals hi ha pagesos i hi ha ramaders, però no només. Hi ha personal molt qualificat, hi ha personal que ve a estudiar a Barcelona o va a estudiar a Lleida i, després, al seu poble o a la seva comarca no troben una sortida professional a la seva formació. I, per tant, caldria també tenir llocs de treball qualificats i sobretot pensant en aquests joves, perquè els joves al final són el futur dels nostres pobles.

I, després, tornant al tema de la pagesia, i aprofitant que també ha vingut la consellera, doncs..., sobretot ajudar els pagesos i ramaders a poder viure de la seva feina, que només volen això. Jo crec..., a vegades tinc la sensació que tot s'arregla a base de subvencions, i a vegades no és només això. Cal ajudar-los perquè es puguin guanyar la vida, que això és el que ells volen, amb la seva feina.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, vicepresidenta. Ha expressat molts temes, espero donar-hi resposta.

Temes d'endregar el que fem al Govern. Tenim una comissió interdepartamental, liderada en aquest cas per Presidència, i, per tant, Acció Climàtica també hi és, Territori..., justament per endregar tot el que fem des del Govern.

Estatut. Li brindo que ens veiem amb tranquil·litat i en puguem parlar, perquè, evidentment, en quatre minuts i trenta-nou que em queda és complicat. Però, certament, la idea és aquesta; és a dir, no podem tractar igual el que és diferent, no podem tenir les mateixes lleis urbanístiques per a Gisclareny que per a Barcelona. Aquest és el concepte i, per tant, parlem-ne amb calma.

Desburocratització. Bé, justament, des del Govern de la Generalitat, i des de Presidència, especialment, intentem, les línies de subvencions, justament que siguin molt més fàcils a l'hora de justificar per tal de no generar tanta paperassa. I crec que a les que hem fet fins ara i a les que farem a partir d'ara aquesta qüestió hi és ben present.

Abans m'ha parlat de la qüestió de l'aigua i, certament, el Govern també ens hi implicarem amb el finançament de la canalització en baixa, les millores en baixa, amb relació al suport econòmic.

També ha parlat d'habitatge. Li vull expressar una mesura concreta. La llei d'acompanyament als pressupostos, ja l'any passat, però també aquest, el 2023..., justament hi havia ajustos i prescripcions noves per facilitar la simplificació en la creació d'habitatges especialment vinculats amb el sector primari. Hem de continuar fent coses, però, en qualsevol cas, també hi havia aquesta mesura.

Estem desplegant els serveis territorials de totes les vegueries. Sap que en algunes anàvem més endarrerits, especialment al Penedès i l'Alt Pirineu i l'Aran. I, evi-

dentment, és un mecanisme per acostar els serveis al territori, per millorar l'atenció a la ciutadania a tot arreu. Per tant, també un element important.

Desplegament de la fibra òptica. I això fa referència a professions més tècniques, que necessiten un servei de qualitat al territori, en aquesta bretxa digital que volem eliminar, per fixar més persones al territori, per retenir talent, per atraure empreses –evidentment, també apostem per la indústria en els municipis més petits en població—..., doncs, també ho estem fent. Tenim planificat estendre més de tres mil quilòmetres de fibra nous. En aquest sentit, no es tracta només d'arribar al municipi, sinó d'arribar als nuclis i, per tant, a tota la població. És evident que a les empreses fins ara sovint no els era prou atractiu i, per tant, no l'acabaven desplegant en municipis de menys població. Aquí, en aquesta acció, el que pretenem és facilitar justament l'arribada de la fibra òptica a cadascun dels habitatges més aïllats.

Llei de millora urbana, ambiental i social. Serà una possibilitat amb relació a barris, a viles, a municipis, i amb relació a l'habitatge, per evitar la fractura social, per fer un salt també en temes de sostenibilitat, però també els municipis petits aquí hi han de tenir un paper, els municipis rurals hi han de tenir un paper destacat. En aquests moments hi estem treballant, però, evidentment, tindrem en compte el que vostè també ens deia com a aproximació.

Temes més de recursos i inversions territorialitzades. La consellera d'Economia va anar per totes les vegueries a explicar quines eren les inversions a cada territori, justament perquè fèiem aquest plantejament de desenvolupament territorial de manera equilibrada. Ha parlat dels fons Next Generation. Saben que hi ha una centralització molt gran amb relació a aquesta qüestió, però també li he de dir que el noranta-dos per cent dels municipis de Catalunya rebrà algun tipus d'ajut en aquest sentit. Certament, no n'hi ha prou. Certament, ha passat, doncs, que no hem tingut la capillaritat que nosaltres preteníem i, per tant, hi hem de seguir treballant.

També, durant aquest període de dos anys que fa que estic al capdavant de Presidència, el Fons de Cooperació Local l'hem incrementat justament en la línia que vostè apuntava, de noves despeses que han hagut d'afrontar els ajuntaments, especialment vinculades, en algun cas, a creixements, diguem-ne, de salaris justos o també de creixements de costos energètics. Segur que no és suficient, segur que hem de continuar abordant aquesta qüestió, però sí que també fèiem una discriminació positiva proporcionalment als municipis, doncs, de menys població.

També hem fet línies d'ajuts per a l'Associació de Micropobles, justament perquè és una associació molt útil per donar suport als municipis amb menys població. I ho continuarem fent. Ens sembla que és un bon interlocutor per tractar aquesta temàtica.

També hem continuat amb el transport adaptat, el transport a la carta, el Clic. cat, que és un transport a la carta ja digitalitzat. Per tant, hem fet un salt més. I aquí darrerament s'hi ha incorporat el Ripollès, però ja hi ha el Pla de l'Estany, Gironès, la Garrotxa, l'Alta Segarra, les Garrigues i el Ripollès, com li deia, amb la voluntat d'ampliar-lo. Per tant, ens sembla una molt bona eina.

I em queden molt pocs segons, però vull acabar explicant les línies d'ajuts noves que traurem amb relació a la millora d'equipaments i instal·lacions esportives per a tothom, per a tots els municipis, perquè sabíem que, si ho fèiem de forma competitiva, els municipis més petits probablement es quedarien a zero. Per tant, també diners per a esports per a tothom.

I no em queda més temps. Continuarem en una altra ocasió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera

300-00313/13

Per a l'exposició de la interpellació, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, diputades i diputats... Consellera, fa uns mesos la interpellàvem sobre la situació dels boscos i presentàvem una moció sobre acords que anaven en la línia de passar a l'acció: de legislar, de planificar i d'executar actuacions que milloressin l'estat de les nostres masses forestals i, en definitiva, del conjunt del país, perquè l'estat dels boscos és, sens dubte, una qüestió de país. De fet, el president del nostre grup parlamentari, Salvador Illa, va oferir al president Aragonès quatre pactes de país en el marc del debat d'orientació política general, i un d'ells era el de la política forestal, per a l'aprovació d'una nova llei forestal catalana que s'adeqüi als canvis que s'han produït i s'estan produint a Catalunya en aquest sentit.

Avui tornem a interpellar-la, perquè no veiem que els acords adoptats en aquella moció de la nostra primera interpellació s'estiguin executant amb la rapidesa que caldria, entre ells la nova llei forestal catalana, però també en queden pendents altres punts: la creació de l'agència de boscos de Catalunya, que vindria a endreçar l'espai d'estructures forestals vinculades a la Generalitat, com el Centre de la Propietat Forestal, la Subdirecció General de Boscos i Forestal Catalana. Igualment, tampoc veiem que hi hagi un full de ruta clar en la política forestal. Seguim sense tenir el pla forestal de Catalunya, que ha de constituir aquest full de ruta, i, com que no existeix, doncs, no hi ha un criteri clar d'on poder invertir els fons Next Generation.

I no només tot això, sinó que, en uns moments tan complicats, la unitat de prevenció d'incendis segueix essent la germaneta pobra de tota l'estructura forestal del Govern, totalment infradotada i menystinguda. Està clar que davant dels incendis, sobretot dels grans incendis, l'única eina útil és la prevenció. Amb l'extinció no s'hi pot lluitar i, en qualsevol cas, és molt cara, és molt més cara que la prevenció.

De tota manera, consellera, més enllà de recordar-li tots aquests deures pendents, l'objectiu d'aquesta interpellació és posar sobre la taula la greu situació que estan patint els boscos de Catalunya en un moment d'extrema sequera. I, per tant, volem saber què pensa el Govern respecte a aquest context crític, què pensa fer, i, en tot cas, plantejar en la moció subsegüent aquelles accions que creguem que poden ser les més oportunes en aquest moment.

Al nostre entendre, no podem perdre més temps. Cal que actuem ràpidament i decidida, perquè si no ho fem possiblement aviat no quedarà res sobre el que prendre decisions. Portem molt de temps amb sequera i, malauradament, aquest no és un fet puntual. Cal recordar que en els darrers quaranta anys s'han viscut set episodis de sequera rellevants a Catalunya –els més recents, el 2002, el 2005, el 2007-2008 i el 2016-2017. S'espera, a més, que la longitud màxima de la ratxa seca, que mesura el nombre màxim de dies consecutius en un any sense precipitació, augmenti a tot el territori, fent més intenses les sequeres, especialment a les zones del litoral, del prelitoral i també de les terres de Ponent, on es podria assolir un increment per damunt dels vint dies cap al 2050.

Aquest increment és preocupant, perquè els majors increments projectats es donarien en zones agrícoles importants del país, amb un més que previsible increment de les necessitats d'aquestes zones. El resultat és una reducció de l'aigua disponible del cicle natural, períodes de sequera i augment del risc d'incendis. Per tant, hem de tenir clar que Catalunya és especialment vulnerable al canvi climàtic i necessita estar especialment preparada, doncs, per a les conseqüències meteorològiques.

Aquesta sequera que estem patint té conseqüències diverses. Per exemple, conseqüències sobre els conreus, especialment sobre els de secà, però també sobre els de regadiu, amb restriccions importants del reg i, per tant, sobre la producció agrària, en definitiva. Aquest serà un altre debat que haurem d'afrontar i que haurem d'afrontar, doncs, d'immediat. Ja vam veure que vostè ahir va assistir a la Mesa de la Sequera que es va celebrar entre el ministeri i les comunitats autònomes, amb... Una de les conclusions va ser demanar la flexibilització del desplegament de la nova PAC a Europa per la situació especial de sequera, però la sequera també comporta conseqüències sobre els boscos.

El canvi climàtic ha arribat per quedar-se i, per tant, els llargs períodes de sequera i l'increment de temperatures, arribant a ser extremes als mesos d'estiu, poden ser efectes que es vagin repetint. Enguany, si tot segueix igual i no plou aquesta primavera, podem tenir un greu problema: un sòl buit, sense aigua disponible, que pot obrir un escenari incert al bosc, però que tot fa preveure que sigui molt complicat.

Segons el CREAMF, el Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals, que és un centre adscrit a la Universitat de Barcelona, la manca d'aigua persistent pot dur a la fallida del sistema de transport d'aigua dels arbres per acumulació d'embolismes, la qual cosa podria donar lloc a la mortalitat i el decaïment de les zones forestals més vulnerables: boscos més dèbils per la manca d'aigua i, per tant, més vulnerables, més vulnerables a les plagues i als incendis forestals, ja que la vegetació més seca és més inflamable. Més mortalitat d'arbres provocarà més càrrega de foc als boscos.

I si fa uns mesos apuntàvem que el gran perill era un gran incendi forestal, un incendi de sisena generació, ara, amb la perspectiva a la que ens aboca la sequera, aquest perill se'ns fa més evident. Per tant, cal prendre decisions i cal actuar de manera immediata.

D'altra banda, l'increment de les masses boscoses, especialment a les capçaleres dels rius, fa que hi hagi major retenció d'aigua, el que s'anomena «aigua blava», que no va al cap del cabal del riu, de manera que també afecta els cabals d'aigua, l'increment descontrolat del bosc. Segur, consellera, que vostè i jo devem estar d'acord que el millor remei contra l'avanç del bosc és que l'activitat rural continuï, segueixi. En la interpellació que m'ha precedit, doncs, es parlava precisament d'això, no?

Segons dades del Centre Tecnològic Forestal, la superfície forestal a Catalunya va incrementant-se any rere any. Els boscos creixen 2.900.000 metres cúbics l'any, però només se n'aprofita el trenta per cent del creixement anual. El volum de fusta en peu s'ha doblat, el segrest de carboni ha disminuït entre el quinze i el vint per cent i la provisió d'aigua blava ha disminuït en un vint-i-nou per cent, és a dir, incrementa l'evapotranspiració de l'aigua a través de les masses boscoses. I això és degut a l'abandonament de terres de conreu. Per tant, per frenar el bosc cal que no s'abandonin els cultius, com també cal més i millor gestió forestal.

Aquestes dues eines –que són complementàries– són, sens dubte, les grans eines per evitar els grans incendis, per tant, per salvaguardar els nostres boscos. Per un costat, i respecte a la millora de la gestió forestal, valoritzar els productes provinents del bosc, cosa que ja està recollida en l'estratègia de la bioeconomia catalana 2030, i, per l'altre, la creació de paisatges resilents, paisatges mosaic.

Un informe de científics vinculats al Centre Tecnològic Forestal de Catalunya posa en valor els serveis ecosistèmics que ofereixen els paisatges, com la regulació climàtica, l'ús recreatiu o la disminució dels incendis forestals. I l'informe vindria a concloure que caldria reconèixer econòmicament el rol de les comunitats rurals en la prevenció d'incendis. Aquest, sens dubte, és un debat que haurem d'afrontar si l'abandó de terres de cultiu no para, provocat en bona part per la manca de viabilitat econòmica de les explotacions agràries. Treballar perquè això no passi hauria de ser, sens dubte, un dels motors del seu departament.

I és evident que aquesta tasca té escenaris temporals diferents. I som conscients que el canvi de tendència només es pot aconseguir amb la suma de moltes accions, i això vol dir polítiques sostingudes en el temps i recursos a dedicar-hi. Però cal tenir en compte que l'escenari actual no ens permet entrar en debats profunds, no ens permet plantejar, per exemple, proves pilot del que els hi acabàvem de dir, des d'aquest reconeixement econòmic a les comunitats rurals a què fèiem referència.

Cal actuar, i cal fer-ho de manera immediata. És evident que la falta d'aigua als boscos no la podrem solucionar –no podrem fer ploure..., tant de bo, però no podrem–, però hauríem d'actuar contra les conseqüències de la falta d'aigua en el bosc. Al nostre entendre, de la mateixa manera que es prenen mesures extraordinàries en l'abastiment d'aigua respecte als seus usos, però també mesures excepcionals respecte als tràmits administratius per poder fer aquelles obres que en garanteixin el subministrament o que en millorin el subministrament i que estalvien aigua, ens cal també prendre mesures extraordinàries i urgents respecte als boscos.

Aquest cap de setmana hem tingut dos incendis, el de la Franja i el de la Catalunya Nord, que ens posen sobre avís del que pot arribar a passar. I, en aquest sentit, cal actuar ja sobre el bosc o sobre aquelles infraestructures lligades a l'entorn forestal –pistes forestals, camins, franges de protecció. Tot allò que sigui possible fer de manera immediata ho hauríem de poder fer per estar prevenuts per la situació que ens espera si les condicions pluviomètriques no canvien.

Hem de fixar com una prioritat de país –perquè ho és– la cura dels nostres boscos. I això, sens dubte, passa per una millor gestió forestal i passa per tenir els instruments legislatius i la planificació al dia i, evidentment, també les dotacions que pertoquen. I passa també per tenir els instruments escaients per poder actuar en situacions de sequera com la que tenim actualment, que tot apunta que no serà en cap cas puntual –per tant, anecdòtica–, sinó que es pot repetir.

En el segon torn d'intervenció li detallaré quines són les nostres propostes en aquest sentit.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies. Molt bon dia a totes i a tots, diputades i diputats. De fet, ho ha explicat, però deixi'm fer algun apunt més. La sequera que estem vivint en aquests moments no només és persistent, sinó que, malauradament, és una sequera molt i molt severa. De fet, n'estem tenint impactes a tot el país, de ben segur –m'aventuro– en tindrem més, i els boscos és evident que no en seran aliens. Al contrari, els boscos, ho ha dit més o menys vostè, són un dels ecosistemes que més en aquest cas estan patint la manca de precipitacions.

De fet, l'IPCc ja indica que la conca mediterrània –i això no és cap novetat– és una de les zones del món on ja ha augmentat més la temperatura i on s'espera que els efectes del canvi climàtic –dels quals, val a dir-ho, fa quaranta anys que se n'alerta, per no dir cinquanta, i que hi ha hagut una inacció extrema–, doncs, seran encara més intensos. També el Servei Meteorològic de Catalunya deixa clar que les majors amenaces per als nostres boscos, sens dubte, seran la manca d'aigua i l'augment de la temperatura, una cosa que, reiteradament, fa anys i panys –deixeu-m'ho dir– que passa.

Si bé els ecosistemes mediterranis estan adaptats a la sequera –també ho hem de dir– i estan acostumats a conviure amb el foc, les condicions climàtiques actuals estan també cada vegada més allunyades de les que hi havia quan aquests boscos es van crear, i això fa que en aquests moments estiguin patint de manera especial.

A dia d'avui els ecosistemes forestals ocupen més de 2 milions d'hectàrees al nostre país. Això representa –ho hem explicat en més d'una ocasió– gairebé un seixanta-vuit per cent del país. I en particular els boscos, concretament els boscos, ocupen un quaranta-dos per cent del territori. Es tracta, evidentment, d'uns boscos que en la majoria dels casos són boscos joves i que han desenvolupat densitats arbòries molt i molt elevades. Per tant, són boscos especialment vulnerables també a la sequera i, com dèiem, a les altes temperatures. A més, aquests boscos han acabat generant trames gairebé contínues, trames de massa forestal gairebé contínues, que en cas d'incendi evidentment el que fan és esdevenir autèntiques autopistes per al foc.

El departament fa ja alguns anys que mesura a Catalunya, també, a través d'una xarxa de més de nou mil arbres, distribuïts en gairebé quatre-centes parcel·les, la salut d'aquests boscos, perquè això també ens dona moltíssima informació. Només un apunt en aquest sentit, eh?: en aquest temps de seguiment s'ha constatat una tendència a l'alça dels problemes fitosanitaris, també, dels ecosistemes forestals, tant a causa de factors meteorològics, la majoria de vegades episodis extrems –aquí podem parlar, doncs, evidentment, de sequeres, però també de pedregades, ventades o tempestes–..., i això fa que hi hagi més plagues i malalties. Faig aquest apunt perquè també és important conèixer la salut dels nostres boscos.

Un dels aspectes mesurats també i del que es detecta que hi ha més problemàtica en aquest cas és la defoliació, la pèrdua de fulles de manera prematura. Aquest paràmetre s'utilitza com a indicador de l'estat de salut dels arbres. I en aquests moments podem dir, estem en disposició de dir que tenim un noranta-cinc per cent dels arbres que presenten aquestes defoliacions. També val a dir que són lleugeres o moderades, però, en qualsevol cas, sí que les presenten.

A més a més, també s'observa com els fenòmens meteorològics extrems poden originar també aquests problemes, en aquest cas, fitosanitaris. I un exemple recent seria el de les pedregades de finals de l'estiu de l'any passat, que evidentment han produït una afectació important d'un fong molt concret a diferents zones del país.

Davant de tot això, no només de les malalties, sinó de la sequera persistent, de la manca d'aigua, en definitiva, només hi ha una vacuna, si ho podem dir així, que òbviament són les polítiques de gestió forestal. Aquestes són, doncs, les accions, les úniques, per millorar la salut, i no només la salut dels boscos, sinó també per augmentar la resiliència d'aquests davant aquest estrès hídric que existeix i també per prevenir els grans incendis forestals.

Això es fa especialment evident en el cas de la prevenció dels grans, eh?, incendis forestals. Ho vam veure a finals de març a l'incendi de la serra de Pàndols, a Gandesa, en què val a dir que els anys de gestió en pastures van esdevenir un element clau per reduir la intensitat del foc. Això va poder donar una oportunitat d'extinció als Bombers de la Generalitat, això sí, que ho van saber aprofitar, com sempre solen fer, de manera magistral.

I ho hem tornat a veure aquest cap de setmana. Aprofitant que vostè em parlava d'aquests dos incendis d'aquest cap de setmana, home, deixi'm posar en valor que aquesta extrema inacció de diverses dècades..., doncs hi vam posar fi fa dos anys i en això estem; contra rellotge, en això estem. Amb els focs que es van iniciar a l'Aragó i a la Catalunya Nord, que justament, quan arriben a casa nostra, els vàrem aconseguir apagar. I es van poder pagar, tots dos, evidentment, per la bona feina, ho repetixo, dels cossos d'emergència, però també, i sobretot, per la tasca de prevenció i de gestió a través d'aclarides i a través de pastures que s'han dut a terme en aquests últims tres anys o quatre.

Centrem-nos en el cas de l'incendi de la Cervera de la Marenda, que va entrar per Portbou. En aquest cas, els treballs silvícoles i el manteniment mitjançant pastures realitzats a la vessant nord a la muntanya de Portbou van ser determinants per permetre-hi actuacions dels bombers. Ho exposo ara mateix. De fet, ho va començar la consellera Serret a l'entorn de Portbou. En aquells moments es va desenvolupar un

manteniment, concretament, de quaranta hectàrees estratègiques mitjançant pastura de cabrum. En aquest entorn, l'any 2020 s'hi va realitzar una aclarida de quaranta hectàrees de repoblació de coníferes, amb l'extracció de més de 1.725 tones de biomassa.

Aquest 23 estem executant en aquests moments treballs silvícoles corresponents a l'aclarida de repoblacions en una superfície de vint-i-dos hectàrees en aquesta zona, que en aquests moments portem gairebé un cinquanta per cent d'execució. D'aquí també se'n preveu extreure biomassa, en aquest cas, unes mil tones, que en aquest cas serviran per emmagatzemar-se al Centre Penitenciari del Puig de les Basses per alimentar, en aquest cas, també la caldera de biomassa que hi ha projectat instal·lar-hi.

El manteniment, en aquest cas, en bon estat de la xarxa viària principal –perquè també és important tenir els camins oberts allà on es poden obrir, allà on es poden millorar, òbviament– va permetre la circulació de vehicles d'extinció en condicions de seguretat. I en aquella zona també s'hi van arranjar diversos trams de pistes forestals durant els anys 18, 19, 20 i 21.

A més, l'any 2020 es va instal·lar un tancat ramader a l'àrea estratègica del pla del Ras, amb una superfície, en aquest cas, de quaranta-sis hectàrees, i es van recuperar pastures en una superfície aproximada de vint hectàrees. Aquest emplaçament, mantingut amb baixa càrrega de combustible, va esdevenir, sens dubte, un punt d'emplaçament per poder contenir el flanc dret i evitar el pas de l'incendi cap a l'Albera interior, cap a l'interior de l'Albera.

Tota aquesta gestió va ser determinant per apagar aquest incendi. I, malgrat això, no ens aturem, evidentment, perquè no tenim tot el país preparat com teníem aquesta zona, evidentment. Estem pendants d'adjudicar un projecte de treballs silvícoles a noranta-set hectàrees de millora de cinc quilòmetres de xarxa viària també i de manteniment d'infraestructures a la muntanya de Portbou i a la muntanya, en aquest cas, de Colera. Uns treballs que es finançaran amb més de 400.000 euros i que estan previstos en uns espais que no han estat afectats per les flames, en aquest cas.

I és per això..., és el que hem de fer, és a dir, compartim que la gestió forestal és l'única medicina per ajudar-nos davant d'aquesta situació complicada: mobilitzar més recursos encara i preparar més el país pel que fa a la prevenció d'incendis. El proper dimarts, aquest dimarts 25 d'abril, en parlarem, tindrem temps de parlar-ne. Ho farem a bastament a la compareixença per a la campanya d'alt risc d'incendis d'aquest 2023.

És evident que enguany, com poden veure, no la fem quan es feia sempre, que, de fet, ja hauria de fer anys que tampoc l'hauríem de fer a principis de Sant Joan, perquè, evidentment, això ha canviat absolutament de paradigma; no aquest any ni l'any passat, sinó segurament en fa deu, o podríem dir que en fa vint. Ho hem avançat dos mesos i compareixerem, doncs, conjuntament amb el conseller d'Interior.

Però ja els avanço que tenim els boscos molt secs –tampoc crec que sigui cap novetat– i evidentment els tenim estressats. I no crec que sigui cap sorpresa que preveiem una campanya, òbviament –també ho va ser la de l'any passat–, molt molt molt complexa. La prevenció d'incendis i la gestió forestal que fem avui tampoc és cap novetat que serà aquella que ens protegirà, sens dubte, demà. Els territoris que planifiquem i gestionem avui estaran més ben preparats, òbviament, també per a les futures sequeres, que n'hi hauran, o per seguir amb aquesta, perquè no..., diguéssim, els models no ens indiquen gaires bones notícies. I, sens dubte, aquests boscos estaran més ben preparats per a aquestes futures sequeres i esdevindran també, sens dubte, baluards de defensa –deixin-m'ho dir així– contra aquests grans incendis.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bé, consellera, veig que coincidim en l'anàlisi i en la preocupació de la situació de sequera i de l'escenari molt preocupant que ens ve a sobre aquest estiu. Però, més enllà de l'anàlisi, hem de passar a l'acció, perquè evidentment vostè em parlava del que s'havia fet i que havia pogut frenar aquest incendi de la Catalunya Nord i em parlava de vint-i-dues hectàrees, o em deia que està planificat actuar sobre noranta-set hectàrees. Doncs, miri, la gent que hi entén, els experts, sobretot en incendis forestals, ens diuen que sobren 200.000 hectàrees a tot Catalunya. Per tant, de les 97 a les 200.000, tenim molt de camp per córrer i molt de treball per fer.

I, evidentment, hem de prendre decisions i hem d'actuar de manera ràpida en aquells àmbits especialment complicats pels incendis forestals. No ens podem permetre el luxe d'esperar mesos i mesos a tenir avaluacions d'impacte ambiental, per exemple, per actuar sobre superfícies boscoses, o d'esperar mesos, en cas de tràmits administratius, per poder licitar la construcció o la millora de pistes forestals per actuar en determinades zones. No podem esperar a localitzar propietaris de terrenys forestals, per exemple, que estan desapareguts o simplement no actuen o no volen actuar a les seves finques forestals. Per tant, en una situació d'emergència com l'actual cal prendre decisions excepcionals, degudament regulades i, evidentment, amb les màximes garanties.

Al nostre entendre, de la mateixa manera que el Govern, via decret, ha regulat mesures excepcionals per la sequera en el cas de l'abastiment d'aigua, també entenem que s'hauria de fer en el cas dels boscos. Les decisions que s'han de prendre no han de tenir només una visió des de l'àmbit de la gestió forestal, i tampoc creiem que hagin de tenir només la visió de l'extinció d'incendis. Creiem que les decisions s'han de prendre des de les dues perspectives.

De fet, el que plantegem no és res d'estrany. Vostè s'hi referia, dimarts de la setmana vinent tenim la compareixença conjunta, la de vostè, com a consellera d'Acció Climàtica, i el conseller d'Interior, per parlar de la temporada d'incendis d'estiu 2023. I, evidentment, jo també coincideixo amb vostè que no té massa sentit que parlem d'incendis d'estiu, perquè d'incendis ara en tenim tot l'any.

En qualsevol cas, cal un treball conjunt dels dos departaments, organitzat, per exemple, en una comissió d'emergència d'incendis forestals, una comissió que també hauria de tenir representació del sector forestal, tant de propietat pública com privada, i, evidentment, del Centre Tecnològic Forestal de Catalunya. I no estem plantejant aquesta comissió només com un òrgan consultiu o de posada en comú dels punts de vista o complementaris dels seus membres, que només amb aquesta funció la veritat és que ja seria prou interessant. Creiem que aquesta comissió hauria de prendre decisions necessàries en matèria forestal en moments de situacions excepcionals com les que estem patint. En moments excepcionals, decisions excepcionals. No podem esperar més, consellera. No siguem reactius, no esperem a tenir un gran incendi per lamentar que no hem actuat a temps.

Com deia a la meua primera intervenció, sabem que l'avanç incontrolat del bosc que en les últimes dècades s'ha produït és, evidentment, per l'abandó de cultius, però també sabem que els tràmits i les taxes per fer una rompuda, per exemple, per dedicar terrenys forestals a l'agricultura, són llargs i costosos. A això també hi haurem de posar solució, perquè si no acabarem predicant allò que no fem.

De la mateixa manera que haurem de buscar vies de valorització dels productes forestals. Que els boscos siguin rendibles és la millor manera perquè se'n faci un aprofitament òptim i, per tant, una bona gestió –nos usos per a la fusta, per exem-

ple, dedicant-la a la construcció; és un material resistent i ambientalment respectuós. I, evidentment, haurem d'afrontar els reptes del sector forestal com a sector productiu: la falta de formació o especialització o l'estacionalitat del sector, que fan que falti mà d'obra.

I, evidentment, el seu Govern haurà de fer la feina: dotar suficientment la unitat de prevenció d'incendis, fer l'agència de boscos de Catalunya –fusionant i incloent-hi les estructures d'àmbit forestal que ara estan disperses en el Govern, endreçar aquesta part del Govern... S'haurà de fer el full de ruta de la forest a Catalunya, per tant, el pla forestal, perquè si no tenim full de ruta difícilment podrem saber on hem de gastar aquests recursos Next Generation. O hauran de fer el pla per a l'aprofitament de la biomassa, especialment a les zones fredes. Per tant, molts reptes al davant, que, com deia, tenen escenaris temporals diferents.

Però, en qualsevol cas, ara ens hem de centrar en la urgència que ens provoca la sequera. Cal que prenguem mesures immediates. I encara que demà mateix es posés a ploure i plogués durant dies o setmanes, no hauríem de perdre de vista que el canvi climàtic ha arribat per quedar-se i hem d'estar preparats perquè no ens passi com ens ha passat amb l'abastiment d'aigua, que durant deu anys no s'ha fet res per pal·liar els efectes de la sequera per quan tornés a arribar.

Els farem propostes en la moció per articular una resposta ràpida i eficient davant l'escenari que tenim, perquè cal actuar ràpid i eficientment. Esperem, doncs, que puguem arribar a consensuar aquestes respostes, perquè realment el que volem és actuar sobre els boscos en un escenari molt preocupant, que és el que tenim i el que ens pot venir.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Escolti'm, senyor Ibarra, mà estesa sempre, eh? Una servidora –em sembla que em coneix suficientment– no intenta buscar culpables mai, sinó dedicar el temps en buscar culpables a trobar solucions, i més si són complexes com les d'avui i si totes elles venen o són conseqüència de dècades d'extrema inacció o de no creure's realment allò que algú ja predicava fa cinquanta anys, quan parlava dels límits de la Terra i de l'escalfament global.

En qualsevol cas, en matèria de prevenció d'incendis, que és el que avui ens ocupa, deixi'm-li explicar una cosa. L'1 d'agost de l'any passat hi va haver incendis importants també en alguns indrets molt importants de l'Estat espanyol. En aquell moment, el Govern espanyol es desperta i aprova un decret, el Decret llei 15/2022, d'1 d'agost, i adopta mesures urgents en matèria d'incendis forestals. Vaig tenir l'ocasió de parlar-ne amb la vicepresidenta... En fi, no? Inclús ens van demanar certes informacions per ajudar-los en coses, perquè, en aquest cas, en aquesta matèria, a Catalunya, tot i que ens falta camp per córrer, anem avançadets. Doncs bé, escolti'm, en aquest reial decret hi establia que els territoris de l'Estat, que les comunitats autònomes, haurien de redactar i aprovar plans anuals de prevenció d'incendis segons els criteris que establís el ministeri. Han passat nou mesos des de l'agost i encara estem esperant aquests criteris. Ho avanço, perquè aquí també ens hi pot ajudar.

Tot i així, nosaltres l'aprovem el mes que ve, i diria que serem el primer de l'Estat, o, si més no, al costat del País Valencià, que sé, com que hi parlo sovint, que també han tirat pel dret. Ho dic perquè, bé, també estaria bé que tots suméssim i, davant d'aquesta situació, apliquéssim bones polítiques.

Parlava de no actuació. Bé, jo ho he explicat en diverses ocasions, el pla que tenim en aquest país és el més ambiciós de la història. Està dotat amb 74 milions d'euros. Això vol dir que hem triplicat la dotació econòmica respecte a l'anterior pla. És a dir, primera notícia: és obvi que tenim pla, l'he explicat en més d'una ocasió

—és a dir, l'hauria de conèixer, entenc—, i que aquest pla està dotat, i està dotat amb 74 milions d'euros.

Dins aquest pla m'agradaria destacar: 6 milions per a l'execució directa de projectes de prevenció d'incendis, perquè això ho prioritzem, i aquí, a més a més, n'hi ha 5 d'annals de manteniment i execució d'infraestructures —molt i molt important—, de prevenció, i on definim el que coneixem com «perímetres prioritaris», «perímetres de protecció prioritaris», eh?, els PPPs, que en aquest país en tenim definits vint-i-dos, i sabem perfectament —perfectament— quins són aquells punts on cal, de manera més ràpida i urgent, després d'haver fet les diferents anàlisis, doncs, òbviament, actuar.

I això és el que estem fent, més enllà d'esperar els criteris que ens passin des del ministeri. Això és el que estem fent. Podríem anar més ràpid? Sí, però és que ha estat aquest Govern el que l'any passat va triplicar, evidentment, els esforços i els recursos en gestió forestal.

Més enllà de tot plegat, comparteixo amb vostè dos temes que n'hem parlat poc però que van molt lligats al tema dels boscos. I és que, evidentment, cada vegada tenim més boscos perquè cada vegada hi ha més abandonament, òbviament, dels conreus, i la pagesia té dificultats per guanyar-se la vida —de fet, ja a la pagesia només li faltava aquesta sequera.

Aprofitant que ha fet esment de la reunió, ahir, que, per part del ministeri, se'ns va convocar a la Mesa de la Sequia, deixi'm-li dir que sí, que en aquests moments, després d'aquella reunió, on avanço que són les conques internes de Catalunya —la conca del Segre òbviament també—, les conques del Gaudiana i la conca del Gaudalquivir les que més estem patint, no n'hi ha prou amb que el ministre surti dient que flexibilitzarà la PAC. Evidentment que no n'hi ha prou, eh? Reivindiquem, i ho faig també des d'aquest faristol, i espero també trobar tota la complicitat d'aquest Parlament, òbviament, un decret de sequera, un decret de sequera davant els efectes que ja està tenint i que pot acabar tenint respecte a l'agricultura i la ramaderia del país. I no només això, sinó, evidentment, totes les mesures que siguin necessàries, també mesures fiscals, etcètera.

Ha parlat de l'estratègia de la bioeconomia. Està aprovada, l'estem portant a terme. Fa uns dies vam explicar també un exemple increïble a Soriguera, un exemple d'aquests espais resilients que em deia. Aquest és el camí. Però aquí, com molt bé deia vostè, hem de sumar i hem d'alinejar diverses coses. No és un tema que... És un tema multifactorial; és a dir, aquí necessitem moltes solucions posades alhora damunt de la taula per anar treballant en els nostres boscos.

I la valorització de la fusta, clau. I per això aprovem el *hub* forestal de Catalunya i el pla general que contempla tota aquesta valorització de la fusta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Interpелlació al Govern sobre l'economia de plataformes

300-00317/13

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre l'economia de plataformes, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia. Doncs bé, parlem de l'economia de plataformes, conseller. Parlem d'aquesta economia, que ha tingut una implementació molt ràpida en els

darrers temps i que, de fet, està provocant un canvi en el paradigma del capitalisme: està provocant que aquelles faccions més neoliberals, aquelles teories més neoliberals, acabin implementant-se i portant aquest capitalisme cap a un estadi de capitalisme salvatge, com ja s'havia viscut en altres èpoques.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, és molt important que també debatem sobre aquesta qüestió en el Ple del Parlament, que hi puguem també aportar propostes polítiques entre tots i totes, perquè tenim un gran repte i aquest repte s'ha convertit ara mateix en una amenaça. I d'això parlarem durant aquests deu minutets interpellació que avui ens ocuparan.

Comencem pel marc general. El marc general ens demostra que la implementació d'aquestes empreses, de les plataformes, ha estat del tot desafortada, ha entrat amb molta força dins del sistema econòmic. I les dades així ho demostren. Per exemple, segons l'Observatori de l'Economia de Plataformes de la Unió Europea, 42.000 milions d'euros l'any de valor agregat brut –42.000 milions d'euros l'any–; un informe de l'any 23 que fa referència a l'any 22.

O més dades: segons un altre informe de la Unió Europea del 2023, l'any 2022, 28,4 milions de treballadors en plataformes, amb una projecció el 2025 d'un increment d'un cinquanta-quatre per cent; per tant, arribant a una xifra de 43 milions de treballadors en plataformes. D'aquests 28,4, 5,5 tenen una classificació incorrecta, segons la Unió Europea, el que nosaltres coneixem com els «falsos autònoms»; 5,5 milions de treballadors a tot Europa que estan en situació de vulnerabilitat absoluta treballant com a falsos autònoms per a aquestes plataformes.

Però encara podem aportar més dades: el volum d'ingressos que l'any 2016 generaven aquestes plataformes era de 3.600 milions d'euros; el volum d'ingressos el 2020 va ser de 14.000 milions d'euros, una evolució en només quatre anys espectacular i que ens ha de posar en alerta.

I encara hi podem incorporar més dades: el setanta-set per cent de les seues d'aquestes plataformes estan a la Unió Europea. I d'aquestes cinc-centes empreses, d'aquestes cinc-centes plataformes, 360 són pimes, però tota la resta són grans plataformes que tenen una gran capacitat d'absorció i de colonització de les petites i mitjanes empreses. Per tant, el model està clarament definit i clarament marcat per les grans plataformes, les que tenen més capacitat econòmica.

I aquestes dades, també, si les focalitzem a nivell més territorial, doncs, veiem que l'any 2022 Alemanya va obtenir uns 1.000 milions d'euros d'ingressos en rendes del treball respecte a l'economia de plataformes, i l'Estat espanyol, uns 400 milions d'euros. Aquestes també són dades extretes dels informes de la Unió Europea.

Aquest és el marc general per veure realment l'impacte que està tenint l'economia de plataformes sobre l'economia global i l'impacte que està tenint l'economia de plataformes sobre el propi sistema. I ens ha d'alertar i ens ha de preocupar i ens ha d'ocupar, i hem de fer polítiques per tal de que aquesta alarma, aquesta alerta, doncs, nosaltres la puguem mitigar, perquè també hi ha externalitats negatives respecte a tot plegat.

Segona qüestió: com s'han implementat? Hem parlat del marc general. Ara parlarem de la implementació, la implementació de l'economia de plataformes. Doncs s'han implementat a partir d'unes polítiques de màrqueting molt clares i molt destinades cap a l'usuari, cap a aflorar la necessitat de l'usuari a tenir uns millors serveis, a una política de *friendly marketing* que el que està provocant és que aquestes economies, aquestes plataformes, es venguin de cara amable, respectuoses amb els treballadors, respectuoses amb els clients, estan fent un servei que moltes vegades és de caràcter social... Amazon té un somriure en el seu «logo», estan fent anuncis públics on directament surten treballadors encantats de treballar a Amazon, nens que estan encantats que els seus pares treballin a Amazon. I tot això ho combinen amb grans avenços tecnològics i amb gran innovació tecnològica. Estan a l'avantguarda del desenvolupament tecnològic. Amazon mateix té una divisió també d'alimenta-

ció, que als Estats Units s'ha estat implementant com a Amazon Fresh –per exemple, al Regne Unit s'ha implementat com a Amazon Go–, on..., entres al supermercat, passes el teu mòbil, entres, compres i te'n vas. Això genera un impacte brutal sobre el consumidor, perquè és un canvi del paradigma. Ep, i el més important: resulta que després, quan t'envien el compte del que has comprat, no hi ha ni un error –no hi ha ni un error. Hi pot entrar una persona o n'hi pot entrar més d'una, i totes van al mateix compte, perquè les ubiquen.

Això, com ho fan? Obtenen dades. Tenen les nostres dades. I en la gestió de dades també hi ha un dels grans problemes de l'economia de plataformes. Un dels grans problemes per a la nostra societat, no pas per a ells, que sí que aconsegueixen enriquiment a partir de la gestió d'aquestes dades i a partir de conèixer exactament els nostres moviments, els nostres hàbits, els nostres gustos, i adapten la seva oferta a les nostres necessitats. I, per tant, és molt fàcil –molt fàcil– que premem aquell botonet, aquell clic, per comprar aquell producte.

I què hi ha darrere de tot això?, què hi ha darrere d'aquest món meravellós? Doncs darrere hi ha precarietat laboral, com hem pogut veure amb els vuit-cents treballadors de la planta d'Amazon de Martorelles, on, davant d'una proposta de deslocalització, en el fons estaven tancant una planta, una planta amb vuit-cents treballadors, i que ha provocat unes grans mobilitzacions. De fet, són els vuit-cents espartans d'Amazon de Martorelles, i, des d'aquí, una forta abraçada.

Que, per cert, encara estan treballant i lluitant perquè aquells acords als quals es va arribar amb l'empresa en l'àmbit de la negociació col·lectiva, en l'àmbit del comitè de vaga, amb el comitè de vaga, es compleixin. I, de fet, divendres aniran al Departament de Treball perquè estan havent-hi complicacions amb l'empresa perquè no està donant compliment als acords que va signar amb els representants dels treballadors i les treballadores, amb el comitè de vaga d'Amazon Martorelles.

I què va passar amb Amazon Martorelles? Doncs que calia buscar nous espais. Per què? Perquè una de les polítiques de l'economia de plataformes i una de les estratègies més marcades d'aquestes plataformes és la política extractiva fiscal. Això, què vol dir? Doncs això vol dir que van a aquells territoris on els hi faciliten fiscalment la feina, on han d'assumir menys despesa; per tant, on han de compartir menys els seus ingressos amb la societat. I és el que ha passat, per exemple, amb la planta de Saragossa. I d'aquí va venir que volguessin tancar Martorelles per passar a Saragossa, perquè tenien excepcions fiscals.

Aquesta és una bona política per atraure empreses? No. És una nefasta política per atraure empreses, perquè això acaba provocant que hi ha una precarització a nivell social i una manca d'ingressos per part de les administracions, i això acaba repercutint negativament en la societat i en la ciutadania.

Però, d'altra banda, no és només aquesta política extractiva a nivell fiscal, també és la manca de teixit comercial de proximitat. Allà on s'implementen, es redueix el comerç de proximitat, per molt que facin anuncis on diuen que estan amb el comerç de proximitat. Per cada lloc de treball que creen, se'n destrueixen tres –per cada lloc de treball que creen, se'n destrueixen tres.

Aquesta economia està avançant, i està avançant en un model productiu de precarització de la classe treballadora i de precarització social. Per tant, nosaltres tenim l'obligació de posar-hi topalls. Com? Regulant, legislant, que és la nostra feina.

Però no és només això: no és només que utilitzin falsos autònoms, no és només que s'aprofitin d'excepcions fiscals, no és només que busquin aquells territoris on hi ha convenis col·lectius molt més favorables i, per tant, que s'estalviïn molts més diners, sinó que, a més, estan potenciant línies estratègiques que clarament deshumanitzen la productivitat. Volen eliminar la variable humana dels seus comptes, dels seus exercicis comptables. La volen eliminar. I aquesta és la gran alerta que nosaltres tenim al damunt de la taula.

I com s'està demostrant? S'està demostrant amb la destrucció massiva de llocs de treball. Va començar l'any que Amazon deia que divuit mil llocs de treball es destruirien. A aquestes alçades d'any ja en portem 27.000. Podríem fer una porra a veure, quan acabem l'any, quants llocs de treball haurà destruït Amazon a nivell global.

I, des d'aquest punt de vista, hi ha una directiva europea que s'ha estat treballant que en el seu informe relata clarament quins són els mecanismes i les mesures que s'haurien d'implementar: modificació de normativa laboral, fiscalització també de la maquinària i de tots els sistemes d'informació i de tots els sistemes de robòtica que poden eliminar llocs de treball, però, sobretot, també la regulació de les persones que estan treballant per a aquestes plataformes de forma irregular perquè són falsos autònoms, aquests 5,5 que dèiem anteriorment.

Però aquests 5,5 que dèiem anteriorment... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) La directiva que s'està treballant... –només un minutet, que no farà rèplica, vicepresidenta. La normativa que s'està treballant hi ha posat números també. Les xifres són: d'1,4 milions a 4,5 milions de regularitzats. Això generaria un impacte positiu en els ingressos d'aquests treballadors i d'aquestes treballadores de 484 milions d'euros. Quin seria el cost que haurien d'assumir les empreses? Les empreses haurien d'assumir un cost d'entre 1.900 milions d'euros i 4.500 milions d'euros. I quin seria el benefici que obtindrien els estats? Quatre mil milions d'euros per a cada un dels estats. Pensin que el cinquanta-cinc per cent dels treballadors de les plataformes estan cobrant un sou per sota del salari mínim per hora de cada un dels estats on operen, i que el quaranta-u per cent de la seva feina no està retribuïda, perquè estan esperant a que l'algoritme els envii a una casa o una altra a portar menjar o a portar un producte.

Per tant, conseller, com pensen afrontar aquest repte des de les competències que tenim a Generalitat de Catalunya, molt limitades a nivell de normativa laboral, també molt limitades a nivell d'inspecció laboral? Des de les nostres competències, com afrontarem aquest repte? I en el moment en què aquesta directiva, que és un repte global, s'acabi aprovant en el Consell Europeu, en el Parlament Europeu, com es podrà transposar, com es podrà traslladar a la realitat de Catalunya?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Tot i així, sap que té dret al torn de rèplica i, per tant, si s'ha d'allargar més, ho pot fer en un torn de rèplica.

Per tant, ara, per respondre, té la paraula el conseller, el senyor Roger Torrent Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Si m'ho permet, per fer aquesta rèplica, procuraré seguir més o menys l'esquema que vostè proposava, anant del més general al més concret. I, si m'ho permet, en el meu cas acabaré de nou amb una reflexió una mica més general, que voldria ser holística, com a mínim des d'un punt de vista de país.

Les transformacions tecnològiques, evidentment, impacten en la nostra vida quotidiana, molt. De fet, hi ha alguns estudis que diuen que les transformacions tecnològiques que estem vivint avui són deu vegades més intenses, deu vegades més ràpides i deu vegades afecten més gent que les de la primera Revolució Industrial. I si la primera Revolució Industrial va canviar la manera com vivíem, imaginem-nos unes tecnologies que van deu vegades..., i són de vegades més intenses que aquelles.

Per tant, la transformació tecnològica comprèn qualsevol aspecte de la nostra quotidianitat, especialment la digitalització. I això afecta també, òbviament, el sistema productiu, però també els models de consum: no és només com produïm, sinó com i què consumim. I tot això s'està definint en aquests moments. S'està definint

ara per als propers vint o trenta o quaranta anys, perquè estem en aquest procés de canvi transcendental, d'arrel, que marcarà com viurem en les properes dècades.

I aquesta transformació del sistema productiu, dels models de consum, té afectacions que van més enllà, òbviament. D'entrada, efectivament, pel que fa al món laboral, que és on volem focalitzar aquesta interpellació, certament. Què vol dir al món laboral? Doncs que hi hauran moltes feines que canvien, que necessiten noves habilitats, nous coneixements, que necessiten tenir eines diferents des d'un punt de vista de la gestió d'aquestes feines. Altres feines es crearan de nou, sorgeixen de nou, no existien fins ara. Hi han estudis fets per la UNESCO, per exemple, que plantegen que el seixanta i llarg per cent dels nens i nenes que avui comencen la seva etapa escolar treballaran en feines que no s'han inventat.

Per tant, transformem el món laboral, perquè canvia la manera com treballem. Perquè canvien els negocis, efectivament. La digitalització s'incorpora en aquells negocis més madurs, en aquells sectors més madurs; la digitalització genera noves activitats, nous negocis, fins i tot nous sectors econòmics. I d'aquí, l'economia de plataformes, que és una clara manifestació de tot això.

Totes aquestes transformacions portades finalment a l'últim extrem, que és aquesta creació de nous sectors econòmics, donen lloc a l'economia de plataformes, que no és bona ni dolenta per naturalesa, que no és la panacea ni el diable per si mateixa. Té un enorme potencial. Ho estem veient, ho estem comprovant tots plegats, tant com a consumidors com des del nostre punt de vista, del nostre rol de gestió de la realitat que fem aquí al Parlament de Catalunya. Té una enorme potencialitat i al mateix temps té riscos, perills, que són els que hem de saber afrontar i que hem de regular.

Quins són aquests riscos o quins són almenys, a grans trets, els que hi veiem nosaltres? D'entrada, òbviament, la repercussió que té l'economia o que pot tenir l'economia de plataformes amb relació al territori. Poden semblar dos conceptes molt allunyats, que no tenen res a veure, i en realitat l'economia de plataformes, com a mínim tal com s'està expressant, pot tenir una repercussió en l'àmbit sobretot urbà, a les nostres ciutats, als nostres pobles, als nostres barris, als nostres carrers.

Des d'aquest punt de vista, ens sembla a nosaltres com a govern –i ara entro ja, diguéssim, a l'apartat de què és el que estem fent justament per donar-hi resposta– que hem de ser proactius en la defensa del model català de comerç de proximitat, perquè implica moltes altres coses que no només la generació de riquesa de llocs de treball: té molt a veure amb la cohesió social, té molt a veure amb la construcció comunitària, que per als republicans és tan essencial per garantir la convivència a les nostres ciutats, al nostre entorn més immediat. Per tant, té uns beneficis que van molt més enllà dels que són estrictament econòmics que volem preservar.

I, en aquest sentit, òbviament, i tenint en compte el tsunami d'aquesta economia de plataformes, el que procurem és..., dues coses. D'una banda, garantir que el comerç tradicional també es digitalitza. Hi insisteixo, no es tracta de demonitzar cap instrument, de demonitzar cap via; simplement es tracta de que tothom tingui les mateixes oportunitats i els mateixos condicionants. I, en aquest sentit, a nosaltres ens sembla que hem de fer un esforç, com a administració, per ajudar, per empènyer el comerç tradicional, perquè es digitalitzi.

Però, de l'altra banda, també ens toca regular les externalitats. No és només aquesta coincidència d'un marc de joc igual per a tothom, sinó que hem de regular també les externalitats que es generen, com diem, a nivell territorial.

I, en aquest sentit –i és molt important, i això, òbviament, acabarà aquí al Parlament i n'hauré de parlar molt intensament–, estem treballant en la llei de l'últim tram, que regula el darrer tram, la darrera distància entre la plataforma, entre el distribuïdor, entre el comerciant, en aquest cas e-comerciant, i el consumidor final. Per tant –i des d'aquest punt de vista donem instruments als ajuntaments perquè ho pu-

guin regular–, com construïm aquesta convivència que cada vegada és més evident, perquè cada vegada el volum de transaccions comercials electròniques és més gran.

Per tant, la llei de l'últim tram ha de regular també això, externalitats però activitat; ajudar el model català de comerç de proximitat, regular com usem entre tots les nostres ciutats. Això, a efectes territorials.

A efectes del món laboral, del món del treball, dels treballs, en definitiva, hi han també aquí una sèrie de riscos que hem de saber afrontar. Alguns els apuntava vostè, diputat. I tenen molt a veure, efectivament, amb aquestes cadenes de subcontractes inacabables que fan que moltes vegades perdem la traçabilitat, perdem el control de què és el que està passant en darrer terme. Perquè són cadenes molt llargues, molt difuses, en les que costa controlar i costa veure quines són les condicions laborals en cada una d'aquestes passes. Per tant, cadenes de subcontractació.

Però també, i ho comentava vostè, el perfil o la figura del fals autònom, la majoria de vegades vinculat al marc de les cooperatives. Ja hem vist que en altres sectors més madurs, més tradicionals, també ha passat, i també és un risc en aquest àmbit, eh?, el risc de les males praxis des d'un punt de vista del que n'hem anat dient els «falsos autònoms». Com també la cessió il·legal de treballadors, que també és un altre dels aspectes que, òbviament, hem de vigilar.

I, finalment, un altre punt –potser aquest més de fons, però a la vegada també molt important–, que és quin conveni s'aplica, per exemple, a les empreses multiserveis. No és només una qüestió estrictament de l'economia de plataformes, eh? En l'àmbit industrial també passa moltes vegades això i hem d'actuar, però és, òbviament, un perill que hem de saber combatre.

Com el combatem? Doncs amb les eines que tenim, que efectivament són migrades i ens agradaria tenir-ne moltes més. De fet, ens agradaria tenir les que tenen els altres estats que també estan fent reflexions al voltant d'això i poden actuar amb un ventall molt més ampli d'eines que el que tenim nosaltres. Però ho fem, malgrat tot, ho fem, i despleguem al màxim possible tot allò que tenim a disposició; de la caixa d'eines que tenim, en la que hi han poques eines, les fem servir totes i de manera molt intensa.

Entre d'altres, fem servir la inspecció de treball, òbviament. Vostè també hi ha fet referència: any 2022, sancions per valor de 6 milions d'euros a empreses que pretenien aquest model o aquesta etiqueta que en diem «economia de plataformes», per males praxis. Sancions de fins a 6 milions d'euros. Com saben, la inspecció de treball... Nosaltres no tenim competències per controlar l'adscripció en el règim general de la seguretat social –per tant, el que té a veure amb la regulació contractual en aquest sentit dels treballadors–, però sí que podem controlar les condicions laborals dels treballadors i treballadores contractats directament per l'empresa matriu, que és el que fem, i d'aquí aquestes sancions.

Sancions que, per exemple, ajuden a alimentar, a través de la caixa única del Govern de la Generalitat de Catalunya, les polítiques que abans comentava de foment del comerç tradicional, del comerç català de proximitat. Perquè enguany tenim 8 milions d'euros destinats a la digitalització, a ajudar en la digitalització del comerç, que se sumen als 15 milions dels Next Generation. Per tant, sancions, quan es fan males praxis, que ajuden a finançar allò que volem.

Per tant, des de la inspecció de treball actuem, però també hem d'actuar des d'un altre punt de vista més general –i aquí acabo amb el que deia, amb aquesta mirada una mica més holística (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*). D'entrada, treballant, òbviament, amb els agents socials en el marc de la concertació per generar, tot i que no tenim competències, marcs laborals que no fomentin la precarietat i que denunciïn justament aquestes condicions precàries. Això, d'un costat.

I, de l'altre –i això ho farem la setmana que ve i és el tret de sortida de la reflexió que volem fer–, doncs, estem treballant en un congrés internacional del treball a Ca-

talunya justament per valorar l'efecte, entre d'altres, de l'automatització, de la intel·ligència artificial que vostè posava sobre la taula, de la gestió de les dades... En definitiva, totes aquestes transformacions tecnològiques, com afecten el món del treball, com afecten les condicions laborals. És veritat que són reflexions que se'ns escapen, en molts casos, que tenen un marc europeu i fins i tot global, però a Catalunya hem de ser prou ambiciosos i prou responsables alhora com per tenir un propi model, per treballar-lo, per ser capaços de tenir una agenda des d'aquest punt de vista, que és el que farem precisament, en bona part, amb el congrés de la setmana vinent.

En definitiva (*remor de veus*), i amb això acabo –ja sé que m'estic passant molt del temps, vicepresidenta; concretament un minut, senyora Romero–, òbviament, ens pertoca treballar per garantir les condicions laborals en tots els casos. Hi insisteixo, l'economia de plataformes no és bona o dolenta per si mateixa, per naturalesa; és bona o dolenta en funció de l'ús que se'n fa. I com a govern som absolutament responsables i capaços de treballar en aquest sentit.

Segur que tindrem oportunitat d'afinar-ho molt més i, sobretot, de legislar-ho des del punt de vista que hem anat comentant i que, efectivament, li tocarà fer al Parlament de Catalunya.

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, senyora Romero, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció institucional

302-00270/13

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, donat que no hi ha rèplica a aquesta interpellació, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció institucional, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, vicepresidenta. Com que tindrè sis minuts i mig, no gastaré tot el temps. (*Alguns aplaudiments.*) Fa gairebé...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada...

Mònica Sales de la Cruz

...un mes...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, no tindrà sis minuts i mig. És a dir... I ho he expressat. Com que han dit que no farien rèplica..., per això he sigut una mica més laxa. Però és evident...

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies per aturar el temps. Continuo, si li sembla.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, un segon. (*Remor de veus.*) No, perquè és important. És important que entre tots mantinguem els temps que ens hem calculat per a les intervencions. Hagués pogut dir: «No, tallem i fem rèplica.» Hauríem gastat el mateix temps, i ho saben perfectament. Al dir-me que no farien rèplica, que me n'ha informat el diputat a l'inici de la intervenció..., per això he pogut ser una mica més laxa. Però els temps són... (*Persisteix la remor de veus.*)

Mònica Sales de la Cruz

Vicepresidenta...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Estem en una moció; no és una interpellació, és una moció. Els temps són de cinc minuts per a cadascú i dos minuts per a l'exposició de les esmenes. (*Persisteix la remor de veus.*) No li puc donar més temps. Hi estic d'acord, estic d'acord amb la gestió. Per això li he comentat al diputat que si havia de gastar més temps també ho podia fer en el torn de rèplica. Però, prèviament... (*Veus de fons.*) Disculpi, diputat. Si jo hagués sabut que..., és a dir, si jo no hagués sabut que no hi havia torn de rèplica, evidentment, no hauria permès que es passessin tant temps. Evidentment, sabia que no hi havia torn de rèplica.

Per això, dic: a la presidència li correspon l'ordre dels debats, la gestió del temps. El temps d'ara són cinc minuts –cinc minuts. Per tant, no tindrà sis minuts i mig, no tindrà sis minuts... (*Veus de fons.*) Sí? (*Veus de fons.*) L'ordre dels debats es fa des de presidència. Poden no estar-hi d'acord. Jo dic ara que seran cinc minuts. Merci. (*Remor de veus.*)

Continuï, diputada.

Gràcies.

Mònica Sales de la Cruz

Sí; gràcies, vicepresidenta. Era ironia, certament. Jo m'ajusto sempre als temps (*alguns aplaudiments*) i, per tant, faré cinc minuts.

Fa gairebé un mes, just el 22 de març, el nostre grup parlamentari va interpel·lar el Govern per posar en valor les institucions pròpies del nostre país, que ens permeten a molts de nosaltres estar al servei de tothom, i també per posar en valor l'acció que se'n deriva. Aquestes institucions, com a expressió de la sobirania catalana que sovint ens ha estat negada, són l'eina per respondre als reptes de país que tenim, per transformar la nostra societat i garantir un futur millor per a deixar els nostres fills.

Una de les principals institucions que tenim és aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, on hi ha representada la pluralitat ideològica i totes les sensibilitats territorials del país. I vam posar el focus en aquesta cambra perquè, precisament en un sistema com el nostre, on el Govern sorgeix de la confiança parlamentària, els grans consensos s'aconsegueixen amb grans majories socials, econòmiques i també polítiques.

Per governar cal tenir una majoria parlamentària que hi done suport. És una premissa bàsica de la democràcia i així s'hi va comprometre el president Aragonès, però ja ho veuen: malauradament, el Govern d'Esquerra encara no ha entès que no es pot governar a Catalunya amb només trenta-tres diputats.

Ja hem vist les conseqüències de tirar pel dret, sense consensuar amb els grups. Des de Junts els vam avisar, per exemple, amb el decret de la sequera i també amb la cimera que es va convocar, i ahir, sense anar més lluny, amb l'acord de claredat que impulsen sense suports, tot i l'intent, consellera Vilagrà, de vincular-hi falsament els eurodiputats de Junts amb una suposada subscripció a un document que demana l'acord. Els faria una recomanació, i és que deixen les manipulacions partidistes que posen en risc el projecte europeu de consens per l'autodeterminació a la Unió Europea. (*Algunes aplaudiments.*)

Una segona idea que els vam transmetre és que, per tal de garantir la integritat de les nostres institucions i el correcte funcionament de les polítiques públiques, no es poden condicionar decisions governamentals a unes eleccions. Han passat gairebé trenta dies d'aquella interpellació i la llista de menysteniments del Govern al Parlament de Catalunya no deixa de créixer.

I per això avui des de Junts els repetim que ja n'hi ha prou. La Generalitat no pot hipotecar infraestructures i equipaments bàsics com escoles i residències als resultats electorals que fa el seu partit. L'actuació del conseller Campuzano, que també ens acompanya avui, a Santa Coloma de Gramenet és inacceptable: pels veïns del poble, que han de veure condicionada la seua llibertat de vot, cosa que fa trontollar els valors democràtics més elementals, però també és inacceptable per la resta de

ciutadans del país, que es veuen perjudicats per aquestes promeses discrecionals, sense cap mena de planificació. I, per acabar-ho d'adobar, quan aquesta cambra demana explicacions al conseller i, a més, de manera urgent, ens dona audiència quatre setmanes després, i, per tant, aquesta compareixença avui encara no s'ha produït.

Mai un govern amb tan pocs suports parlamentaris havia abusat tant de la seva posició de poder executiu per actuar en clau electoralista, però és que mai un govern havia tingut tan pocs suports parlamentaris. Per coses com aquestes, les nostres institucions perden credibilitat, perden integritat i perden prestigi. I els catalans i les catalanes no ens ho mereixem.

Per aquest motiu, des de Junts per Catalunya presentem aquesta moció de tres punts amb l'objectiu de constatar que, des d'aquest Parlament, l'acció institucional del Govern s'ha de guiar amb uns criteris i amb uns valors concrets. Exigim que no se supedite aquesta acció a convocatòries electorals ni a objectius partidistes. Posem de manifest que els grans reptes de país s'han de consensuar amb els principals actors polítics i socials des d'aquesta cambra i, abans del seu impuls, amb la població. I, per últim, proposem la reprovació del conseller Campuzano, perquè amb l'anunci del partit que va fer sobre les actuacions del seu departament..., són el viu exemple, precisament, de l'incompliment de totes aquestes premisses bàsiques de la política.

Amb la situació de crisi econòmica, social i climàtica que estem patint, ara resulta que cal destinar una part del temps d'aquesta cambra a parlar d'aquestes qüestions. El que Catalunya necessita és un govern fort, i aquest Govern, que no té suport majoritari, sinó que el té molt minoritari, actua amb aquesta ambició de majoria absoluta. No es pot confondre la institució amb el partit. No hauria de caler una moció per generar un mandat parlamentari perquè el Govern es veja obligat a revertir aquesta situació. Cal respondre a les preguntes parlamentàries, cal deixar l'ús partidista, cal no fer promeses en funció dels resultats electorals.

Feu-nos aquest favor; feu-vos aquest favor i ateneu les vostres responsabilitats.
Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Doncs té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia. Entenem que l'objecte d'aquesta moció és que un govern, per governar, s'ha de recolzar en una majoria política i social clara i ha de respectar la minoria, també, per integrar-la en la pròpia acció de govern. Entenem que aquest en seria l'objecte i hi coincidim, i és a partir d'aquí que hi hem presentat una esmena que ens ha estat, diguéssim, assumida.

Perquè l'acció institucional –planteja la moció– ha de respondre a criteris d'eficiència, ètica, responsabilitat i justícia social, també de respecte al pluralisme polític i social; que el consens és un valor polític i que sense ell la democràcia formal creix coixa i la democràcia real s'apaga, i que l'acció de govern és fonamental per reforçar els valors democràtics i cal reprovar-ho quan no ho fa. Aquests tres elements entenem que estan darrere la moció i hi estem d'acord, i per això hi votarem a favor.

De totes maneres, quan llegia la moció..., en paraules de Pere Quart, amb una poesia que es diu *Banyes al seny!*, de Pere Quart, que diu: «Hom adúltera amb ínfules d'expert / si no amb grollera il·lusió de ruc. / Ara reïx el tort dels impostors. / Dispersen els corrents més transcendents / i emmerdissen, amb guants, les altes deus. / Endebades esquiven el maltret que envigoreix i justifica el pur. / Cauran al toll de les insanitats. / Posem banyes al seny: un joc obscè. / Entre tots ho hem malmès gairebé tot.»

Ho hem malmès gairebé tot entre tots. Per això és important que tinguem en compte que els drets polítics i socials..., la democràcia no s'hereta, es conquesta, es

millora o s'empitjora, i fins i tot es perd. És en l'ús que en fan les institucions..., són les pràctiques concretes de l'acció de govern, de l'Administració i també de les organitzacions socials les que enforteixen i fan créixer la democràcia o, per contra, la poden empitjorar i la poden malmetre.

Per això cal exigir a l'acció de govern un respecte escrupolós a aquests principis –crec que en la moció final queden situats–, basant-se, l'acció de govern, en l'ètica de la responsabilitat i no en l'ètica de la convicció, i en unes pràctiques que siguin conseqüents amb aquests principis. Un govern, doncs, ha de centrar-se i ha de recolzar-se en una majoria per governar, i és obligació del Govern construir aquesta majoria. I ho ha de fer, insistim, com hem dit abans, també des del respecte a les minories per integrar-les en la pròpia acció del Govern.

Per això donem suport fonamentalment a aquesta moció, però també perquè l'acció del conseller Campuzano al costat del senyor Rufián prometent un equipament públic condicionat, encara que fos subreptíciament, al resultat electoral és una pràctica reprovable. Ens poden dir que és una pràctica usual, i és possible, però és una pràctica clientelar, més propera a l'amiguisme polític i, per tant, a la prevaricació que no pas al govern democràtic de les institucions al servei de la ciutadania. Per això cal reprovar aquestes pràctiques, aquestes accions, les faci qui les faci i vinguin d'on vinguin.

I per això també ho voldria situar –avui tenim ració doble de poesia– amb unes paraules d'un poeta alemany, de l'Erich Fried. Citaré tres breus poesies, no? Una que es diu *Els experts*. Diu: «Hi ha vegades que fins i tot els oportunistes menyspreen l'oportunisme. Creguin-se'ls, perquè ells saben millor que ningú del que parlen. No confiïn en ells perquè menyspreïn l'oportunisme per motius oportunistes.» Aquesta era una.

L'altra es titula *Idealista*: «Qui pensa que l'amor als enemics no és pràctic no està considerant les conseqüències pràctiques de l'odi a l'enemic.»

I la tercera és *Condicció addicional*: «L'important no és només que un ésser humà pensi el correcte, sinó també que qui pensa el correcte sigui un ésser humà.»

No estaria de més que a vegades, eh?, quan fem acció de govern, la penséssim també en termes poètics. Cal que pensem lo correcte com a éssers humans, però cal, de totes maneres, fer que l'acció de govern respongui als interessos de la immensa majoria i no d'uns pocs, que, encara que no tinguin la majoria per governar, governen, però que no poden fer-ho d'esquenes a les necessitats de la majoria social i al servei de la ciutadania.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellers... Ens lamentem que la gent estigui cada cop més decebuda amb la política. «Enganya més que un polític en campanya» ja és una frase popular, i això, diputades i diputats, és una degradació de la política que hem d'aturar.

Aquesta setmana al Ple encara cueja amb força l'assumpte d'usar promeses de serveis públics al municipi en funció de qui guanyi que l'ha atrapat a vostè, conseller Campuzano, barrejant paper institucional de govern amb campanya partidista, però no és res de nou. No és una cosa que passi de forma excepcional. És una falta d'ètica, desgraciadament, que tant PSC com Convergència han practicat alegrement durant la seva llarga història de poder i que Junts també ha fet servir quan li ha convingut.

Aquesta vegada la falta greu l'ha comès el candidat d'Esquerra de Santa Coloma de Gramenet en un estrepitós «tot s'hi val». I el més preocupant és que quan se li ha recriminat i quan hem fet les queixes, en lloc de retractar-se, s'hi ha reafirmat. I, de fet, l'altre dia ho tornava a fer amb el conseller Cambray, proment construccions d'equipaments educatius. Però què s'han cregut? És que això..., això és terrible. Això és caminar pel costat fosc de la política, és estar condicionant la creació de serveis bàsics al color de qui governi, o fer-ho creure. Això és tracte de favor, nepotisme, tenir en compte o no les necessitats de la ciutat en funció de si governen els meus o governen els altres. És intolerable, absolutament inacceptable.

I, de fet, faig una crida, ara que venen les eleccions municipals, a tots els partits polítics a que de veritat impedeixin que ningú es cregui en el dret de jugar amb el benestar de la ciutadania entrant en aquest joc pervers de l'electoralisme.

El desenvolupament dels pobles i ciutats i els drets dels veïns i veïnes no poden de cap manera estar dominats pel clientelisme i l'electoralisme, ni tampoc pel calendari dels mandats, i planificar, tenir model i tenir projecte d'una manera consensuada és obligat. Aquest ha sigut el sentit de les nostres esmenes. Per tant, nosaltres votarem a favor dels punts 1 i 3 de la moció, perquè s'han acceptat aquestes esmenes, les hem transaccionat –i volem agrair aquesta predisposició de la diputada Sales a fer-ho–, perquè busquen atacar aquest problema d'arrel, aquest problema que posa en context que aquesta errada, que és greu, no és una errada anecdòtica d'Esquerra i del diputat Campuzano, és una cosa que està..., estructural.

I els en posaré alguns exemples molt ràpids, no? A les eleccions passades, del 19, a la campanya municipal el candidat de Junts, senyor Sabata, prometia l'estació de Berga amb la complicitat de Damià Calvet, per exemple.

O parlem de l'àrea metropolitana, senyors socialistes, parlem de l'àrea metropolitana. Amb motiu dels deu anys de l'àrea metropolitana, el grup metropolità Municipalistes per la República va demanar una diagnosi de com s'havia materialitzat la despesa tant ordinària com d'inversions, perquè aquest grup ha denunciat el greuge històric Besòs-Llobregat, mar, muntanya, i primera corona i segona corona, clarament traçable en clau de favoritisme segons el partit que governa. Curiosament, tots vostès, els seus partits polítics, van votar en contra de que hi poguéssin haver aquesta diagnosi. Per tant, demanaria també coherència. Nosaltres estem totalment d'acord amb aquests punts, però que això es pugui fer absolutament a tot arreu.

El punt segon no el podem votar a favor. El punt segon el votarem..., hi farem abstenció, perquè ja hi estem d'acord, que hi ha d'haver interlocució social, evidentment, però per vostès aquests principals actors socials són Foment, bàsicament, no? Quan nosaltres, a la llei de llengua, també reclamàvem que s'escoltés els principals sindicats d'ensenyament i els principals representants de les famílies en el consens pel tema de la immersió lingüística, ens van deixar sols. I això era consens també amb els actors socials. Però és que quan vostès parlen d'actors socials, doncs, ja sabem de qui parlen. I, per tant, no podem avalar aquest segon punt.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellers i conselleres, diputats i diputades. Em sembla una moció absolutament oportuna, senyora Sales. Nosaltres també vam fer una interpellació molt similar, i després el diputat Raúl Romero també presentarà... ¡Ui! Moreno. Uy, ya te he puesto de hermano... (*Rialles*.) En Raúl Moreno presentarà la nostra moció, que va també en aquesta línia, més enfocada, per això, a l'àmbit social.

Però em sembla oportuna, perquè és veritat que l'octubre de l'any 2022 aquest Govern es va quedar en minoria. Un govern que està recolzat per només trenta-tres diputats i, per tant, en una situació delicada; necessita constantment o ha de necessitar constantment la suma d'altres grups parlamentaris per poder aprovar decrets llei, iniciatives legislatives en aquest Parlament. I, evidentment, per poder fer això, per aconseguir aquests acords, cal diàleg, cal negociació, i aquesta és una de les coses que probablement més li manca a aquest Govern.

Diguéssim que la debilitat del Govern no ve només perquè tingui trenta-tres diputats, sinó que la debilitat del Govern ve per la incapacitat de cercar aquests acords. Tenim el Govern d'Espanya amb una minoria parlamentària i, en canvi, ha estat capaç d'aprovar més de dues-centes lleis en aquests darrers anys. Per tant, la debilitat no ve només per la minoria parlamentària que vostès tenen, sinó per la seva incapacitat de cercar acords.

I «acords» vol dir, com he dit, dialogar. Per exemple, el decret de sequera. Vostès van aprovar el decret de sequera al Govern i no l'havien negociat amb els grups, n'havien informat. Però informar no és negociar i, per tant, varen arribar al Parlament, el van poder convalidar gràcies a la responsabilitat dels grups parlamentaris, que van permetre la seva convalidació. Però lo que hagués estat correcte és haver-ne parlat, haver-ho negociat abans d'aprovar un text.

Però això també en altres coses. Ahir interpellava el diputat Espadaler sobre el decret de reestructuració de Mossos. Doncs el mateix: ens en vam assabentar... Evidentment, no cal que l'acordin amb tothom, no cal unanimitat, eh? Jo això també crec que la senyora Sabater ho ha de saber; una cosa és la unanimitat i l'altra cosa és el consens, però com a mínim parlar-ne, com a mínim intentar tenir un màxim d'acord possible. És que aquest decret de reestructuració de Mossos..., ni amb els comandaments, ni amb els sindicats, ni, evidentment, amb els grups parlamentaris.

És que a vostès els hi costa, el diàleg. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sincerament, els hi costa. No se m'alteri, senyor conseller Campuzano, perquè després li tocarà a vostè. Però, en tot cas, els hi costa. A vostès els hi costa el diàleg i els hi costa arribar a acords.

Miri, un exemple molt concret i molt puntual: Fira 2000. Hi havia un director elegit per unanimitat, i vostès van decidir, quan es van quedar en minoria al Govern, canviar-lo. Semblava que era un director que funcionava i funcionava bé i tenia coneixement i havia generat aquestes complicitats amb les diferents administracions que estan dins de Fira 2000: la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, la cambra de comerç, la diputació... Doncs el van voler canviar: «Ara que estic sol... Venga, los míos.» Molt bé. Doncs hi van posar una persona sense l'acord ni sense consensuar-ho amb cap d'aquestes administracions. És la primera vegada que a Fira 2000 surt elegida una persona com a director només amb el suport del Govern. Home, no sembla raonable que vostès, doncs, no cerquin els acords i tirin pel dret d'aquesta manera en moltes de les decisions que prenen.

Sincerament, ens sap greu. Però, sobretot, més enllà que ens sàpiga greu, és que creiem que no són maneres de fer d'un govern, i menys d'un govern que està en minoria i que té només el suport de trenta-tres diputats. Crec que no són maneres. I vostès que parlen tant de diàleg i de democràcia..., doncs, en fi, també estaria bé que s'ho apliquessin al seu Govern.

En podria posar molts exemples, eh?, però... En fi, l'últim també, que n'hem parlat aquí, ha sigut l'acord de turisme, que tampoc ha rebut –ara que no hi ha el conseller Torrent, que abans em citava– el suport d'algunes de les patronals importants perquè tampoc segurament s'ha treballat amb el rigor que es demanava. Bé, en fi, vostès ho deuen saber. Però aquí, per avançar, és veritat –i això és una cambra legislativa–, s'han d'aprovar lleis, i necessitem..., i es necessiten, doncs, seixanta-vuit diputats, i a vostès els hi costa molt arribar a aquests amplis consensos.

I evidentment parla d'això, la moció, i parla també de què ha de guiar l'acció institucional. I l'ha de guiar, doncs, això: els criteris d'objectivitat, d'eficàcia, d'eficiència, i no electoralistes com el que ens va passar i vam patir i vam viure... I ens va saber molt greu, conseller Campuzano, aquell episodi que va fer vostè a Santa Coloma de Gramenet amb el candidat d'Esquerra Republicana, en el que va dir: «Doncs si guanya ell, farem una residència» (*remor de veus*), quan s'havia negat aquesta residència en negociació pressupostària i no consta en el pressupost.

Bé, aquest ús de les institucions a nosaltres no ens agrada, i per això avui votarem a favor de la reprovació que planteja Junts per Catalunya. Em sembla que el Govern ha d'actuar amb el màxim d'objectivitat. I vostè ho sap, que és una persona que porta molts anys... I, per tant, votarem favorablement els tres punts de la moció. Em semblen molt raonables i molt obvis. I també esperem que el Govern n'apregui i rectifiqui les seves actituds.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Molt bé. Gràcies, vicepresidenta. Bien, esta moción es una ocasión más para que Junts se pueda pelear con Esquerra Republicana, y para que Esquerra Republicana se pueda pelear con Junts, ahora hasta por los tiempos de las intervenciones. En definitiva, para que se visualice que el separatismo es división, ruptura y bronca, como hemos podido observar.

Esta moción son tres puntos imprecisos, retóricos y sin contenido real. Y en el primer punto proponen que la acción institucional del Gobierno se fundamente en criterios de eficacia, eficiencia, responsabilidad, consenso social, y que no esté sujeta a convocatorias electorales ni objetivos partidistas. Vamos, una enmienda a la totalidad a la acción del Gobierno de Puigdemont, de Torra y del propio pujolismo, porque siempre han gobernado con dos premisas: llenarse los bolsillos y partir Cataluña en dos.

La Generalitat de Catalunya, de forma continuada, está incumpliendo el principio de eficiencia en la utilización de los recursos públicos que establece nuestra Constitución en el artículo 31.2, porque ha creado excesivas instituciones innecesarias y entidades subvencionadas con recursos públicos que, evidentemente, se tendrían que destinar a otros menesteres. O se tendría que poder bajar o suprimir impuestos, pero eso no va con ustedes.

Una buena administración pública..., también privada, pero sobre todo una buena administración pública, que tiene que dar ejemplo y administra el dinero de todos, debe tener los siguientes principios: austeridad, renunciar a gastar dinero en determinadas cosas de las que podemos prescindir, con el objetivo de disponer de ese dinero que no gastamos para temas esenciales –seguridad, sanidad, educación– o simplemente ahorrar... En su caso, no convertir Cataluña en un infierno fiscal cuando gobernaban y en la región con más impuestos propios de España, en la región con más entes vinculados –363– a la Generalitat.

Otro principio que ustedes no han aplicado cuando han gobernado es el de racionalidad, un principio económico que se centra en el análisis de buscar maximizar los beneficios y optimizar las utilidades, todo lo contrario de lo que ustedes hicieron cuando gobernaron. Por ejemplo, un caso reciente es, en plena pandemia, destinar 23 millones de euros para imponer el catalán y solo 10 para ayudar a 460.000 autónomos que lo estaban pasando muy mal.

Y, evidentemente, una administración pública ha de ser responsable, y su golpe de estado, compartido con Junts y la CUP, no fue responsable y perjudicó al conjunto de los catalanes.

En el segundo punto hablan de consensuar políticas con distintos sectores, que se busque acuerdo parlamentario amplio. Vamos, que mendigan los de Junts estar en los acuerdos con Esquerra y tienen celitos de los socialistas, que ahora están en todos los pactos y en todos los ajos. Tantos años gobernando la Generalitat, destruyendo Cataluña, y, después de salir voluntariamente del Gobierno, ahora añoran tener ese poder.

Y, en el tercero y último punto, le meten un rejonazo a su excompañero convergente –que sí que está presente– pero siempre separatista Carlos Campuzano, que aprendió el oficio en sus filas y ahora sigue utilizando su cargo para hacer propaganda electoral.

Pero para que vean que en VOX somos distintos a ustedes..., ustedes nunca nos han aprobado una moción, ni un solo punto. Ni aunque defendamos a nuestros agricultores o incluso un día podamos defender a todas las personas mayores, ustedes son incapaces de apoyarnos en un punto. Nosotros sí, lo hemos estado demostrando esta legislatura. Si es razonable, aunque lo presenten ustedes, que son separatistas y que quieren destruir nuestra Cataluña, evidentemente se lo votamos a favor, si lo que estamos votando está bien. Y en este caso es correcto, con lo cual les votaremos a favor el tercer punto, porque, evidentemente, Carlos Campuzano merece reprobación.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*... Tenemos aquí una moción que nos presenta el Grupo Parlamentario de Junts per Catalunya y que pretende tirar de las orejas al Govern por el uso que hace de las instituciones. Y menudo uno para tirar de las orejas a nadie.

El primer punto dice que constata que la acción institucional del Govern se ha de fundamentar en principios como el servicio público, en la garantía del progreso económico de toda la población o en criterios, entre otros, de responsabilidad, de pluralismo o de transparencia. Y esto nos lo dice Junts per Catalunya. Sonaría muy bonito todo si no fuera porque el grupo proponente no es precisamente lo que nosotros llamaríamos un adalid en cuanto a respeto de las reglas del juego democrático se refiere, o tampoco en cuanto al respeto de las instituciones.

De hecho, Junts per Catalunya es también, junto a quien ahora pretende tirarles de las orejas, uno de los principales culpables de que, por desgracia, en Cataluña se hayan normalizado conductas de gobernantes absolutamente anómalas en términos democráticos. Desde luego, si con esta iniciativa el grupo proponente pretende trasladar que les parece horrible que el Grupo de Esquerra Republicana haga ahora des del Govern lo que precisamente hacían ellos antes, lamento decirles que ni suenan creíbles ni su historial les acompaña lo más mínimo.

Por supuesto, hay que respetar las instituciones y las reglas democráticas, pero no basta con ponerlo ahora en un papel. Desde Ciutadans tenemos muy clarito lo que está en juego y la importancia de ese respeto.

Y también tenemos claro que, en defensa de la libertad y de la democracia, no solo se deben respetar las reglas democráticas y las instituciones, sino que se deben hacer respetar, cosa que muchas veces echamos de menos por parte de quienes ocupan ahora el Gobierno de España.

Así que lamento anunciarle al Govern, también al grupo proponente, que, igual que hemos hecho hasta ahora, no vamos a permitir ni una vulneración de la neutralidad de las instituciones ni la imposición de ideologías totalitarias desde ellas.

Ayer la Junta Electoral Central nos volvió a dar la razón: el *president* Aragonès vulneró escandalosamente la neutralidad política en una comparecencia en la que disfrazaba como supuesta propuesta política un auténtico mitin partidista en pro de la realización de un referéndum de autodeterminación. Otros partidos comentaron la comparecencia como si nada, pero en Ciudadanos hace mucho que decidimos que no íbamos a dejar pasar ni una, y siempre que lo hagan les vamos a parar los pies.

Y es importante: ahora es Aragonès y antes lo fue Torra. Los nacionalistas nunca han distinguido entre sus intereses partidistas y el interés general, y siempre han pretendido imponer sus ideas al conjunto de los catalanes como una suerte de ideología oficial propia de un estado totalitario. Por eso es tan importante que la Junta Electoral Central nos haya dado la razón. Consta de nuevo la vigencia del estado de derecho en nuestro país.

Ciudadanos no va a dejar de dar la batalla de la neutralidad institucional, que es fundamental para la democracia y la libertad en Cataluña. Ya lo hicimos con Torra y vamos a seguir muy vigilantes también con Aragonès o con quien quiera que pretenda hacer de las instituciones de todos su propio cortijo.

Podemos seguir con el resto del contenido de la moción, que va un poco en la misma línea. Insta al Govern a consensuar con los principales actores políticos y sociales las iniciativas parlamentarias que aquí traiga y, en concreto, pues, las iniciativas legislativas. De nuevo nos pasa un poco lo mismo: mira quién para pedirlo. No sé si vienen aquí a quejarse de que el Govern ahora saca adelante iniciativas legislativas con mayorías exiguas y que no ha tenido en cuenta a un actor político tan importante como son el grupo proponente.

Pues, señores, ¿ustedes esto no lo pensaban cuando aquí, en este mismo Parlamento, aprobaban barbaridades absolutas sin contar no con un actor político ni con dos, y no con un actor social ni con dos, sino obviando y pisoteando a la mayoría de Cataluña y con una mayoría tan exigua que lo era de escaños..., pero ni siquiera lo era en votos? ¿No ven que es absolutamente ridículo que ahora vengan aquí a reclamar que se cuente con ustedes?

En resumen, que un grupo como Junts per Catalunya traiga aquí estos dos primeros puntos es pura fantasía, porque, como decía, Junts es uno de los principales culpables de que por desgracia en Cataluña se hayan normalizado conductas de gobernantes absolutamente anómalas en este Parlament. Pero no solo en este Parlament, también fuera de aquí, como vimos ciertamente en Santa Coloma, donde el Govern no solamente va a anunciar en periodo electoral, pues, sus promesas de acción de gobierno —ni siquiera su acción de gobierno, sino sus promesas—, pero, como novedad, poco menos que amenaza a los ciudadanos o chantajea a los ciudadanos con que esa acción de gobierno, esa residencia de mayores, en este caso, solo se producirá si gana su candidato, el amigo Rufián.

Desde luego, son unas palabras más que reprobables a las que por suerte pocos colomenses, que no han visto por allí ni a Rufián ni al conseller en su vida, darán credibilidad.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. ¿Ha sido ejemplar la actuación del conseller Campuzano? Obviamente, no. ¿Es reproable? Sí, pero seamos sinceros, yo creo que lo han dicho el resto de diputados o de grupos: es que el que esté libre de pecado que tire la primera piedra. Es que si tuviéramos que reprobar en Cataluña a todos los políticos que prometen que construirán no sé qué o que bajarán no sé qué impuesto antes de unas elecciones aquí no quedaría nadie vivo.

En Cataluña todos los partidos han actuado de esta manera. Existe esta larga cultura de electoralismo bananero por parte de todas las formaciones políticas. Y para lo que creo que debe servir este debate es para que hagamos una reflexión conjunta del uso de las instituciones, del respeto y el mantenimiento de la neutralidad política, y que nos apliquemos un poco el cuento todos.

Yo me uno a la reprobación, pero desde luego... En fin, podemos autorreprobar-nos todos en muchas ocasiones.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra, té la paraula el diputat Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, ens trobem davant d'una moció que, enmig d'una literatura molt lloable, en definitiva el que persegueix és una reprovació d'un nou conseller, en aquest cas, del Govern, el conseller Campuzano, amb la trivialització d'una eina que per nosaltres hauria de ser per a situacions molt més incisives, que necessitessin, en aquest cas, un correctiu important per part del Parlament de Catalunya respecte de pràctiques que, com bé s'ha dit, poden ser més o menys compartides, però que des del nostre punt de vista esmenem a la totalitat.

No és cert, com s'ha dit per part d'un portaveu, que hi hagués una promesa per part del conseller Campuzano de l'execució d'una residència en tant que s'obtingués un resultat electoral. El conseller el que va fer va ser explicitar les condicions que des del Govern de la Generalitat s'exigirien a l'Administració municipal per poder executar aquest equipament o la concertació d'aquestes places guanyés qui guanyés (*remor de veus*), guanyés qui guanyés, guanyés qui guanyés les eleccions municipals. Que aquest és un detall molt important que tots vostès obvien per interessos electorals, perquè aquesta moció té aquesta finalitat. Tenim unes eleccions municipals a l'horitzó, i això és el que els hi ha picat. Doncs si els hi pica, es graten, però no reprovien, eh? (*Alguns aplaudiments.*)

Dit això, escoltin, jo el proper mes tancaré una etapa important en la meua vida, que és l'etapa de regidor del meu municipi. Farà dotze anys i mig que soc regidor. He tingut tres alcaldes –de Convergència, de Junts per Catalunya...–, i després de tot el que he viscut amb aquests alcaldes, tots ells bones persones i alguns fins i tot amics, eh?, però..., amb el que he viscut amb aquests alcaldes, amb presidents de diputació, amb consellers, amb presidents de la Generalitat, de Junts i de Convergència..., vostès em parlen a mi d'electoralisme? (*Remor de veus.*) És no tenir vergonya. (*Alguns aplaudiments.*)

Escoltin, és una eina que vostès han utilitzat històricament en tots els contextos. Vostès recorden Santi Vila? Santi Vila, eh?, aquell que va ser conseller, que seria una cirereta perfecta per a la llista del senyor Trias a l'alcaldia de Barcelona. (*Remor de veus.*) Sí, sí, perquè ja es podria dir de Convergència i Unió en tots els seus termes, no? Doncs aquest senyor va venir amb una autopista sota el braç a les eleccions municipals de Lloret l'any 2015, dient que si guanyava Convergència s'executaria aquella autopista. Doncs, miri, *de esos polvos, estos lodos*. No tenim ni autopista..., i una oposició ciutadana a la mateixa, evidentment, totalment justificada.

Però, bé, en definitiva el que volen dir..., en definitiva el que hem entès és que vostès diuen que nosaltres no dialoguem. Escoltin, nosaltres no hi estem d'acord. Escoltin, presidim el Govern de la Generalitat amb una majoria que és igual de minoritària que la de tots vostès, perquè tenim els mateixos diputats que el PSC i en tenim un de més que Junts, eh? Aquesta igualtat només es trenca quan s'entenen entre vostès, que és bastant sovint, per cert, eh?; d'això se'n diu «sociovergència».

Però, escoltin, hem desbloquejat gairebé el noranta per cent dels nomenaments dels organismes dependents del Parlament. Hem fet un programa de govern que el

setembre del 2022 s'havia complert en un quaranta-u per cent. Hem aprovat dos pressupostos, el del 2022 i el del 2023 –per cert, per primer cop negociat i aprovat amb l'aval dels principals actors socials, allò que vostès reclamen en el segon punt de la seva moció.

Però això no va servir. Ni això ni incorporar la majoria de les seves demandes va servir perquè vostès avaluessin aquests pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Dins del bloc independentista, la comissió d'investigació sobre l'afer Pegasus, l'aprovació del fons de riscos per aturar la repressió econòmica, la proposta de resolució sobre el dret de petició que va comportar que poguéssim comparèixer davant de la Comissió del Parlament Europeu. Ahir mateix, promoure i aconseguir l'acord per garantir el dret de vot del diputat Lluís Puig. Però també grans consensos de país, com la llei de la ciència, la llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament, la llei de modificació de la llei d'universitats de Catalunya... En definitiva, per tenir tants pocs suports, una minoria tan minoritària de trenta-tres diputats, déu-n'hi-do.

I, davant d'això, d'aquesta confrontació, qui actua amb partidisme i oportunisme és la «sociovergència», tombant el pla estadístic que havia promogut el conseller Giró i que s'havia aprovat per unanimitat a la ponència en aquest Parlament, a la Comissió d'Economia; fent nyaps com el del Fons de Transició Nuclear, que de seguida i corrents hem hagut d'esmenar entre tots; com Torà i Biosca o el bloqueig del pla pilot de la renda universal. I, ara mateix, l'oposició a l'acord de claredat..., que digui el que vulgui la portaveu en aquest cas de Junts, però el que és cert és que hi ha un compromís d'europarlamentaris, entre ells els representants del seu grup, per promoure una directiva que estableixi un acord de claredat per als processos d'autodeterminació en el si de la Unió Europea. Què passa? Que Catalunya no ho és, de la Unió Europea? (*Remor de veus.*) Que no ho és? Doncs si la claredat és bona en termes europeus, també ho ha de ser en termes nacionals.

Per tant, escolti'm, nosaltres el que detectem és que aquí existeix un dol, un dol que vostès han de passar. I, per tant, espero i confio que passades les eleccions municipals superin el seu trauma per haver abandonat el Govern, els seus complexos, les seves divisions internes, i que es sumin a la construcció de consensos que permetin garantir un futur digne i en llibertat per als ciutadans del nostre país, perquè és evident que amb aquestes mocions no anem enlloc.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, vicepresidenta. Bé, el text final incorpora una transacció de la CUP i dels comuns al primer punt i també una transacció amb la CUP del tercer. Els agraeixo la faena, tant a la diputada Sabater com al diputat Gallego.

Miren, si algú en algun moment ha cregut que algun conseller de Junts no ha fet alguna cosa bé, tenia les mateixes eines que hi ha avui per demanar una compareixença urgent, i estic convençuda que haguessen vingut a comparèixer amb tot el gust. (*Aplaudiments.*)

Centrifugar les responsabilitats la veritat és que no els fa cap bé. Resulta que hi ha un govern amb la minoria més àmplia de la història, que no pacta ni treballa amb l'oposició, i que el grup parlamentari que li dona suport fa d'oposició d'aquesta oposició. I on arribarem, al final?, perquè això és una mica estrany... Trenta-tres diputats, de vegades trenta-quatre, en funció del que necessiten.

Diputat Orobítg, l'hi cito textualment: «13 de març del 23. El cap de llista d'Esquerra i el conseller acorden la segona residència pública de gent gran a Santa Coloma de Gramenet si els republicans són decisius en el proper mandat.» I si no ho són,

aquesta residència no hi anirà? Si no són decisius, aquesta no hi anirà? I, després, ja saben les declaracions que va fer el conseller Campuzano.

És cert que reprovar un conseller no és agradable –si fos de Junts, a mi no m'agradaria–, però és que confonen una cosa. Treballar plegats i dialogar està molt bé, consensuar és el que no fan. I, per descomptat, el que no fan és donar compliment als acords.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

302-00273/13

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidente. A diferencia de lo que se comentaba en el punto anterior, si por algo se caracteriza VOX es porque es un partido que siempre cumple con su palabra. Nos presentamos a las elecciones diciendo que queríamos cerrar TV3 y los medios de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, y hoy, desde el Grupo Parlamentario de VOX, ofrecemos la posibilidad a esta cámara de hacerlo. Y lo justificaremos con tres motivos, fundamentalmente, aunque existan desde luego muchísimos más.

Número uno. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals es una estructura de estado sectaria y politizada destinada a socavar la unidad nacional de España. Tal y como manifestamos durante la interpelación a la *consellera* Vilagrà, desde la creación de la televisión pública de Cataluña el objetivo jamás fue el de ofrecer un servicio público, sino el de poner en marcha un aparato propagandístico que bombardea al espectador con ideología separatista todas las horas del día.

A través de TV3 se ha pretendido diluir el sentimiento de pertenencia de los catalanes con su nación, con España. Han construido un relato de buenos y malos catalanes, pretendiendo enfrentar unos contra otros. Han buscado la ruptura de familias. Han usado los medios públicos para hacer propaganda y blanquear sus objetivos y prácticas criminales. El separatismo jamás hubiese llegado tan lejos sin unos medios de comunicación sectarios a su servicio. Todos sabemos que el golpe de estado de 2017 no hubiese sido posible sin TV3.

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals es una enorme agencia de colocación y utiliza el dinero de todos los catalanes para premiar a empresarios afines al Gobierno. Un total de 280 millones de euros destinados a sostener una estructura elefantiásica y profundamente ineficiente. La corporación cuenta con más de dos mil personas contratadas, con un disparatadísimo número de altos cargos, de cargos directivos, con unos sueldos desorbitados que no ofrece ningún otro medio de comunicación. Pero, por si fuera poco, los medios de la Generalidad subcontratan a empresas externas muchos de los programas que emiten, pagándoles precios por encima de los estándares del mercado y, casualmente, por lo que sea –casualmente–, encargan estas piezas audiovisuales a empresarios afines a la causa separatista.

Y le voy a poner varios ejemplos. Minoría absoluta, de Toni Soler: 30,2 millones de euros. Mediapro, del magnate separatista Jaume Roures: 21 millones de euros.

Brutal Media, de Raimon Masllorens: 11,3 millones de euros. El Terrat, de Andreu Buenafuente: 8,5 millones de euros. Triacom: ocho millones más de euros y que, por cierto, el juez ya citó..., de la Audiencia Nacional, le citó para declarar en su caso de presunta..., su relación, ¿no?, con el caso de presunta financiación ilegal de Convergencia, el caso *tres per cent*, que a muchos por aquí les sonará muy familiar. Han creado una red endogámica con la que pagar favores descaradamente con el dinero de todos los catalanes en un momento de profundas necesidades sociales.

Tercero. En TV3 se utiliza cualquier espacio para insultar, para faltar al respeto, para señalar y para humillar a España y a los españoles. Cada semana, en la Comisión de Control de la CcMA, exigimos al director de TV3 que rectifique, que pare de una vez por todas estos insultos. Sin embargo, ninguno de los altos cargos de TV3 tiene la dignidad suficiente para reconocer lo que está sucediendo a la vista de todos en los medios públicos. Dicen que es humor. Dicen que es libertad de expresión. Pero la realidad es que siempre dan pie a que algún presentador separatista pueda insultar a España, a los españoles, a los andaluces, a los católicos, a los gitanos, siempre a los mismos, excepto al PSC, que cuando se ataca al PSC, pues, bueno, ya están los consejeros del señor Illa para salir al rescate del partido.

No es libertad de expresión, no es humor, cuando lo que les mueve es un odio profundo y dirigido siempre hacia los mismos. Y esta semana hemos vivido otro episodio de este supremacismo separatista y de la cristianofobia que supura este Gobierno.

Es repugnante que se haya permitido que dos sujetos en TV3, sin ningún tipo de gracia, hayan decidido mofarse de la Virgen del Rocío, de la fe, del sentimiento, de las costumbres, de las creencias que compartimos millones de españoles. Porque, sí, no solo se ha insultado a los andaluces, también se ha insultado a miles de catalanes que somos católicos y devotos de la Virgen del Rocío. Y aquí nadie ha pedido perdón. Aquí nadie ha rectificado. Es más, uno de los protagonistas de ese gag, Jair Domínguez, salió en las redes sociales diciendo que a él le encantaba meterse con el cristianismo, y lo definía como una secta dirigida por pedófilos. Nadie ha dicho nada en este Gobierno. Nadie ha pedido que rectifiquen. Y eso es un ejemplo de lo que es realmente TV3.

Y por eso hoy pedimos a esta sala que se tome la decisión de acabar con estos medios públicos. Acabemos con ese estercolero de odio y sectarismo que es TV3. Pongamos este dinero, 280 millones de euros, al servicio de los catalanes, para atender sus necesidades sociales. Invirtamos en la sanidad, reducir las listas de espera. Usemos esos 280 millones de euros para ofrecer becas comedor a los niños de familias necesitadas.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Alberto Tarradas Paneque

Termino enseguida, señora presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, és que porta quaranta segons de més.

Alberto Tarradas Paneque

Tenemos esta posibilidad. Hagamos lo que es sensato y destinemos ese dinero a lo que verdaderamente importa. Cerremos TV3.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Atès que no hi han esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat David Pérez Ibáñez.

David Pérez Ibáñez

Doncs molt bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Nuestra Constitución, la Constitución española, prevé que exista acceso a medios de comunicación públicos. Es un derecho constitucional. Nuestro Estatuto de autonomía de Cataluña, igual: en su artículo 52, dice que corresponde a los poderes públicos garantizar una información que tiene que ser a través de titularidad pública y a través de unos medios de comunicación públicos que tienen que ser neutrales. ¿Qué hay que hacer cuando un derecho que tenemos los ciudadanos, que puede ser la sanidad, que puede ser la educación, que puede ser la seguridad, alguien cree que no acaba de funcionar? Es decir, cuando un hospital no acaba de funcionar, ¿qué tenemos que hacer? ¿Cerrarlo? Cuando un colegio, por lo que sea, pues, ha tenido un problema con algún profesor, ¿qué hemos de hacer? ¿Cerrarlo? ¿Ustedes lo cerrarían? Cuando en un cuartel ha habido un problema, pues, de algunos contratos que se han hecho mal, ¿hemos de cerrar ese cuartel? ¿Ustedes lo que hacen es eso? Cuando un medio público no funciona, ¿se chapa? ¿Eso es lo que ustedes hacen? ¿Eso es lo que ustedes quieren hacer?

Yo pensaba que ustedes iban a hablar hoy del libro de estilo. No lo han hecho. Han dicho que hay otros motivos por los cuales hay que cerrar la televisión pública, «porque socava la unidad de España». Usted no tiene ni idea de lo que es España. Ni idea. Si usted se cree que España está en peligro por TV3 no conoce nuestro país; no conoce España, ni su tradición ni su historia. No tiene ni idea de lo que es España, si cree que por culpa de eso se va a cerrar TV3. No vengán a dar lecciones de patriotismo, porque es más bien de cobardía pensar que nuestra España, que nuestro país, Cataluña..., que España está en peligro por TV3. No tienen ni idea de lo que significa este país.

Cerrar la CcMA significa acabar con un medio de comunicación audiovisual en Cataluña de carácter público, y sería, por lo tanto, dejar a los ciudadanos y ciudadanas de Cataluña sin un derecho público que tienen reconocido en la Constitución y que tienen reconocido en nuestro Estatuto de autonomía de Cataluña. Eso es lo que hace VOX: acabar con derechos y con libertades públicas de todos nosotros.

¿Quiere usted que le recuerde lo que decían algunos de sus representantes cuando algún dirigente de este planeta quería cerrar algún medio de comunicación, cuando querían cerrar una televisión? Le recuerdo eso de «los bolivarianos, que querían cerrar televisiones...» ¿Le digo los calificativos que ustedes decían de ellos? ¿Se los leo? ¿Se los repito? No, pero cuando ustedes lo quieren hacer, entonces sí que vale, ¿verdad? Ya no son ni bolivarianos, ni comunistas, ni liberticidas... Ustedes sí que pueden cerrar la televisión pública. Por cierto, no nos hagamos ilusiones, no solo la catalana: quieren cerrar todas las televisiones públicas españolas, incluida... (*Veus de fons.*) Sí, todas las televisiones públicas. Ahora se han sacado la idea y dicen: «Bueno, lo que haremos será privatizarlas. Y a las privatizadas que no nos gustan, como la Sexta, las cerraremos.» Lo han dicho ustedes, ¿eh? Está escrito, es igual. Ustedes dicen que no, pero está escrito, está publicado.

Créanme, señores de VOX, no es ese el camino. El camino no es lo que ustedes dijeron que no se tenía que hacer; el camino no es cerrar aquello que a ti no te gusta, el camino no es cerrar aquel sistema público que no acaba de funcionar, sino que el camino es, desde dentro, intentar cada día mejorarlo. Que es lo que hacemos nosotros. Que es lo que hacen el resto de grupos parlamentarios a través de la comisión de control. Claro que hay cosas que no nos gustan de TV3, por supuesto, lo decimos cada semana en la comisión de control. Por supuesto, que hay cosas que no nos gustan, y lo denunciemos e intentamos arreglarlo; como hay cosas que no nos gustan en la sanidad, en la educación; como hay cosas que no nos gustan en el sistema de seguridad. Pero no por eso decimos que lo que hay que hacer es cerrarlos. Ese paso que ustedes dan es de un liberticidio que no tiene nombre y que en serio que no se lo han pensado y que no lo han clarificado.

Y, por favor, insisto –y acabo–: repase lo que ustedes decían cuando alguien quería cerrar un medio...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

David Pérez Ibáñez

...una televisión privada en otro país, en este caso Venezuela.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats i diputades, consellera, bé, VOX ens porta avui una moció –ho deia bé, també, el diputat Pérez, semblava que havia de parlar del llibre d'estil, d'alguna manera, però no ho han fet–..., però bàsicament és per tancar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Diu una cançó que ens estimem molts dels que estem aquí –jo diria que la gran majoria–, d'en Raimon..., que diu: «Jo vinc d'un silenci / antic i molt llarg / de gent que va alçant-se / des del fons dels segles, / de gent que anomenen / classes subalternes. / Jo vinc d'un silenci / antic i molt llarg.» I vostès voldrien que tornés aquest silenci, és amb el que se sentirien més còmodes, amb el silenci amb el qual una nació, que és la catalana, no es pogués expressar per cap de les seves maneres. I una nació plena, com ho és la catalana, que vol esdevenir un estat, disposa actualment dels seus mecanismes per poder-se articular. I un d'ells és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Vostès només saben fomentar el discurs de l'odi –ho hem dit en moltíssimes ocasions. De fet, són els únics que usen qualsevol espai que tenen per fomentar aquest discurs, per insultar o fins i tot per pretendre humiliar. Això és el que tothom veu que és VOX. Per tant, no els acceptarem cap ni una de les lliçons.

Són avorrits, també, una miqueta; hi hauria la temptació de no fer-los cas. Però la història ens ha ensenyat que a l'extrema dreta mai se la pot menystenir i que mai se li pot deixar de fer cas, perquè a l'extrema dreta se l'ha de combatre i se l'ha de vèncer. Avui la dèria és tancar la corporació i destinar els diners a altres polítiques públiques, però potser també haurien de començar sent exemplars vostès mateixos; vostè mateix, senyor Tarradas, que va anar a Madrid pagat amb recursos públics del Parlament de Catalunya per poder assistir a una missió del Parlament Europeu i va decidir que no anava a la reunió. I, per tant, no ho sé, vull dir, potser el que ha malbaratat recursos públics, segur, és vostè i el seu Grup Parlamentari de VOX. (*Alguns aplaudiments.*) Jo diria que d'entrada això és així.

I, a més, vostès van justificar no assistir a aquesta reunió, tant vostè com l'eurodiputat Buxadé, al·legant que es tractava d'un autèntic circ. Miri, els únics que fan un autèntic circ caspós, racista, xenòfob, masclista i amb tints feixistes són vostès allà on van. I, per tant, no li sorprendrà, doncs, que nosaltres votem en contra d'aquesta moció subsegüent. I també em permetrà que acabi amb les mateixes..., amb un altre fragment d'aquesta magnífica cançó d'en Raimon, que diu: «Jo vinc d'un silenci / que no és resignat, / d'on comença l'horta / i acaba el secà, / d'esforç i blasfèmia / perquè tot va mal: / qui perd els orígens / perd la identitat.» I nosaltres no els perdrem mai.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, dues idees senzilles, perquè, francament, com era absolutament previsible, la moció tampoc dona per a més. Ni han explicat els punts que hi situen, ni el perquè del sectarisme del llibre d'estil, ni tampoc han explicat a on destinarien els recursos econòmics, que segurament anirien a parar, a través d'empreses privades, a les seves mateixes butxaques. En tot cas, em sembla bastant pobre tot plegat.

I molt ràpidament, per passar de puntetes en aquesta qüestió, doncs, per «xi-ringuitos», també podrien començar pels seus. En aquests darrers tres anys vostès han cobrat 30 milions d'euros en subvencions públiques que podrien anar destinades també a beques menjador. Per tant, prediquin amb l'exemple. I, per altra banda, en allò que deïem –i em reiteraré amb el diputat Rius, no?– de «siempre cumplimos la palabra», doncs esperem que li provés bé el turisme per Madrid a cos de rei amb els diners del Parlament.

Dit això, i per deixar de perdre el temps amb aquestes burrades, potser sí que també el fet de que l'extrema dreta i la dreta extrema –ara amb aquest partit que tenim representació en aquest darrer mandat, però abans també amb els d'unes quantes files més avall–, amb aquesta guerra fratricida que van començar contra els mitjans de comunicació públics catalans..., això no ens pot permetre tampoc tapar les mancances i l'autocrítica necessària que han de fer els mitjans públics catalans.

Nosaltres pensem que tenim uns reptes impressionants en l'àmbit dels mitjans públics catalans, que hi ha una qüestió fonamental –que també comentava un altre diputat–, que és el dret a la informació i la funció de servei públic, i la funció de servei públic veraç i crític que han de fer els mitjans de comunicació públics catalans. I en això no sempre han estat exemplars. I també hi ha un element clau, que és la defensa de la llengua que s'ha de fer des dels mitjans públics catalans de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar, amb la col·laboració de la resta de mitjans públics dels Països Catalans. Em sembla que aquestes són dues qüestions fonamentals, dues missions claus i dues missions amb les que hem de treballar. I aquest atac furibund de la dreta extrema i de l'extrema dreta no ens pot permetre mantenir una visió acrítica amb els mitjans de comunicació públics, amb les direccions i amb el desenvolupament que hi està havent. Em sembla que és absolutament fonamental un exercici de veracitat, un exercici d'exemplaritat, un exercici de despartidització dels mitjans públics catalans, que nosaltres pensem que ara mateix no s'han assolit.

Em sembla que és absolutament fonamental que hi hagi una representació absolutament plural de la societat catalana, que hi hagi una representació crítica i que es pugui donar resposta... Com podeu saber, a la corporació hem preguntat sobre diverses qüestions, que, malauradament, no han sortit a la llum en els mitjans públics i que em semblen absolutament centrals, o que han sortit des de perspectives profundament esbiaixades o des d'àmbits molt concrets, i pensem que aquí hi ha una responsabilitat clau, precisament, per no donar ales a l'extrema dreta ni a la dreta extrema.

I, en tot cas, aprofitant aquest despropòsit de moció, doncs, volia acabar per destacar alguns dels punts del comunicat que van fer els comitès d'empresa de TV3 i de Catalunya Ràdio respecte a un any de la renovació de la corporació, en la qual alertaven sobre diverses qüestions. Ells acabaven aquest comunicat, precisament, amb una frase que deien: «Fa un any la música sonava bé, però no ens agradava la lletra.» I, malauradament, sembla que la cosa segueix així. I em sembla que és important, i crec que també ho hem anat traslladant a les diverses comissions de control de la corporació, abordar una sèrie d'elements que precisament els comitès d'empresa reivindiquen.

Primer de tot, cal fer una reflexió sobre els alts càrrecs de designació directa que s'estan fent a la corporació. Em sembla que és fonamental que això s'aturi i donar-li una volta. Segon, cal articular mecanismes de participació real de la plantilla,

que, per molt que s'han posat en boca i s'han parlat en teòric, a la pràctica no està passant. Tercer, cal una participació real dels treballadors i treballadores, tant en els processos de decisió, com en la transparència per part dels òrgans de direcció de la corporació, com pel que fa a comptar amb els propis treballadors i treballadores en plans de formació per cobrir aquests nous perfils.

I, finalment, com a Parlament tenim una responsabilitat oblidada que també és reivindicada per aquests propis comitès, pels diferents sindicats de l'àmbit del periodisme, que ens emplacen a renovar d'una vegada el Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. No hem d'oblidar que és un òrgan que està caducat des del 2016, que és un òrgan que podria generar espais de participació, espais de transparència i espais de guiatge a la corporació des de l'àmbit social, des de l'àmbit dels comitès d'empresa, des de l'àmbit dels comitès de treball, i que, per tant, això és una funció del Parlament que hem de tirar endavant, perquè té funcions tan importants, aquest òrgan, com fer informes sobre les línies bàsiques de programació, del desenvolupament d'aquesta programació, a més a més de l'element de representativitat.

Per tant, fer un emplaçament al Parlament a que, malgrat la crítica de l'extrema dreta i de la dreta extrema, no obviem l'autocrítica que hem de fer en els mitjans públics i ens posem a treballar per tirar endavant tots aquests elements.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Des de l'escó, perquè aquesta moció no mereix ni l'esforç de baixar fins al faristol, honestament.

I, bàsicament, aprofitar el temps per donar tot el suport i reconeixement a totes les professionals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; també als de l'Agència Catalana de Notícies, que esperem que aviat formin part d'aquesta corporació. Donar-los les gràcies per garantir que funcioni una televisió pública i de qualitat a Catalunya; garantir-los que en aquesta cambra tenen el suport majoritari perquè continuïn treballant, que és cert que no és un suport acrític, que és un suport que per part de molts grups passa perquè creiem que ha d'haver-hi una millora en les condicions de treball dels treballadors i de les treballadores, que ha d'haver-hi una millora en la pluralitat, en la diversitat i en la qualitat d'alguns dels continguts dels mitjans de..., català públic, i, sobretot, que, efectivament, s'ha d'avançar en la despartidització del consell de govern, que és una cosa que és evident que tampoc s'ha aconseguit en aquest darrer consell de govern, on la majoria de les persones que hi estan pertanyen a partits polítics i, per tant, no s'ha apostat per la professionalització.

Però, dit això, senzillament aprofitar aquest moment per donar tot el suport, reconeixement i dir que nosaltres ens comprometem per la garantia d'uns mitjans de comunicació públics i en català a Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos. *(Veus de fons.)* Disculpi. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señores y señoras diputados... Señores de VOX, les anticipamos que, a pesar de que comprendamos su indignación con relación a lo que hace TV3 cotidianamente, nosotros no vamos a votar a favor de cerrar la televisión pública de Cataluña. Creemos que TV3 podría ser otra cosa y, en efecto, hasta ahora no lo

ha sido y su aplicación práctica, pues, ciertamente, deja mucho que desear y resulta ofensiva.

Me gustaría, de todas maneras, leerles un artículo por favorecer el debate público en nuestra comunidad, un artículo del periodista David Mejía, que creo que merece ser escuchado por todos ustedes. Es mi opinión y, en todo caso, seguramente podamos debatirla.

Dice David Mejía: «El humor puede ser ofensivo, lo que no puede es no ser humor. Lo que Toni Soler, Jair Domínguez y Judith Martín perpetraron en el plató de *Està passant* de TV3 no debería jugarse como delito de odio, sino de malversación.» Una idea interesante, me parece, ciertamente. «Costear semejante bodrio con una partida destinada al entretenimiento me parece más grave que invertir en ron la partida de medicinas. Ofendidos y no ofendidos coincidirán en algo: el numerito, salvo que lo concibieran como un tributo a la vergüenza ajena, es un fracaso. Amigos comediantes: si no provoca risa, no es comedia. Da igual a cuantos colectivos logréis ofender.»

»Existe la posibilidad de que el trío no pretendiera hacer reír a nadie y buscara la ofensa por la ofensa. Un ejercicio que podría ser encomiable si la ofensa se pareciera en algo a un grito de rebeldía, pero no es el caso. Decía Chesterton que atacar anti-guallas exigía el mismo coraje que ofrecerse a pelear con una abuela.» Me parece una idea, realmente, muy acertada con relación a los insultos constantes a los católicos y al conjunto de la cristiandad en, por ejemplo, los medios públicos de la Generalitat. «En abril de 2023, aprovechar la Semana Santa para reírse de los católicos es más un acto de estupidez que de valentía.»

»Con buen criterio, Víctor Amela» –otro periodista valiente–, «en su columna de *La Vanguardia*, jugó con el “y si se hubiese”: “¿Y si se hubiese hecho la misma broma con la Virgen de Montserrat?”, para colocar al bromista frente al espejo. Pero lo que revela...» Algunos dicen: «Cap problema, jo...» Déjenme que les siga leyendo el artículo, que seguro que les ilustra: «Pero lo que revela el reflejo es que ridiculizar la religión católica es un efecto, no sé si indeseado» –yo creo que deseado–, «pero en todo caso secundario. En un momento del *sketch*, Soler y Domínguez presumen de la austeridad de la Moreneta frente al barroquismo de la Virgen del Rocío.» Esta es la idea clave, a mi juicio. «No se trata tanto de criticar un símbolo de la religión católica como un símbolo –estereotípico– prejuicioso» –esto lo añado yo: prejuicioso y ciertamente procaz– «de la cultura andaluza.»

»Hay quien ha subrayado la torpeza de burlarse de los andaluces cuando millones de catalanes tienen raíces andaluzas. Ay, ingenuos, jese es precisamente el motivo!» –dice David Mejía– «Lo ignominioso del *sketch* no es que ridiculice a católicos o andaluces, sino que apunta a los catalanes que considera impuros. No debemos sorprendernos de que una televisión gestionada por nacionalistas tenga una línea editorial nacionalista. El número de la Virgen del Rocío es uno más entre los incontables desprecios a esa mitad étnicamente impura» –como consideran algunos; por ejemplo, el expresidente Torra– «y lingüísticamente insumisa que les aleja del sueño nacionalista de la homogeneidad.»

»No hay sátira» –señores nacionalistas–, «cuando el poder constituido se burla de la mitad más débil. Sátira» –disculpen que les diga, parafraseando al gran David Mejía– «es cuando una joven enfermera se ríe de las exigencias lingüísticas del sistema, y totalitarismo es cuando es purgada por ello.»

Este es el artículo de David Mejía, que me parece que vale la pena que tengan todos ustedes presente. Yo he querido rendir aquí tributo a uno de los grandes articulistas de nuestro país, articulista de *The Objective*.

Y quería acabar esta intervención, que espero que sea..., por lo menos favorezca el debate entre las fuerzas de esta cámara. Quería acabar esta intervención mandando un mensaje al diputado de la CUP, Albert Botran, en el Congreso..., que ahir deia, el senyor Botran, en un tuit..., feia referència a un tuit que jo havia fet sobre

el judici al qual eren sotmesos alcaldes de la França del Sud, el que vostès, els nacionalistes, anomenen la Catalunya Nord, per fer servir o per voler, per pretendre fer servir la llengua catalana en els plens dels ajuntaments, d'aquests ajuntaments. I deia, el senyor Botran, que els defensors del que ell en diu «fals bilingüisme» –i ja m'explicarà, si no som nosaltres els defensors del bilingüisme a Catalunya, qui són?–, deia que..., i perdoni, presidenta, li demanaré uns segons més. Deia el senyor Botran que nosaltres bavegem amb la idea que jutgin algú pel fet de fer servir el català. Quina contradicció més enorme, senyor Botran, quin disbarat, quina contradicció, quina absoluta falta de capacitat de debat! Nosaltres, des de Ciutadans, defensem el bilingüisme, defensem el dret a fer servir el català i el castellà...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, primer, no és la qüestió de la moció; per tant, vagi acabant, perquè se li ha acabat el temps.

Ignacio Martín Blanco

Bé, jo crec que sí que ho és. Estem parlant... En tot cas, jo crec que sí que ho és. En tot cas, crec que a Ciutadans ningú no li podrà dir de cap de les maneres que no defensa el bilingüisme, tot el contrari. Jo, en la meua vida quotidiana, igual que els meus companys, faig servir el català i el castellà i defensem sempre el dret de totes les persones a expressar-se en la llengua que considerin oportuna.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara sí, per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. TV3 y Catalunya Ràdio son minaretes de odio separatista, son altavoces oficiales encargados de dividir a la sociedad catalana, de blanquear a golpistas condenados y de señalar a aquellos que no comulgamos con el supremacismo independentista. La corporación no está cumpliendo con los mínimos de pluralismo, rigor, veracidad, imparcialidad, que les son exigibles a los medios públicos. Es, además, una televisión carísima –nos cuesta este año más de 275 millones de euros– y, desde luego, se tendría que reformular de arriba abajo. No se puede seguir inyectando bilis a través de una televisión pública.

¡Viva la Virgen del Rocío!

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Margarida Feliu Portabella.

Margarida Feliu Portabella

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies; benvinguda, consellera, conseller, diputades i diputats. Avui m'estreno en aquest faristol per parlar d'un tema greu i preocupant: la voluntat perpetua de l'extrema dreta de voler, un cop més, censurar i limitar la llibertat d'expressió. En els últims anys hem vist, de manera preocupant, com l'extrema dreta ha anat prenent més i més força. Ha tingut, o té responsabilitats de govern, com tenia Donald Trump als Estats Units, Bolsonaro, o com té el partit de Meloni, dels Germans d'Itàlia, o el partit d'Orbán a Hongria.

Senyor diputat Alberto Tarradas, tots vostès segueixen un mateix patró. Ara es dediquen a col·locar la premsa com a enemic, amb l'objectiu d'intimidat i silenciar els periodistes, les humoristes i els mitjans que consideren crítics amb la seva política. Però aquesta voluntat de silenciar i censurar els mitjans catalans no l'han inventat vostès, ja ve de lluny. Un petit exemple. Ho vèiem fa més de cent anys aquí a Catalunya, amb uns fets que es van anomenar «els fets del Cucut». Ofesos per la publicació d'un acudit, la nit del 25 de novembre de 1905, tres-cents oficials de l'Estat es

van reunir a la plaça Reial i diuen: «Aquest acudit no ens agrada.» Es dirigeixen a la seu de la revista, del *¡Cu-cut!*, que també era la seu del diari *La Veu de Catalunya* i on hi havia la impremta d'*En Patufet*. L'assalten amb malls i destrals, trenquen tot el que hi ha al seu pas, agafen tot el que hi havia i fan una foguera al mig del carrer. A tothom que passava per allà l'aturaven i l'obligaven a cridar «¡Viva España!». El que no ho feia, l'apallissaven. Arran de la publicació d'aquest acudit, malauradament, es va impulsar la llei de jurisdiccions, que permetia als militars jutjar les ofenses contra la unitat d'Espanya o de l'exèrcit. El *¡Cu-cut!* va ser tancat per una temporada.

Vostès, més d'un segle després, estan demanant i desitjant que avui aquí passi el mateix i que es tanqui un mitjà que fa sàtira en català. Intenten silenciar i marginar aquells que no comparteixen les seves idees, intenten tancar tot aquell mitjà de comunicació que no els hi faci propaganda, per tal d'intimidat la dissidència.

Les seves tàctiques d'intimidació i desinformació per silenciar no els funcionaran. Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, celebrem i animem a seguir fent la feina a totes aquelles veus que els incomoden, que, en definitiva, incomoden no només l'extrema dreta d'aquesta cambra, sinó qualsevol partit o dirigent polític, perquè és senyal que estan fent bé una part de la seva feina.

La llibertat d'expressió és un dret fonamental de tots els ciutadans i ciutadanes i és essencial per al bon funcionament d'una societat democràtica. Sense llibertat d'expressió no hi ha democràcia, i sense democràcia no hi ha manera de denunciar injustícies o proposar canvis per millorar la nostra societat.

Segurament, si ara li demanem un exemple de bona televisió, m'atreviria a dir que vostès ens en dirien una que fa uns vuitanta anys tenia un programa en *prime time* –potser era l'únic–, que era el Nodo. Per sort, la propaganda franquista ja no impera als mitjans de comunicació del nostre país.

Aprofito aquest temps, des d'Esquerra Republicana, per mostrar el nostre suport a totes i a tots els professionals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i a la gran tasca que porten a terme els seus professionals i equips que hi treballen. Totes elles i tots ells són claus per a la construcció d'una societat que ha de desenvolupar encara més la seva capacitat crítica, i per fer-ho necessita informació, perquè hem de decidir, hem d'actuar i hem d'avançar a la nostra societat.

La corporació és una eina clau, no només per al sector audiovisual, la cohesió, producció i difusió de la nostra llengua i la nostra cultura, sinó també perquè és una estructura de país, i això és el que a vostès els hi fa mal. Malauradament per a vostès, som una majoria política i social la que lluitem en contra de les seves aberracions ideològiques i ens hi trobaran de cara, sempre, defensant la llibertat; ho portem fent des de fa noranta-dos anys.

Deixin els mitjans de comunicació en pau, deixin els i les professionals de la corporació en pau i, en definitiva, deixin la llibertat d'expressió, de premsa, el periodisme i deixin l'humor en pau.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model residencial 302-00271/13

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model residencial; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, vicepresidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, la moció del meu grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, que avui presentem vol constatar dos elements fonamentals.

El primer, que la competència per construir residències a Catalunya és del Govern de Catalunya, és de la Generalitat de Catalunya; tot i que s'han passat deu anys sense construir una residència pública, això no en canvia les competències. Per tant, el que determina això és que la gent gran no és una prioritat per a aquest Govern. I de fet, fan deixadesa de les seves funcions i de les seves competències.

La segona és que el Govern no disposa d'una plasmació territorial dels serveis socials des de l'any 2018. Ahir el conseller ens anunciava que la propera setmana, a la Comissió de Drets Socials, farà l'anunci d'aquesta programació territorial. Cinc anys sense programació territorial! Deuen entendre que no ens posem a aplaudir, però, en tot cas, és una mica estrany, perquè, dins aquesta moció, Esquerra Republicana ens ha presentat una esmena on ens demanen eliminar els terminis per presentar aquesta programació i ens demana eliminar els criteris que també ha de tenir aquesta programació. Per tant, jo crec que aquí estaria bé que hi hagués més comunicació per part del grup parlamentari del propi Govern.

Hi han altres elements. Proposem que s'apliqui en un mes l'increment del quatre per cent de les tarifes de serveis socials, tal com vam acordar amb els pressupostos, però ara Esquerra diu que no, diu que en un mes no, que al més aviat possible i que res que sigui retroactiu en data 1 de gener de 2023. Lògicament, tampoc hem acceptat aquesta esmena, que el que fa és mantenir i incrementar la situació d'insostenibilitat del sector social a Catalunya, especialment el residencial, i perpetuar les males condicions laborals de les seves treballadores.

I, sí, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar demana que el Parlament de Catalunya reprovi l'actuació del conseller de Drets Socials per vincular..., per participar en la vinculació d'un acte en el qual insistien que només seria possible construir una residència a Santa Coloma si guanyava Esquerra Republicana. Un fet impropri i molt greu d'un conseller amb l'experiència política del senyor Campuzano. Un ús indegut del càrrec d'honorable conseller de la Generalitat de Catalunya que posa a disposició d'una força política la tasca d'un Govern que hauria de ser de tots i de totes i que no pot anar repartint residències en funció del color polític del municipi en qüestió, sense cap tipus de criteri tècnic i pretenent, a més a més, que la residència la pagui l'ajuntament.

És un clar menysteniment a les institucions de Catalunya pel qual no ha demanat perdó i pel que està obligat a comparèixer la setmana vinent al Parlament de Catalunya. No només no ha demanat perdó, sinó que sembla que la residència pública a Santa Coloma ara ja no és tan urgent ni és tan important ni tan necessària, atesa l'esmena presentada per Esquerra Republicana en la moció que avui presentem.

Nosaltres demanem que el Govern faci una modificació de crèdit per iniciar el procés de construcció de la residència a Santa Coloma. Esquerra ens presenta una esmena dient que no, que, com a molt, *considerar* –no incloure, considerar– la inclusió en els pressupostos del 2024, quan no fa ni dos mesos que es van negar a incloure-la en els pressupostos del 2023.

No la volen fer. Sembla que tenen una certa urticària a fer residències públiques amb diners del Govern de la Generalitat. Com no han fet ni una sola residència pública en els darrers deu anys. Ara, ja li dic que, des de Santa Coloma de Gramenet, no pararem en l'exigència de la necessitat de que la Generalitat de Catalunya construeixi una residència pública a la nostra ciutat i que la pagui qui l'ha de pagar, que és el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I convido, per tant, el Govern, en qualitat de comitè de campanya d'Esquerra Republicana que sembla que s'ha convertit durant aquests dies, a que deixi de prometre

coses que després són incapaços ni tan sols d'aprovar en una moció d'aquest Parlament.

No només es neguen a construir la residència a Santa Coloma, sinó que es neguen a calendaritzar, com demanem també, les residències pendents arreu de Catalunya, de solars que els ajuntaments han cedit a la Generalitat de Catalunya perquè faci aquests equipaments, condemnant la gent gran de les ciutats i dels pobles de Catalunya a formar part de les disset mil persones que hi han en llista d'espera i que han d'esperar fins a quatre anys per accedir a una plaça pública de residència.

Aquest és el compromís del Govern de Catalunya amb la gent gran. Un govern que ni construeix, ni incrementa tarifes socials ni és capaç, en cinc anys, de tenir una programació territorial dels serveis socials. En definitiva, un govern en mode campanya que ha d'anar als municipis de l'àrea metropolitana a prometre els equipaments que ha estat incapaç de fer en deu anys de govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Señores diputados, aquí nos encontramos frente a frente con el decimoctavo intento de los socialistas para no perder la alcaldía de Santa Coloma de Gramenet.

Después de haber sido cómplices y colaboradores indispensables en unos presupuestos firmados con su socio preferente, Esquerra Republicana, donde ni estaba ni se esperaba una dotación presupuestaria para la construcción de una residencia en Santa Coloma y asustado ante la más que probable pérdida de hegemonía en el cinturón metropolitano de Barcelona, intentan salvar los muebles presentando una propuesta, tras una interpelación, tras varias enérgicas quejas para mantener a su candidata a flote.

Verán, si buscamos dotación presupuestaria específica para la construcción de residencias públicas en los municipios en los que ustedes han vendido su particular humo, no encontramos nada; ni para Santa Coloma, ni para Badia ni para Sabadell. Nada de nada de nada. Lo que es indiscutible, señor Moreno, es que, si ustedes hubiesen tenido la intención, en algún momento, de materializar cualquiera de sus promesas electorales, lo hubieran exigido a sus socios de gobierno antes de firmar estos presupuestos que dan alas y millones y millones de euros a estructuras separatistas, pero no a servicios sociales.

Pero vamos por partes. Reza el decálogo de presupuestos facilitado por el consejero de Derechos Sociales, al que en comisión el PSC aplaudió efusivamente como signo de aprobación de los mismos, un incremento de 4.500 plazas de residencias geriátricas y centros de día, priorizando la iniciativa pública. Pues bien, lo que ustedes firmaron en números redondos para el 2023 fueron 2.400 plazas de residencias públicas más, de las cuales 130 son del Consorcio de Servicios Sociales de Barcelona, 400 son plazas de día, y el resto, de nueva creación: 1.000 para personas con discapacidad y más de 900 de geriatría.

En el mismo acuerdo plantean concertar mil plazas de residencias privadas y reducir en cien las plazas de día privadas. Hasta ahí todo más o menos correcto, si no fuese por el detalle de que a 20 de abril aún ni se han especificado dónde van a ubicarse todas esas plazas públicas ni se han empezado a construir.

Lo de las plazas privadas tiene aún más guasa. A ustedes, igual que a todos los grupos parlamentarios, diversas asociaciones de residencias geriátricas les solicitaron aumentar un siete por ciento las tarifas para salvar, al menos, el IPC. Pese a su compromiso con estas asociaciones, acababan firmando, con sus socios de Esquerra Republicana, un aumento del cuatro por ciento. Esto son 2,6 euros más por

plaza/día, pasando de los 66,7 euros a los 69,3 euros. Una broma de mal gusto y una burla que ni de lejos cubre los actuales gastos que supone un dependiente grado III y que es la razón por la que en las residencias geriátricas privadas no quieren concertar con la Generalidad. Nuestra enmienda, que va en esa línea, les da la oportunidad de rectificar.

Lo que también acuerdan, sin despeinarse y pese a conocer las carencias sociales y sanitarias actuales de Cataluña, es la subida de un dieciocho por ciento a TV3, alcanzando los 280 millones de euros, o 108 millones para embajadas por el mundo. Y es que, para los socialistas, los socios del Govern, cualquier gasto es válido si esto les permite mantenerse en sus poltronas.

En fin, que cualquiera que lea esta propuesta y los oiga hablar puede llegar a pensar que los presupuestos los ha firmado un señor de Cuenca y no el Grupo Socialistas. Que nadie se equivoque: estos son *sus* presupuestos, estos son *sus* acuerdos y esta es *su* responsabilidad. Y, por tanto, esta moción es papel mojado, porque son ustedes parte del problema separatista, y VOX no va a dejar de señalarlo.

Escribió Virgilio en *La Eneida*: «Timeo danaos et dona ferentes» —«Temo a los griegos incluso cuando traen regalos.» Pues bien, esta moción es su regalo: una propuesta vacía, envuelta en publicidad electoral.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller. Amb aquesta moció aquí al Parlament i la de fa una estona de Junts per Catalunya, queda inaugurada la campanya electoral aquí al Parlament de Catalunya o com esgarrapar quatre vots i intentar aprofitar el Parlament i utilitzar aquest Ple per intentar fer campanya electoral. (*Alguns aplaudiments.*)

Anem a pams. Tenim un repte com a país? Sí, absolutament cert: l'envelliment de la població i com acompanyem les persones grans, especialment aquelles persones amb dependència o amb problemes de salut, per tal de que visquin el més dignament possible. I aquest és un dels reptes del Govern actual, efectivament.

Tampoc volem defugir la realitat. Hi ha mancances en el sistema residencial de Catalunya? Sí, efectivament. I venen de lluny; la major part venen de lluny. I per resoldre i superar això s'està treballant. I aquesta és una prioritat del Govern, una prioritat del grup parlamentari, creiem, una prioritat de país.

Defensem un model d'envelliment quilòmetre zero, des de casa, i, per tant, amb aquest reforç del sistema d'atenció domiciliària, d'acompanyament a les persones cuidadores. I quan això no és possible, evidentment, un sistema, un model residencial que també passi per transformar aquells equipaments existents, per actualitzar, per planificar on faci falta i perquè es converteixin veritablement en llars on es garanteixin tots els drets i el màxim benestar per a les persones ateses, les persones usuàries.

Per caminar cap a aquest model cal fer passos. De fet, la setmana que ve el conseller vindrà a comparèixer a la Comissió de Drets Socials i allà ho podrà explicar i compartir molta informació.

Però avancem també altres coses o en recordem algunes altres. S'està treballant en la planificació de dos mil places residencials i de centres de dia a curt termini, i això serà una realitat ben aviat. S'ha presentat ja la planificació dels SAIARs amb més de tres-centes places a Catalunya.

En els pressupostos d'aquest any, els del 2023, s'ha incrementat pràcticament un catorze per cent el pressupost del departament amb un objectiu prioritari: reduir a la meitat les llistes d'espera en l'àmbit de la dependència. També en aquests pressu-

postos es van apujar les tarifes del sector social i es complirà, no pateixin –es complirà–, com sempre fem; si no, parlin amb les patronals del sector amb qui s'està ja negociant i amb qui s'està ja parlant perquè això sigui una realitat. Perquè, sí, aquells acords que fem els complim, sobretot aquells que serveixen per ajudar i atendre millor les persones.

A través dels fons Next Generation s'ha pogut invertir en la construcció de noves residències públiques i també ajudar i acompanyar iniciatives dels ajuntaments, els consells comarcals i entitats del tercer sector social, aproximadament uns 125 milions d'euros en nous equipaments, així com també la millora de la teleassistència, entre d'altres qüestions.

I apostem i, de fet, ja s'ha començat a desplegar tota la territorialització del nou model d'atenció integral social i sanitària per atendre, de la millor manera possible, les persones grans, les persones amb discapacitat, que tenen alguna malaltia mental o, en general, totes les persones en situació de vulnerabilitat o amb necessitats complexes.

I de la mateixa manera que li deia que nosaltres no defugirem la realitat, també caldria que vostès no ho fessin, perquè vostès, PSC, PSOE, que governen a l'Estat, haurien de reconèixer el pecat original, que és que existeix un infrafinançament crònic per part de l'Estat espanyol en matèria de dependència, un infrafinançament que impossibilita l'atenció de les persones, una llei que ja va néixer coixa i que ara en paguem les conseqüències. Potser qui fa deixadesa de funcions és l'Estat espanyol.

I, dit això –i torno a on començava–, vostès fan una moció bàsicament per reprovar el conseller de Drets Socials, un dels consellers més reconeguts en aquest sector. Bàsicament ho fan per aprofitar, doncs, per fer campanya electoral de cara a les municipals. I això crec que no se li escapa a ningú.

Els diré, amb tota la humilitat, com creiem que s'han de fer les coses i com fem les coses des d'Esquerra Republicana. Les residències, les places i els equipaments es fan en funció de les necessitats i del territori, amb decisions rigoroses, amb dades objectives i amb criteris clars. Perquè justament aquest país ha patit massa anys com el Govern o els ajuntaments eren patrimoni d'alguns, alguns que es creien que les institucions eren casa seva. I això s'ha d'acabar. De fet, aquesta etapa ja s'ha acabat. Defensem una altra manera de fer política, la governança republicana.

Mirin, vostès que critiquen el conseller Campuzano manipulant unes declaracions en què simplement estenia la mà a l'ajuntament per tal de fer possible la construcció d'aquesta residència –una residència que fa trenta anys que prometen, per cert–, què haurien de dir vostès del president Sánchez que aquest cap de setmana anunciava un anunci sobre la Sareb des d'un míting del PSOE, des de la convenció municipalista del PSOE? (*Alguns aplaudiments.*) Això què és?

I saben el que és reprovable? Reprovable és que Pedro Sánchez blanquegi l'extrema dreta italiana passejant-se de la mà de la senyora Meloni o que el servei de rodalia d'aquest país sigui un drama, un desastre, amb trens que no passen i trens que no passen a l'hora, o l'infrafinançament de la llei de la dependència.

Saben què és reprovable? Pactar una llei sobre els drets de les dones amb aquells que sempre han negat els drets de les dones, que és el Partit Popular, i el suport, per cert, de Junts per Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) O seguir mantenint la repressió en aquest Parlament, com fan vostès, senyors del PSC, impeding que voti el diputat Lluís Puig.

Miri, tot això és reprovable. Nosaltres el que farem és donar suport a tot allò...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...que serveixi per ajudar la gent i, en canvi, en contra de l'electoralisme que fan vostès.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, vicepresidenta. Com ja sap el senyor Moreno, en qualsevol iniciativa relacionada amb treballar i reivindicar tot allò que suposi una millora per a la gent gran del nostre país, doncs, Junts per Catalunya hi serà sempre. Vam repassar les dades quan es va presentar la llei de la gent gran, amb gairebé 1 milió i mig de persones de més de seixanta-cinc anys al nostre país, i és evident que cal amb urgència fer aquestes polítiques, perquè, com vam dir també, l'Idescat ja preveu un augment d'aquest dinou per cent cap al vint-i-sis per cent, l'any 2040. I, per tant, la planificació i la programació territorial que vostès plantegen és absolutament urgent.

Ahir el conseller ens va anunciar que dimecres que ve ens vindrà a exposar la planificació per a aquest 2023 i que potser a l'octubre ens vindrà a explicar la planificació a mitjà termini. Però ja som al quart mes d'aquest 2023 i, per tant, no tenim més remei que votar a favor del que proposa el Partit Socialistes, perquè més de mig any després d'haver agafat la conselleria i més de nou anys amb la conselleria i d'eternes promeses d'anunciar aquest mapa residencial, doncs, seguim sense tenir el mapa residencial.

Vostès es van trobar ja embastada una planificació, han passat set mesos i seguim sense tenir res. I com els terminis no són de fiar, perquè vostès també van anunciar aquest mes de març que ja era imminent la creació de l'agència social i sanitària integrada, i seguim el mes d'abril encara sense tenir-la sobre la taula, doncs no tenim més remei que posar tots aquests terminis sobre la taula.

La moció també, senyors del Partit Socialistes..., el que sí que ens estranya és que juguin també amb aquests motius electorals, perquè ara ens vulguin posar en el pressupost garantir aquest crèdit per a la construcció de la residència pública a Santa Coloma de Gramenet, quan vostès han negociat els pressupostos amb Esquerra Republicana, els han aprovat i no se'n van recordar, de Santa Coloma de Gramenet, doncs, ens sembla que potser estan jugant una mica a la política que està fent Esquerra Republicana de «vaig fent en funció dels meus interessos». I així, no. Per això votarem a favor d'aquests terminis en aquesta planificació.

I també ens agradaria comentar amb vostès..., ens fan un punt en què ens diuen que volen que constati, el Parlament de Catalunya, que tenim les competències en matèria residencial. Clar, a mi això em sembla, sincerament, el mateix que es va fer amb la llei de gent gran. On és la dotació pressupostària per complir amb les competències que tenim? La llei de dependència de l'any 2006 va ser una gran llei que va ajudar a molta part de la ciutadania, però hi ha un problema amb el finançament i vostès ho saben i ho tenen en altres comunitats autònomes. Vostès es van comprometre, aquell 2006, a cobrir el cinquanta per cent de les despeses per mantenir aquesta llei de dependència i considerem que és una deslleialtat amb les administracions aquesta actuació, perquè malmet les arques de les nostres comunitats autònomes.

A València només estan cobrint un dotze per cent del cost; a Balears, un tretze per cent; a Catalunya, un setze per cent. Són de les més baixes de tot Espanya. Però seguim sense transparència, sense conèixer quina és la realitat d'aquesta dotació i sense estabilitat pressupostària. Cap any sabem què ens arribarà a Catalunya. El 2019 vam celebrar que van fer un acord amb el partit de Podemos on s'anunciava que una de les grans fites seria posar fi a aquesta situació amb la dependència. I va passant el temps i vostès segueixen sense resoldre el problema de la dependència. L'incompliment, aquests darrers anys, ha estat un dels més grans que estem arrossegant i porten ja superats els 500 milions d'euros anuals. Per tant, quan porten aquí una moció demanant coses, s'imaginin vostès què podríem fer amb 500 milions

d'euros anuals? Quantes places de residència de qualitat? Quants centres de dia? Quants serveis a les persones podrien ser operatius? Jo crec que ja toca que se sumin a defensar els interessos de tots els catalans.

Bé, a la moció també es fa referència –i molt important– a l'increment d'aquest quatre per cent de les tarifes. Per descomptat que hi estem a favor, només faltaria, però és que la situació és molt greu. Sense la col·laboració publicoprivada sap, conseller, que no podríem garantir aquest servei als nostres ciutadans i s'està maltractant les residències que no són públiques. Si ja es va preveure als pressupostos aquest quatre per cent, per què han de suplicar perquè s'estigui aprovant aquest quatre per cent? Sap lo malament que ho estan passant, sap l'increment energètic que estan patint en els costos per mantenir aquestes residències, en el cost dels aliments. Com pot ser que no estiguin complint amb una cosa aprovada en els pressupostos? Un quatre per cent. Han de mendicar? Estem al mes d'abril. Això no es pot permetre ni un dia més.

I, per acabar, la reprovació. Conseller, nosaltres ens hi afegim. Vostè és gat vell, vostè sap perfectament què es pot fer en política i què no es pot fer en política. I hi ha una cosa que no es pot permetre mai i és faltar a l'ètica per la qual vostè està complint amb el seu mandat. Per tant, conseller, així no. Nosaltres ens sumem a aquesta reprovació i des de Junts per Catalunya vetllarem que els compromisos electorals no manlleven el que hauria de fer un govern.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Bé, avui tenim una estoneta com de monogràfic per parlar de model residencial amb aquesta moció i la següent. Però bé, m'agradaria assenyalar, senyora Vilalta, que tot això té origen en una qüestió electoralista. És a dir, criticar que la moció vagi d'això és veure la falla en els altres, però no en els nostres. Vull dir, ells estan presentant aquesta qüestió per lo que va fer la seva candidatura i la seva conselleria a Santa Coloma de Gramenet. Per tant, acusar d'això és, com a mínim, hipòcrita, no?

Nosaltres, quan parlem de model residencial, sempre hem d'estar escoltant les seves excuses i els seus subterfugis per qüestions en les que al final vostès estan tots d'acord, que és aquesta defensa aferrissada de la col·laboració publicoprivada en el mercadeig de serveis públics bàsics com són els d'atenció a la dependència. I al final pel que es discuteixen és per una qüestió de percentatges. Això ho hem vist cada vegada que hem parlat d'aquesta qüestió en aquest Parlament. Ho vam veure en el moment de parlar de la comissió d'investigació de residències, ho hem vist durant tots els treballs del grup de treball de model residencial, ho hem vist a la Comissió de Drets Socials durant tota la legislatura, que, de fet, els diputats i diputades que hi havien estat també a d'altres legislatures ens expliquen reiteradament com el debat del model residencial i de la no planificació territorial en residències és un problema ja gairebé crònic en seu parlamentària. Per tant, està bé, eh?, parlar del model residencial les vegades que en tinguem ocasió, però recordem tots i totes que és un problema que portem cronificat des de fa molt de temps.

Nosaltres els punts que presenta el Partit Socialistes els podem compartir en major o menor mesura, però entenem que no toquen en cap cas el fons de la qüestió, que és el lucre que es permet fer amb aquesta col·laboració publicoprivada. Estem d'acord, evidentment, en reconèixer que la competència en la construcció i dotació de serveis i personal és de la Generalitat de Catalunya. Estem d'acord que no existeix una programació territorial. De fet, nosaltres ho hem denunciat també en diverses ocasions. I que, de fet, els bolets que sorgeixen a Granollers, a Sabadell, a Santa

Coloma són fruit, precisament, de que la planificació territorial que s'està proveint és la que té el tercer sector i la que té el món empresarial que es dedica a aquesta qüestió, que a través, precisament, d'aquests pressupostos i la dotació pressupostària, aquest repartiment dels més de 140 milions de fons Next Generation, a cop, diguem-ne, de subvenció de qui ho ha sol·licitat, s'han repartit aquests fons. I aquesta és l'única planificació territorial a la que podem fer referència.

Nosaltres ens sumarem, efectivament, a la reprovació del conseller per aquestes actuacions. Ara bé, no podem deixar de fer esment o no podem deixar de dir que esperarem també la seva reprovació del senyor Cambray, no?, ara. És a dir, han refusat la reprovació del senyor Cambray cada cop que l'hem posat sobre la taula per qüestions peregrines, i ara sembla ser que per qüestions electorals sí que es poden reprovar consellers i les mesures poden ser..., o les justificacions poden ser més laxes.

Nosaltres estem d'acord en presentar aquesta planificació territorial amb urgència. Veurem si és possible fer-ho en aquests tres mesos, però, en qualsevol cas, ja ens sembla bé que es faci incidència en la urgència de la qüestió. I els concerts..., perdó, els criteris tècnics per a la concertació de places residencials nosaltres, evidentment, no hi podem donar suport si no hi ha una planificació de la construcció d'aquestes residències cent per cent de gestió, aprovisionament i titularitat pública. Nosaltres sempre ho diem: la concertació publicoprivada ha de ser només un pont que ens permeti caminar cap a la prestació dels serveis cent per cent públics. I si no hi ha aquesta planificació, diguem-ne, atemporal, nosaltres no podem donar suport a aquesta planificació, a aquesta concertació publicoprivada, perquè entenem que, efectivament, doncs, no és el model a defensar, sinó només un pont que ens permet atendre la urgència de l'ara mentre caminem cap al model que creiem més efectiu.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellers, consellera, bon dia a tothom. Partim de la base de que compartim la necessitat de la construcció d'una segona residència a Santa Coloma i que es tracta, a més a més, d'una reivindicació que En Comú Podem fa temps que impulsem al territori. Compartim també la seva apel·lació a la necessària lleialtat institucional entre Govern de la Generalitat i ajuntaments, lleialtat que implica l'assumpció responsable de les pròpies competències, en aquest cas la construcció dels equipaments per a la prestació del servei de residència, la dotació de serveis, del personal, dels recursos necessaris per fer-lo efectiu a càrrec de la Generalitat, així com també la cessió dels terrenys a càrrec de l'ajuntament. Compartim igualment la necessitat de dotar i executar la construcció d'aquests equipaments, tenint en consideració la falta de planificació i execució d'aquesta construcció durant l'última dècada.

Ara bé, és cert que costa d'entendre la falta de referència a altres municipis, donats els dèficits estructurals d'inversió pública existents: no hi ha una oferta pública suficient en aquests moments, i en algun territori no n'hi ha cap. La ràtio estàndard fixada per l'Organització Mundial de la Salut es fixa en cinc places per cada cent habitants. Això suposaria crear més de seixanta mil places per tal d'arribar al resultat de l'aplicació d'aquest percentatge. I el dèficit de política pública està reforçant la mercantilització d'aquests serveis socials, on el caràcter de negoci massa sovint prima sobre l'atenció i la promoció de l'autonomia personal.

Som conscients de que la cura i atenció de la gent gran és potser un dels negocis més llaminers per als grans grups econòmics, que, per tant, no tenen cap interès en que s'avanci cap a una segona residència pública a Santa Coloma, una ciutat que cal no oblidar que té 120.000 habitants i, per tant, és molt important garantir l'accés a

aquest servei a persones que no es poden permetre una residència de caràcter concertat, donada la renda mitjana al municipi, que no és precisament de les més altes de Catalunya.

Precisament per això, no sembla aconsellable una apel·lació de tipus genèric a la concertació, com la que realitza la moció; com tampoc és admissible la proposta del departament, que planteja la cessió del sòl, així com també la construcció de l'equipament a l'ajuntament per, a continuació, procedir a la seva concertació. No és possible crear places concertades en sòl públic i a càrrec de pressupost municipal. No es poden seguir privatitzant els esforços públics, que suposa l'exercici de competències impròpies, per tal de que algunes empreses facin negoci a costa del benestar de la majoria de la població.

Necessitem places públiques accessibles per a la majoria social. Necessitem garantir els drets de la ciutadania, també en matèria de residències, sense que un criteri estrictament econòmic segregui la població, molt especialment en aquesta etapa de la seva vida, augmentant la vulnerabilitat inherent a aquesta etapa i donant-los, per tant, un tractament de ciutadanes de segona.

Però, tenint en consideració la falta d'impuls d'aquesta residència des d'un govern municipal que vostès gestionen amb majoria absoluta, tal com en reiterades ocasions ha situat En Comú Podem, no acabem d'entendre la urgència que sembla presidir l'actuació del Partit Socialistes.

Voldríem fer també una breu referència a una qüestió sempre delicada: la necessitat d'incidir en la reversió de les tarifes. La situació actual repercuteix en la baixa qualitat del servei i en una degradació de les condicions de les persones usuàries, així com també, de manera molt principal, de les professionals i els professionals que hi treballen. Cal, per tant, una revisió en base al creixement d'índex de preus al consum dels darrers anys. I cal garantir que aquesta revisió repercuteix tant a la millora del servei com a les condicions de treball. I, per tant, sembla necessari que el departament estableixi un marc de treball conjunt amb patronal i sindicats per avaluar periòdicament i revisar tant les condicions de prestació del servei com les pròpies tarifes.

I, per últim, i referint-nos a la reprovació, En Comú Podem lamentem profundament la patrimonialització d'unes institucions que han d'estar al servei de totes les ciutadanes i no només d'aquelles que resideixen en municipis on hi hagi determinades majories polítiques. I reprovem una pràctica política que desafortunadament no és nova ni aïllada i que apunta a formes clientelars associades a un ús partidari i electoralista de les institucions, remetent-nos a una democràcia buida, estrictament formal i a anys llum del que hauria de ser l'ètica de servei públic i que, per tant, nosaltres no podem compartir de cap de les maneres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies. Diputats, diputades, senyor Moreno... Señora Vilalta, teatro del bueno, ¿eh?, es magnífico. La veritat és que veure'ls aquí sortir i cridar-se, dir exactament això de que estan utilitzant la moció per fer, no ho sé, anuncis electoralistes, quan vostès han fet lo que han fet a Santa Coloma, doncs, realment és molt tendre, és inclús podríem dir que màgic. Però ho fan bé. La veritat és que ho fan bé, perquè acaben d'aprovar uns pressupostos junts precisament on es tracta aquest tema. Jo vaig estar a la comissió amb el conseller i realment semblaven pràcticament del mateix grup polític. I ara surten aquí i fan això. Jo que, bé, porto un temps mirant això des de lluny, doncs, com a mínim, he rigut una mica. Realment algú ho ha de dir, algú ha de denunciar això i denunciar-ho dins, diguéssim, el joc polític. I per això els hi

dic: no ens ho creiem; o sigui, jo no em puc creure que vostè estigui tan indignada amb el senyor Moreno i el senyor Moreno amb vostè. Però bé. *(Veus de fons.)* Sí, sí... Bé, m'imagino que a partir del 28 de maig ja passarà. Però bé, està bé.

Jo crec que aquest, a més, és un tema que treuen aquí vostès novament. Jo crec que a la moció que presentava el PSC, doncs, nosaltres li hem de donar suport, com li hem donat suport a aquest tipus de mocions des de fa anys. Perquè aquest és un problema –que s'ha dit també– crònic. És un problema que mai ha tingut..., doncs, cap govern ha tingut la fortaleza suficient per donar resposta adequada, amb els recursos adequats, al que és bàsicament la política dedicada a la gent gran, la nostra gent gran, i sobretot a la dependència, no?, de la gent gran.

També parlava vostè, senyora Vilalta, de que aquests problemes venen de lluny. *(Veus de fons.)* Ja, però bé... *(Veus de fons.)* Sí, però estic aquí, estic parlant jo, doncs em puc dirigir a vostè també sense cap problema. Al final, forma part pràcticament del grup que dona suport al govern i, doncs, no està malament, no?, de que parli amb vostè. Però parlava de que hi han mancances i venen de lluny –venen de lluny. I també venen de lluny els governs on està Esquerra Republicana – també venen de lluny. *(Veus de fons.)* Bé, venen de lluny. Jo crec que donen suport als governs de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, des de fa molts anys.

També venen de lluny –també–, les reivindicacions que fa el PSC, que tampoc ha aconseguit en cap d'elles –i això també ho podem dir– que canviïn les coses, desgraciadament. Tampoc hem fet nosaltres..., en diferents moments de les últimes legislatures ho hem intentat, però és que hi ha una altra realitat en aquest Parlament, i és que s'aproven mocions, s'aproven propostes de resolució a les comissions i mai, mai s'acaben implementant. Aquest és un altre dels grans problemes crònics que té aquesta cambra.

Per tant, és evident, doncs, que nosaltres el que no podem deixar de dir és que, tot i que m'imagino que el conseller ho intentarà –un altre conseller que ho intenta–, doncs possiblement no arribarem als objectius que ens hem marcat, que és reduir aquestes llistes d'espera, que és reduir aquesta incapacitat per ordenar moltes vegades les polítiques socials que hem fet a Catalunya, que s'han fet moltes vegades com a reacció, sense planificació i sense capacitat de, per exemple, tenir un mapa –el famós mapa del tresor pràcticament–, el mapa de residències i de recursos residencials, de resposta als problemes que tenen els catalans. I continuem on estem, liderant aquestes llistes d'espera a tot Espanya.

Jo crec que estaria bé també utilitzar aquesta paraula que s'utilitza molt sovint, que són les sinergies amb altres territoris i veure on realment hi han hagut certes polítiques d'èxit. Jo crec que el conseller sí que ho ha intentat –i ara en això sí que l'hem de lloar mica–, doncs, de buscar altres fórmules d'èxit que funcionen a la resta d'Espanya.

Sobre l'últim punt, doncs, ho sento molt, conseller, però hi votarem a favor. Crec que el que es va fer no sé si va ser un error o..., jo crec que no, però bé, és igual, després del teatre aquest del començament que he comentat, segurament no. Però sí que és cert que nosaltres ho hem denunciat a Santa Coloma, ho hem denunciat a través del nostre grup municipal i els nostres diversos membres del partit de Ciutadans a Santa Coloma. Crec que no és de rebut que s'utilitzi moltes vegades aquest desig de tenir una residència pública a la ciutat per fer electoralisme, i crec que això no ho hauríem de fer cap de nosaltres mai. Però bé, les coses al final són com són i crec que això que dic, igual que les mocions, no es farà.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula del diputat Daniel Serrano Coronado. Des de l'escó? *(Veus de fons. Pausa.)*

Daniel Serrano Coronado

Ahora. Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición a una moción que apoyaremos; una moción que, en base a las competencias que en este caso sí tiene la Generalitat, insta al Govern, por un lado, a redactar un proyecto y a construir una residencia pública en Santa Coloma de Gramenet, así como a la planificación, en el plazo de tres meses, para construir residencias y centros públicos de día para nuestros mayores y personas con discapacidad en aquellos terrenos cedidos por los ayuntamientos para esta finalidad.

Somos conscientes de que todas estas cuestiones van a comportar un desembolso económico importante, pero precisamente también creemos que los recursos económicos de la Generalitat tienen que ir destinados a priorizar este tipo de cuestiones y no otro tipo de gasto superfluo. También le digo al señor Moreno y al Partido Socialistas, que es quien propone esta moción, que podrían haber priorizado en los presupuestos la construcción de la residencia pública en Santa Coloma de Gramenet y no esperar a que el señor *conseller* metiera la pata en un acto político de Esquerra Republicana para acordarse de que hacía falta construir una residencia pública en Santa Coloma de Gramenet. Pero, en cualquier caso, apoyaremos porque creemos que es necesario.

Como también creemos conveniente y necesario priorizar el gasto en mejorar las condiciones laborales de los profesionales del sector, así como también hacer efectivo el incremento del cuatro por ciento de las tarifas para el sector. Un sector que también está sufriendo el incremento de precios; que está sufriendo y, por lo tanto, aquello que ya está comprometido y aprobado, que se haga efectivo de una vez, porque, insistimos, el sector está sufriendo y mucho.

Por último, también apoyaremos la reprobación de la actuación del *conseller* en el acto político de Esquerra Republicana. No vemos demasiado ético que se aproveche un acto de partido en el que se condiciona la construcción de una residencia pública en Santa Coloma de Gramenet a que el candidato de ese partido gane las elecciones. Sinceramente, no lo vemos ético.

Y miren, el señor Rufián no va a ganar las elecciones en Santa Coloma de Gramenet, pero, en cualquier caso, a partir del día 28, los colomenses y las colomensas necesitarán una residencia pública en Santa Coloma de Gramenet. Por lo tanto, señor *conseller*, al margen del resultado de su candidato, acuérdesse de que Santa Coloma necesita una residencia pública en Santa Coloma.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula el diputat no adscrit Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. El déficit de plazas residenciales para personas mayores y con discapacidad en Cataluña es absolutamente brutal. Harían falta casi veinte mil plazas, nuevas plazas residenciales, para cubrir la demanda. Se lo diré de otra manera: doscientas nuevas residencias de cien plazas. ¿Hace falta una residencia en Santa Coloma? Obvio. Y 199 más en el resto de Cataluña. Y eso no se puede desarrollar sin la colaboración público-privada, se pongan como se pongan.

Segundo, es muy cutre traficar electoralmente con esta necesidad social, pero también lo es que el PSC solo se acuerde de esta cuestión porque afecta a un municipio donde él gobierna y no se haya acordado durante la negociación de los presupuestos hace un mes.

En definitiva, desde mi punto de vista, en este asunto falta seriedad política, sobre posturo y politiquero, de Esquerra y también del PSC.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Algunes qüestions que s'han plantejat. En primer lloc, la campanya electoral no la comencem nosaltres aquí, senyora Vilalta. La campanya electoral la van començar vostès amb aquest tuit a Santa Coloma de Gramenet, on vinculaven la construcció d'una residència pública a la victòria d'Esquerra Republicana. El tuit és d'Esquerra Republicana, eh?, no és una entitat... No, no, és d'Esquerra Republicana, eh? Per tant, jo crec que, també, vostès han d'entendre que, clar, si ara resulta que..., és com el conductor que va per l'autopista, no?, i es queixa de que tothom va en contra, no? Home, si tot el Parlament de Catalunya, si tots els grups parlamentaris consideren que és una acció com per reprovar, l'acció del conseller, potser són vostès els que estan equivocats.

Però, en altre ordre de coses, mirin, pel que fa al..., jo no parlava de places, jo parlo de construcció. Vostès porten deu anys sense construir, amb fons propis, residències. Les que construïran ara són gràcies als fons Next Generation. Per cert, les que estan programades per la senyora Violant Cervera –per la senyora Violant Cervera. Per tant, encara hem d'esperar quina és la seva aposta en la construcció de residències a través de fons propis, que vostès no han fet en deu anys.

El quatre per cent de les tarifes. Conseller, l'hem pactat als pressupostos, el quatre per cent de les tarifes. Per què hem d'esperar? Soc conscient i sé els continguts de les reunions que està mantenint amb el sector. No permetrem que les tarifes s'apugin el quatre per cent el mes d'octubre, i no ho farem en funció de si es fan la foto amb la conselleria o no. El quatre per cent és per a tot l'any –per a tot l'any. Per tant, no sé a què espera pujar el quatre per cent de les tarifes i millorar les condicions laborals dels treballadors i millorar les condicions, també, del pagament dels serveis de les residències. No ho entenc –no ho entenc.

I acabo, també, per a alguns que possiblement no estaven en el procés de negociació. La residència de Santa Coloma de Gramenet..., el Grup Parlamentari Socialistes ha demanat el pressupost a la negociació. I tant! No és que no hagi entrat aquesta residència, és que les condicions..., és que no entrava cap residència. En la línia dels darrers deu anys. I el que no podem permetre que ens diguin que no entra cap residència i dos mesos després ens presentin una esmena a la moció que fem nosaltres per dir: «No, per al pressupost de l'any 2024.» No, no, no, no. Si la residència és necessària, facin vostès el possible per començar a fer-la ja –per començar a fer-la ja.

Perquè, efectivament, no només a Santa Coloma, al conjunt de Catalunya es necessiten places residencials. A què esperen? És que deu anys no són suficients? (*Remor de veus.*) És que els provoca urticària, a vostès, fer residències públiques? Podem posar 40 milions d'euros l'any per fer una renda bàsica universal, però no tenim diners per fer residències públiques a Catalunya? Va, home, va! (*Aplaudiments.*) Ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou. És una qüestió de prioritats.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dissetè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a les famílies

302-00274/13

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a les famílies; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gracias, vicepresidenta. Diputados, diputadas, hicimos una interpelación en el anterior Pleno con la intención, básicamente, de hablar de algunas políticas de familia, pero sobre todo de algunos conceptos que, al final, creo que queremos dejar claros en esta moción, que es, un poco, un accésit de esa interpelación, aunque cambia en algunos aspectos el objetivo.

Permítanme hablar primero de que nosotros, como liberales –lo he repetido muchísimas veces–, tenemos como principio básico e inexcusable la libertad individual. Y esa libertad debe estar acompañada o solo puede estar acompañada de la igualdad de oportunidades y, por lo tanto, de la solidaridad entre ciudadanos. Y ese concepto de ciudadanos para nosotros es importante. Es así como construimos, de hecho, nuestra sociedad o queremos construir nuestra sociedad. Y dentro o en el centro de esa sociedad, o en algún lugar importante de esa sociedad, están las familias. Ya hablo de las familias en plural, de *todas* las familias, porque creo que aquí, seguramente, va a haber alguna intervención que va a tener clara..., o va a hablar de algún tipo de familia; no, de todas las familias, de todos aquellos que se consideran familia y que, por lo tanto, son o forman parte de ese mecanismo, de ese motor social, que debe estar siempre acompañado de la diversidad, de la pluralidad, de la apertura de mente, de lo que es realmente ser liberal como valor. Por lo tanto, eso es básico.

Y uno de los conceptos más importantes para que esas familias funcionen o, por lo menos, para que esa sociedad que nosotros defendemos tenga un sentido, es la conciliación. Y aquí hoy lo que traemos es, un poco, una forma o una parte..., la capacidad de ordenar, precisamente, las políticas sociales en torno a una parte de la conciliación, que es, sobre todo, la relacionada con aquellas personas o aquellas familias que tienen que ocuparse, muchas veces, de su gente mayor, de sus mayores, y que creemos que, en nuestro caso, pues, no está funcionando o no se ha funcionado adecuadamente durante estos años.

Todos sabemos, evidentemente, que para que la conciliación funcione, sobre todo en una clase de la que prácticamente no se habla y es la mayoritaria, que es la clase media, pues..., una de las bases para que eso funcione es la recuperación del tiempo. Y para recuperar el tiempo tenemos que tener medidas y tenemos que ver políticas adecuadas que permitan que ese tiempo se concrete y sea factible, ¿no?

Por eso, nosotros hoy traemos aquí una moción en la que hablamos..., aparte de constatar que consideramos que una parte..., o que no se han hecho las políticas adecuadas o, por lo menos, no ha habido unas políticas correctas en los últimos años en relación con nuestra gente mayor –y, de hecho, lo hemos hablado incluso en la anterior moción–, lo que queremos hacer aquí..., son varios conceptos. Uno es la actualización, que en nuestro caso más que actualización es, sin duda, la creación de una nueva cartera de servicios de nueva planta con nuevos servicios, que actualice también los precios que se van a otorgar en esa colaboración público-privada; que es inexcusable, también, y que no podemos negar, porque al final, si no fuera por esa colaboración público-privada seguramente no podríamos dar los servicios que damos actualmente. Primer concepto: la cartera de servicios.

Un segundo concepto que para nosotros también es muy importante, que es la creación de un mapa territorial de servicios sociales, algo que ya existe en otros ámbitos; creo que es novedoso y creo que es importante. Es decir, que podamos saber qué servicios podemos tener en el territorio, en cada uno de los municipios del terri-

torio. Si yo vivo en el Vallés Occidental o el Vallés Oriental, que pueda saber qué servicios sociales puedo encontrar no solo en mi ciudad, sino en mi entorno. Y creo que eso es básico para ordenar las propuestas en servicios sociales.

Una tercera, y que creemos importante, es que se cambie el modelo de atención ciudadana, que deje ya de ser esencialmente con cita previa y que volvamos a la presencialidad, que creo que es mucho más humana y cercana y que creemos que es básico para ello.

Una quinta propuesta, que es una auditoria generalizada, una auditoria general sobre qué servicios se están dando, cómo ordenar, qué realidad tenemos, qué foto podemos hacer de los servicios sociales actualmente para poder ordenarlos, para poder saber exactamente cómo se va a hacer ese mapa de servicios sociales, como se va a construir esa cartera de servicios sociales, incluso de nueva planta. Por tanto, esa auditoría creemos que es esencial, creemos que es por simple transparencia y rigurosidad democrática, y creo que eso es básico y ningún grupo de esta cámara debería votar en contra.

Proponemos un libro blanco de servicios sociales que pueda planificar en diez años, pues, qué queremos ser o cómo queremos...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ha d'anar acabant.

Joan García González

...construir en servicios sociales en el futuro.

Y ya acabo. Porque creo que es importante, vicepresidenta: reclamamos nuevamente, desde esta cámara, desde cualquier ámbito, que se ponga en marcha la ley ELA del Congreso de los Diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Joan García González

Sé que no es nuestra competencia, pero creo que es importante que lo reclamemos también desde aquí.

Gracias. Perdón, vicepresidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i a totes. Aquesta moció al seu inici ens parla d'una dècada perduda, sobretot referint-se al sistema de..., bé, a la no inversió al sistema d'atenció a la vellesa. Nosaltres hi estem d'acord. Fa..., moltes vegades, ho hem repetit en aquest Parlament, que Catalunya ha perdut moltes oportunitats en els darrers deu anys. I segons vostè, senyor Campuzano, conseller, el departament feia anys que no feia cap planificació sobre recursos del nostre sistema residencial i de cures.

Deia també que s'ha trobat un departament molt antic, amb sistemes d'informació obsolets, procediments burocràtics que no s'entenen i mal resultats, i articulacions del personal del departament que no tenen cap sentit. Són paraules textuais seves. D'aquesta incompetència també té la culpa el Govern d'Espanya? O és culpa dels seus exsocs de Junts, que és la nova modalitat d'excusa que han incorporat fa poc?

Perquè, conseller, evidentment, és important la quantitat de diners que es destinen a l'acció de govern, però més important encara és la manera com es gestionen aquests diners, que s'haurien de gestionar de manera eficient i, segons vostè mateix, malauradament, no és així, i el pitjor de tot és que aquesta conseqüència d'aquesta

mala gestió, d'aquesta pèssima gestió, la pateix la ciutadania. Esperem que hi posi solució, perquè és molt urgent.

I tenim un repte molt important per endavant, que també apunta la moció: l'envel·liment progressiu de la població. I nosaltres hem fet propostes al respecte. Vam presentar una proposta de resolució on instàvem el Parlament a la creació de la direcció general de la gent gran, per abordar la complexitat i la diversitat de les necessitats dels catalans i les catalanes en aquesta etapa de la seva vida. Però Esquerra amb VOX van votar-hi en contra. Ciutadans es va abstenir, perquè deia que no era la solució. I és curiós, perquè en aquest mateix faristol la diputada Grau va anunciar la conselleria 60 plus per a l'Ajuntament de Barcelona. És curiós que per a Barcelona sí que en sigui la solució, i per a tots els catalans i les catalanes, no.

També en l'anterior Ple el meu grup va presentar el debat a la proposició de llei de la gent gran, que dona resposta a molts punts d'aquesta moció, com per exemple al punt 6, que parla de lluitar contra la problemàtica de la bretxa digital.

Mirin, senyors de Ciutadans, no sé de què servirà aprovar aquesta moció, i no ho dic com un retret al seu grup, sinó perquè ja sabem el grau de compliment d'aquest Govern respecte a les propostes de resolució i les mocions. I entenem la bona voluntat de la moció. La mateixa bona voluntat en la negociació i acord dels pressupostos per part del meu grup parlamentari, on hem aconseguit –no ho sé, senyora Garcia, ara em podria escoltar– 140 milions més per al Departament de Drets Socials, 2 milions per reduir les llistes d'espera un cinquanta per cent aquest 2023, 4.500 places residencials, 30 milions per reforçar les prestacions econòmiques a 10.500 famílies per a cuidadores familiars, increment de la COSPE, 2 milions addicionals per avançar en la concertació de serveis i donar estabilitat al tercer sector, increment de tarifes un quatre per cent per tenir serveis de qualitat i uns salaris dignes –és cert, nosaltres volíem un set per cent i a més a més incrementar ràtios, però negociar també és cedir–, el compromís de la revisió de l'actualització de la cartera de serveis durant aquest 2023 –aquest compromís donaria resposta al punt 1 de la moció–, etcètera. I, evidentment, fiscalitzarem i farem seguiment de l'execució dels acords.

Són els nostres pressupostos? No. Però continuarem treballant pel benestar dels catalans i les catalanes, practicant la política útil, la política que aporta solucions i no genera problemes. El govern alternatiu ha aprovat noranta propostes estudiades i quantificades, set d'elles relacionades amb l'àmbit social. El meu grup, Socialistes i Units per Avançar, continuarem construint alternativa per, més aviat que tard, governar Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Conseller... Abans de començar amb aquesta moció: senyor Moreno, no pateixi –no pateixi. Vostè ho sap: estan havent-hi reunions amb les patronals per apujar les tarifes; que serà retroactiu, i vostè ho sap –vostè ho sap–, i, a més a més, ho sabrà en els propers dies, mesos, per no allargar-ho, no? (*Remor de veus.*) I, sobretot, això, que no pateixi, perquè m'ha deixat una mica preocupada amb la seva posada aquí en escena. Li volia dir que no pateixi.

Dit això, entrem a la moció. Ens trobem davant de la moció del Grup de Ciutadans sobre el suport a les famílies, que, com el seu nom diu, ha de parlar dels drets de les famílies. I ens sorprèn veure que en els dos primers punts de la moció volen constatar dues premisses totalment falses: que el departament no ha augmentat en els darrers deu anys la capacitat del sistema d'atenció a la vellesa i dependència i que els drets socials no tenen un pla estructural per fer front progressivament a l'envel·liment.

Miri, senyor García, no és cert, i vostès ho saben. De fet, vostès parlen de la «dècada perduda»; perduts han estat vostès si realment no coneixen què s'ha fet durant l'última dècada des del Departament de Drets Socials, abans Departament d'Afers Socials i Famílies. Per respecte a les entitats, a les famílies i a les persones usuàries, no hem volgut esmenar aquests dos punts, perquè fer-ho seria també compartir amb vostès aquesta fallàcia.

Entrant a la resta dels punts de la moció, en aquests sí que hem entrat esmenes i agraïm la seva predisposició a acceptar-ne alguna. Amb Podem també hem arribat a transaccionar el punt 4, que parla sobre la col·laboració amb els ajuntaments per a la provisió de serveis i equipaments locals. I aquí ens agradaria recordar que el Decret 69/2020, d'acreditació, concerts socials i gestió delegada de la xarxa de serveis socials d'atenció pública, ja estableix fórmules per a la provisió de serveis de la cartera de serveis per a tots els proveïdors, inclosos també els ens locals. També ho fa la Llei 12 del 2007, que estableix també criteris de concertació per a aquests mateixos.

Com que el temps és limitat i no en tinc gaire per poder-me parar punt per punt, sí que comentaré el posicionament general del meu grup respecte a la moció. Demanen, en diversos punts, una cartera de serveis..., redactar una cartera de serveis, elaborar un mapa de serveis socials i col·laborar amb els ajuntaments. Nosaltres aquí volem recordar que no cal redactar una nova cartera de serveis ni un nou mapa de recursos de serveis socials, sinó que lo que cal és actualitzar la cartera de serveis existents per adaptar-la a les noves realitats i necessitats.

De fet, aquest és un dels compromisos del Govern. En l'acord de govern del 14 de març ja es recull l'aprovació de creació d'un grup de treball entre el Departament d'Economia i Hisenda i el de Drets Socials, amb uns objectius molt clars: actualitzar i revisar a fons les tarifes que fixa l'actual cartera de serveis per a les entitats proveïdores de xarxa de serveis socials d'atenció pública, revisar la metodologia de càlcul dels costos i actualitzar-la, i explorar noves modalitats dels serveis.

Pel que fa al mapa de serveis socials, ho torno a repetir: nosaltres no parlem de mapa de serveis socials, sinó d'actualitzar la cartera actual. I, per tant, les esmenes presentades en aquest sentit, com li he comentat en el període de negociació, senyor García, són esmenes que especifiquen la nomenclatura que s'utilitza.

Compartim, doncs, el desig de millorar i reforçar aquesta cartera de serveis i celebrem també que el Govern de la Generalitat hagi també començat aquests treballs per fer-ho possible.

I, per acabar, pel que fa a la qualificació., bé, diguem-ne que vostès també volien l'auditoria. Nosaltres diem que el Departament de Drets Socials amb el Departament de Salut estan treballant per poder incorporar-se a Aques, per poder desplegar i centrar els balanços dels sistemes de serveis socials. I som conscients que una política social si no ha d'anar lligada amb uns serveis socials de qualitat, si no els podem avaluar, no podem incorporar-hi cap millora.

Per acabar, dir que votarem la majoria dels punts d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, estem davant d'una moció en la qual el que s'intenta és tocar molts punts relacionats amb el suport a les famílies o un àmbit del suport a les famílies. I el diputat parlava d'afrontar la conciliació. Nosaltres creiem que és un dels reptes que ens hem de poder plantejar tots plegats, poder assolir aquesta conciliació, i també, en aquest cas, el dret de les persones a poder viure en les condicions que creguin i tenint els serveis a disposició, perquè les persones i les famílies puguin escollir la forma de poder, doncs, en

aquest cas, gestionar el moment complex quan es troben en àmbits de dependència, i fer-ho també, en aquest cas, tenint oportunitats de cura arreu del territori. Per tant, també aquesta visió territorial creiem que és molt important.

De mocions com aquestes n'hem vist moltíssimes ja en aquest plenari, i a la comissió n'hem vist més. I segurament, diguem-ne, arriba un moment en el qual ja no sé quantes vegades hem aprovat l'actualització de la cartera de serveis, la cartera de serveis nous i tot plegat. I nosaltres aquí hem plantejat un punt nou, un punt que és el tema de que potser el que ens convé és fer una auditoria del conjunt dels serveis socials, perquè hem parlat de formes separades: a vegades, del preu de la prestació de cada un dels serveis; del que ens costa a l'Administració quan el tenim, en aquest cas, concertat; del que ens costa prestar-lo a l'Administració quan ho fem de forma directa, quan ho fan ajuntaments...

Tot aquest garbuix que hi ha d'informacions..., creiem que seria bo que les poguéssim tenir en tots els sentits: en els sentits dels preus de les prestacions; que puguem tindre una auditoria real de les llistes d'espera, perquè sortim sempre amb grans titulars sobre llistes d'espera, però poques vegades sabem la realitat exacta, perquè en molts àmbits els serveis són diferents, ja sigui en l'àmbit de la discapacitat... Els serveis són molt diferents. I, a vegades, que hi hagi disposat un servei en una punta del territori no et soluciona la teva necessitat en una altra banda del territori.

I, en l'àmbit de la gent gran, també ens trobem molta gent en llistes d'espera; que hi ha gent que s'hi apunta per si de cas, que a vegades els telèfons i no volen entrar a utilitzar aquell servei. Per tant, això ho tenim una miqueta..., no diré inflat, però sí que a vegades amb certs elements o ombres de dubtes per saber-ne la realitat. I en aquest cas no hi hauríem de jugar ningú, sinó que el que hauríem de fer és poder tindre aquesta auditoria, poder-la fer i intentar ajuntar tot el que hem parlat.

En aquesta moció al final parlem d'actualitzar la cartera de serveis socials. Òbviament, ho hem de tirar endavant per poder-la adaptar, però també ens hem de ficar d'acord, segurament, diguem-ne, en quina és la fórmula de poder-ho fer. Com hem d'afrontar aquesta actualització de la cartera de serveis socials? Hi han espais de treball que estan oberts. Al Parlament crec que n'hauríem de poder parlar més i tindre allò..., doncs, una metodologia de com realment tirem endavant això en tots els àmbits, que no vagin de formes diferents el Parlament de Catalunya, el Govern, els grups de treball que hi han establerts en diversos àmbits i també tota la gent que parla sobre això, ja siguin experts, acadèmics, etcètera, que també en parlen. Per tant, saber realment com ho fem i marcar-nos un cronograma. Perquè, si no ens marquem un cronograma en aquestes coses, no ens en sortirem.

Aquí també parlem del mapa de serveis socials, del llibre blanc dels serveis socials, que algú podria dir: «És que això és lo mateix.» No, segurament hi han coses que són diferents. I, per tant, el mapa de serveis socials, a l'hora de saber exactament què tenim i on ho tenim, és el que ens convindria per poder planificar el creixement.

I en aquesta moció, doncs, també se'n parla, que hem de poder veure en aquest cas, doncs, quines necessitats tenim i com les podem afrontar; que vol dir també, en aquest cas, veure les places, el lloc, qui pot proveir aquest servei, perquè també hi han casos en què podem parlar d'ampliacions, que podem parlar de residències noves...

I també el tema, que a vegades sembla tabú, de qui carai ho ha de fer. Perquè a vegades es pot construir des d'una administració i el servei el pot prestar una entitat del tercer sector. Per tant, treballar sobre la col·laboració publicoprivada, treballar sobre la col·laboració amb els ajuntaments, nosaltres sí que creiem que això ho hem d'afrontar d'una vegada per totes.

I, òbviament, estem absolutament en contra de dir que aquí hi ha hagut una dècada perduda, perquè, doncs, hi ha hagut també feina que s'ha fet, hi ha planificació que segurament està feta, hi han molts papers que estan sobre la taula. Però el que

sí que demanem al departament és que tots aquests papers que hi han sobre la taula, totes aquestes planificacions que s'han anat fent i coses que hem anat veient al llarg dels anys, això ho fiquem d'una forma ordenada i ho puguem treballar d'aquesta manera.

I sí que voldria acabar a la part final, òbviament, fent una referència a que aquí, també, quan es parla de les parts de finançament, ens oblidem de la part més important. La Generalitat de Catalunya avui està afrontant un vuitanta-set per cent del cost de la dependència. Catalunya està patint un espoli fiscal de més de 20.000 milions anuals. Això també és, en aquest cas, treballar perquè poguéssim tindre una bona política de suport a les famílies. I en aquest sentit, doncs, agrair també al diputat l'acceptació de parts que han fet, perquè hi han molts temes aquí que realment els podem treballar conjuntament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. A juzgar por las interpelaciones hechas al Departamento de Derechos Sociales sobre el envejecimiento y sus necesidades no cubiertas, no cabe duda de que es un tema candente que preocupa por razones distintas a varios grupos parlamentarios.

En concreto, a esta moción le daremos nuestro apoyo casi en su totalidad, exceptuando el punto en el que hacen un quiebro intervencionista, supongo, en un intento de contentar a la izquierda. En este sentido, hay que tener cuidado, señores de Ciudadanos, con esos malabares que hacen ustedes para aparentar mantenerse en el centro ideológico, porque, al final, esto obliga a colocarse de perfil y pueden acabar resbalando hacia el lado de la coartación de libertades e intervención de la propiedad privada, como les ha pasado.

Tampoco compartimos que en algún punto hayan adoptado el término progre «gent gran» –gente–, un término tan despersonalizador como intencional. Al referenciarlos como gente y no como personas mayores, lo que hacen es entrar en el perverso juego de la izquierda, deshumanizándolas, colectivizándolas y despojándolas del vínculo con la sociedad, eliminando, entre otros, el rol necesario que juegan en toda familia, el rol de abuelo. Es el clásico lenguaje mediocre de la izquierda con el claro fin de atomizar.

Sin embargo, sí que estamos de acuerdo en frenar el crecimiento de estructuras administrativas que copan con altos cargos separatistas y socialistas y que utilizan como agencias de colocación y como coladero de dinero, que deberían dedicar a la construcción de residencias. Estamos de acuerdo en reconocer la incapacidad de los enfermos de ELA desde el mismo momento de su diagnóstico, tal y como solicitó VOX en su propuesta del 27 de septiembre del 2021 y que fue sustanciada y rechazada por separatistas e izquierda, los partidos del falso escudo social.

Y, por supuesto, estamos de acuerdo en realizar una auditoría al Departamento de Derechos Sociales, una de las muchas cuevas de Alí Babá de la Generalitat, donde los altos cargos rotan una y otra vez como en una noria y donde son frecuentes los casos de fragmentación de contratos, sobresueldos y contratación irregular, como en el caso del Consorcio de Servicios Sociales de Barcelona, cuando estaba al frente el convergente Josep Pera, o las subvenciones irregulares por determinadas concesiones otorgadas por la DGAIA, cuando Ricard Calvo, de Esquerra Republicana, era el responsable, recolocado curiosamente en la fundación Plataforma Educativa, que, a su vez, recibió, meses antes, de la misma DGAIA contratos de hasta 100 millones de euros, señalados como irregulares por el Tribunal de Cuentas.

En fin, que una auditoria externa, independent y con un informe anual que no se demorase años, como pasa en ocasiones con el Tribunal de Cuentas, podría acabar de catapultar al estrellato a la Generalidad de Cataluña, y pasar de ser el gobierno regional más corrupto de España, palmarés que ocupa ahora mismo, al gobierno regional más corrupto de Europa, incluso seguir subiendo de categoría.

En resumen, que creemos que en su mayoría es una propuesta acertada, donde se señalan las carencias del sistema y el abandono de las necesidades de los catalanes y, en concreto, de los abuelos que forman parte de nuestras familias y que el proyecto social de la izquierda y de los separatistas lleva años dejando fuera.

Daremos apoyo a esta iniciativa, porque, verán, Dolors, de setenta y ocho años, vecina de Badia, no entiende de fraudes ni de administraciones convertidas en chiringuitos ni de sobresueldos, solo sabe que después de una vida de trabajo y pago religioso de todas las contribuciones exigidas por los diferentes gobiernos, ahora se encuentra sola, con dificultades para ser autónoma, en una lista de espera para una plaza de residencia geriátrica en la que lleva más de un año y que se le está haciendo eterna, y lamentando que en su municipio nadie se haya preocupado de construir un sitio para ella y para tantos otros que se encuentran como ella.

Pónganse las pilas, señores del Govern y socios socialistas, hay personas que no pueden esperar sus devaneos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, bé, seguim amb la qüestió del model residencial. Si alguna cosa hem pogut veure a través de les mocions i les intervencions d'avui és que la majoria de la cambra està d'acord en reforçar les externalitzacions com a model de gestió dels serveis públics. De fet, el que veiem és com s'abandona completament el reforç a la garantia de serveis públics universals de prestació directa.

Però nosaltres, d'alguna manera, el que pretenem, allunyant-nos del rebombori que ha creat qui posa el crit al cel per aquest ús electoralista de les institucions que han originat aquestes mocions, però que quan ha tocat poder han fet exactament el mateix –eh, diputada Freixa?–..., vull dir, què va passar a Berga fa quatre anys amb les pistes d'esquí? Perquè va ser exactament el mateix, no? Pretenem centrar el debat on està realment la qüestió de fons: com pensem l'atenció a la dependència i, per tant, quin model defensem per materialitzar-ho.

Des de la CUP pensem l'atenció a la dependència entorn a la dignitat i no al capital, que és tota la sèrie de propostes que estem veient tant en la moció anterior com en aquesta. Nosaltres veiem que, amb les dades a la mà, la majoria de residències que s'han pogut construir, més o menys, en aquests últims deu anys..., uns diuen zero, uns altres diuen que alguna cosa s'ha fet, però el cas és que les residències estan gestionades per empreses i entitats privades. És a dir, 50.000 de les 65.000 places disponibles actualment estan en mans de grups, d'onze grups empresarials.

És escandalós també que aquesta facturació hagi pujat el 3,4 per cent, fins a 4.500 milions d'euros, només des del 2018. És a dir, negoci, negoci, negoci. I amb una previsió de creixement de la població major de seixanta-cinc anys, és clarament un negoci en creixement.

I vostès, en comptes de caminar cap a la defensa dels drets d'atenció a la dependència, acorden blindar aquest negoci a través de les esmenes que la mateixa Esquerra Republicana ha presentat en aquesta moció en el punt 3 per blindar la concertació publicoprivada, tenint en compte aquesta col·laboració en la planificació del mapa de serveis socials, ja com de base.

Per això és urgent canviar el focus de l'atenció política al voltant de l'atenció a la dependència. I nosaltres, com hem dit ja en diferents ocasions i votem sempre en conseqüència, proposem fer-ho en cinc punts. Revertir aquesta privatització caminant cap a un model d'atenció que integri aquesta atenció social i sanitària amb provisió i gestió cent per cent pública i universal, perquè entenem que mentre els empresaris gestionin el seixanta per cent dels serveis d'atenció sociosanitària mai es podrà garantir l'accés universal i en igualtat de condicions.

També parlem de condicions laborals dignes. En l'anterior moció parlaven d'aquest increment del quatre per cent en el preu, però... Efectivament, això ja està inclòs en els pressupostos d'aquest any; no entenem tampoc perquè s'ha d'ajornar aquesta posada en marxa. Però cal anar molt més enllà: amb un salari mínim de treballadors i treballadores de 1.200 euros per catorze mesades, abaixar les ràtios a una gericultora per quatre residents, incorporar les treballadores de resistència en el conveni laboral Siscat mentre no existeix aquest sistema cent per cent públic. I aquestes condicions que estiguin incloses en les bases del concurs de concert mentre no s'internalitzi aquest cent per cent del servei. I, per descomptat, aquestes inspeccions sense previ avís.

Augmentar la participació ciutadana i, per descomptat, aquesta planificació territorial, prioritzant l'autonomia de les persones, perquè entenem que el model residencial actual prioritza l'atenció des d'un pensament assistencial i palliatiu que sovint va en detriment de la dignitat de la vellesa i pot inclús accelerar les conseqüències dels processos d'envelliment.

Per tant, nosaltres entenem que una bona atenció social posa la persona al centre, la persona atesa i la persona que atén, per això parlem de condicions de les treballadores i també de les usuàries i que a l'atenció social, evidentment, no hi ha lloc per al lucre.

Nosaltres ens abstindrem a la majoria de punts d'aquesta moció, excepte al punt 3, que hi votarem en contra. I no perquè no estiguem d'acord amb les opcions, amb les propostes que presenta el Grup de Ciutadans, sinó perquè entenem que aquests estudis que demanen, tenint en compte (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) el model que vostès defensen, posen la catifa –i ja acabo, presidenta– a aquest lucre i el tercer sector, i ja saben que sempre, diguem-ne, ens encallem en aquest punt, però el negoci de la dependència i no a la garantia universal..., que ho hem de defensar, perquè només pot ser pública...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'anar acabant.

Basha Changue Canalejo

...cent per cent.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'en Comú Podem, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades, començaré per situar una obvietat i és que a en Comú Podem no compartim el seu model respecte a l'accés als serveis públics i als drets de ciutadania. Vostès titllen de suport a les famílies el que en realitat és el dret de totes i cadascuna de les catalanes a rebre una adequada atenció i cura de les seves necessitats en matèria de drets socials. També en la seva dimensió familiar, però no exclusivament en aquesta.

Dit això, i entrant en el contingut de la moció, podem compartir la necessitat d'actualitzar la cartera de serveis socials tenint en compte que l'actual cartera data ja d'uns anys i que, per tant, la regulació respon a un moment i a necessitats socials

diferents a aquesta societat postpandèmica que pateix els efectes econòmics d'una guerra i amb una evident emergència social. En aquesta mateixa línia, cal anar cap a una superació del caràcter obligatori de la cita prèvia i de l'atenció telefònica i també telemàtica. Precisament és entre els sectors més vulnerables, que són les principals usuàries dels serveis socials, entre els quals les dificultats també d'idioma, però molt principalment la bretxa digital i la dificultat d'accés a la tecnologia necessària per accedir-hi..., on és més profunda. I en aquest context pot tenir sentit determinar necessitats actuals i futures, tant en matèria de serveis com respecte a vies d'accés, a equipaments i/o a professionals.

Coincidim, així mateix, amb vostès en la necessitat de coordinar amb les administracions locals aquest disseny i planificació, tot i que tenint en consideració l'existència de solars cedits per part d'alguns ajuntaments sense que encara s'hagi procedit a la construcció de l'equipament corresponent potser no és proporcionada aquesta exigència genèrica de cessió. Cal inventariar prèviament aquests solars cedits a aquests efectes.

Ara bé, sí que discrepem profundament pel que fa a la participació de la iniciativa privada en la planificació del mapa de serveis socials, perquè la planificació i disseny dels serveis públics executats amb càrrec a pressupostos públics entenem que hauria de correspondre exclusivament a l'administració competent pel que fa a aquests serveis. I de la mateixa forma, tenim també matisos respecte a la definició de les destinàries dels serveis de suport a les persones cuidadores, no només pel que fa als supòsits amb cobertura, sinó també al fet de no tenir en consideració la capacitat econòmica de la persona destinatària d'aquestes, agrupades sota un concepte indeterminat de famílies i cuidadors de caràcter massa genèric.

En el terreny, també, de la discrepància, cal parar atenció al tractament de la incapacitat permanent dels malalts d'ELA, que es planteja com un automatisme des del moment del diagnòstic. Un matís que ens sembla important: per a en Comú Podem, les persones –també les persones que pateixen malalties– han de ser subjectes actius de la seva pròpia vida i, per tant, han de disposar d'autonomia personal per decidir sobre qüestions com la seva activitat laboral. Ens sembla positiva la proposta de que puguin tenir la possibilitat d'obtenir aquest reconeixement, però no des del paternalisme, sinó quan elles mateixes valorin que l'activitat laboral pugui tenir un impacte negatiu sobre la seva salut i que, per tant, no estan en condicions de continuar-la desenvolupant.

I una última qüestió: vostès han definit un horitzó temporal de sis mesos que, més enllà del seu caràcter factible o no, implica una certa contradicció respecte als plantejaments que fan als punts 8 i 10 de la seva moció, donat que, un cop ultimada l'auditoria que proposen dins d'aquests sis mesos, només es disposaria de tres mesos per a la redacció del llibre blanc que proposen desenvolupar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición a esta moción, que va en un sentido muy similar a la anteriormente debatida y que, en definitiva, lo que pretende es incrementar y mejorar las políticas sociales destinadas a nuestros mayores actualizando la cartera de servicios, analizando las necesidades presentes y futuras en esta materia, cuantificando su coste para poder responder desde la administración pública, pero sin menospreciar la colaboración público-privada que se da y que se tiene que seguir dando, porque, si no, sería imposible hacer frente a toda la cartera de servicios, como bien apunta la moción.

Por otro lado, también apoyaremos la solicitud al Estado para reconocer la incapacidad permanente a los enfermos de ELA desde su diagnóstico.

Y, por último –ya lo hemos comentado en la anterior moción–, compartiremos también que es necesaria la reducción de todo gasto superfluo para poderlo destinar precisamente a cuestiones prioritarias como son las políticas sociales.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Los déficits en cuestión social en Cataluña son brutales. Las cifras ahí están. Tanto en términos de asistencia domiciliaria, residencia para personas mayores, para personas con discapacidad... En la atención a la dependencia, las listas de espera son espectaculares. El apoyo a la familia, escaso. No hablemos de lo que es la política de vivienda. El desastre social es monumental. Durante muchos años, no se ha prestado atención a eso, hemos estado en otras cosas: en la construcción de un estado *fake* o de una nación ficticia. Pero no se han destinado a políticas sociales.

Hay que muscular el modelo, desde luego que hay que colaborar con el sector privado, hay que reducir el gasto político, hay que mejorar la eficiencia del sistema, hay que apoyarse en los ayuntamientos y hay que hacer una hoja creíble y financiable. La moción es intachable, cargada de lógica y sentido común, y la apoyaré en toda su extensión.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula ara el diputat Joan García González.

Joan García González

Sí; gracias, vicepresidenta. Gràcies, diputada Najat, diputat Saldoni i diputada Rius per les seves aportacions a la moció. Crec que ha estat bé, doncs, poder defensar aquests conceptes, almenys, que nosaltres volem introduir. Hi han dos conceptes que hi vull fer èmfasi. Un és el d'aquesta creació, que crec que és necessària, d'un mapa territorial de serveis socials –crec que això és bàsic–, i també d'aquest llibre blanc sobre els serveis socials, que, de fet, el que fan simplement és visualitzar dos conceptes: un a mitjà termini, que podria ser aquest llibre blanc, i aquest mapa territorial que ha d'explicar quina és la foto de la realitat dels serveis socials a Catalunya.

És important... La senyora Najat parlava de qualificació, que es vol qualificar els serveis. Em sembla bé –això també ens ho va explicar el conseller–, però crec que prèviament hem de saber què tenim, i per això crec que és necessària una auditoria que ens doni aquesta visió del que tenim a Catalunya actualment.

I, per finalitzar, també volia fer un petit comentari al que ha dit la senyora García. *Gent gran* son personas mayores. No sé cómo lo quiere decir usted. Creo que ha dicho «abuelos» o «abuelas». Mire, para ser mayor no hace falta ser abuelo. Creo que es un concepto que todos podemos entender. Y entonces, si podemos ser gente mayor y no ser abuelos, entiendo que podemos acceder a los servicios sociales también, si decidimos no tener descendencia. Espero que eso lo entendamos todos, porque, si no, creo que el concepto de servicios sociales, o por lo menos el concepto de sociedad, está muy alejado de la que espero –bueno, de hecho, lo está–, de la que yo, como liberal, defiende.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats i diputades, acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 14 al 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció institucional (continuació)

302-00270/13

Comencem votant el punt número 14, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció institucional.

Iniciem amb el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 114 vots a favor, 9 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 70 vots a favor, 7 en contra i 52 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 96 vots a favor, 33 en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (continuació)

302-00273/13

Votem ara la moció número 15, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Votem tot el text de la moció, atès que només consta d'un punt.

Comença la votació.

Aquesta moció queda rebutjada, amb 9 vots a favor, 118 en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model residencial (continuació)

302-00271/13

Passem ara a la votació del punt 16, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model residencial.

Comencem votant el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 129 vots a favor.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 100 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 100 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 129 vots a favor.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 113 vots a favor, 7 en contra i 8 abstencions.

Votem en el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 111 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 92 vots a favor, 33 en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a les famílies (continuació)

302-00274/13

Passem ara a la votació del punt número 17, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a les famílies.

Comencem votant la lletra a.

Comença la votació.

Aquest punt, aquesta lletra queda rebutjada per 58 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la lletra b.

Comença la votació.

La lletra b queda aprovada amb 58 vots a favor, 33 en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 112 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 78 vots a favor, 9 en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 87 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 17 vots a favor, 62 en contra i 50 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 46 vots a favor, 33 en contra i 50 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts queden aprovats amb 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora, el lletrat Rubèn Ramírez Fernández i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller d'Educació, el conseller de Territori i el conseller de Drets Socials.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta
Bona tarda, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme

302-00275/13

Reprenem la sessió amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per combatre el capacitisme, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, conseller... Benvingudes les persones que ens acompanyeu en representació d'aquest món ampli que engloba la lluita anticapacitista, un sector ampli que ens costa tant de denominar perquè encara no s'ha trobat la paraula que faci sentir còmode a tothom i que sigui útil en la dimensió personal i comunitària en aquesta..., per fixar significacions, perquè, com bé defineix l'antropòleg Lévi-Strauss, anomenar, individualitzar els elements d'un conjunt, estableix categories entre les diferents classes d'un sistema. I les persones que pateixen els estralls del capacitisme precisament el que voldrien és no haver de portar cap etiqueta, però alhora, per poder deixar de ser invisibilitzades i per deixar de ser les grans discriminades, necessiten referenciar-se.

Gràcies per ser aquí, per tota la feina que feu, tant les que veniu en primera persona com les que ho feu des d'entitats com Dincat i les xarxes de suport mutu, i especialment les mares i germanes del sindicat, que amb la mirada feminista, combativa –mirada feminista i combativa– que aporteu esteu empenyent un canvi de paradigma i, sobretot, posant a l'agenda política l'àmbit de la criança perllongada, el de les conseqüències de la cura per a tota la vida en les condicions materials i socials de vida, les oportunitats i la salut de les cuidadores no professionals, majoritàriament mares, àvies i germanes.

La moció és molt llarga, i no hi ha temps material per desenvolupar-la punt per punt, però els acords que planteja són bàsics i fonamentals, són estructurals i estructurants per combatre aquest capacitisme que fa que, a dia d'avui, néixer i créixer tenint condicions pròpies, no hegemòniques, no normatives, siguin físiques, sensorials, cognitives, mentals, neurològiques, orgàniques, del desenvolupament, del comportament, pluridiscapacitats, del que siguin i les anomenem com les anomenem..., aquestes condicions personals marquen una vida amb els drets trepitjats. «Quan la discapacitat entra per la porta de casa teva, els drets marxen per la porta del darrere.» Aquest és un eslògan tristament real que ho resumeix molt bé i que el Sindicat de Mares en la Diversitat Funcional reivindica.

Bàsicament, la moció el que fa és estirar sobre el que ja hi ha legislat però no es compleix o no es concreta, i alguns punts fan referència a la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació; el Decret 150/2017, d'inclusió educativa; bons exemples de com tenim les coses dites, però no fetes.

També hi ha punts que reclamen que es posin en marxa algunes de les grans aportacions de la convenció internacional dels drets de les persones amb discapacitats de l'ONU del 2006. Entre elles, la més significativa, la de posar en marxa l'assistència personal de forma generalitzada i a tot el territori català, un servei que ja es recull a la llei de serveis socials del 2007, però que no s'aplica. O, per exemple, incloure a la cartera de serveis el suport a la criança perllongada amb ampliació dels programes Respir, essencials, o les millores en el sistema d'avaluació i procediments dels CAD i EVO.

D'altra banda, hi ha uns punts que fan referència a qui s'escolta en els òrgans de participació de la Generalitat, com la taula del pacte nacional o el Codiscat. I aquí es reclama que no s'escolti només el tercer sector, prestador de serveis, sinó també altres àmbits i espais reivindicatius i de primera persona. Altres punts insten al compromís dels departaments i conselleries per materialitzar plans d'accions concretes per revertir la dramàtica situació actual, millores en l'abordatge de la salut mental i ampliació dels equips guia, punts com que la convocatòria de funció pública amb places reservades sigui amb temari, proves adaptades i seguiment de l'adaptació del lloc de treball.

No puc continuar dient-los tots, però sí que vull dir que n'hi ha un molt especialment rellevant, que és el que fa referència a tot el que té a veure amb el que ens ve a l'estiu, amb el que té a veure amb el lleure, la cultura, la participació ciutadana. Perquè, a dia d'avui, les extraescolars, les colònies, els equipaments cívics, tot aquest tipus de serveis exclou explícitament –exclou explícitament– totes les persones diverses, que no poden gaudir d'una vida normalitzada ni durant l'any ni a l'estiu. I ara que ve l'estiu és imprescindible que tant l'adaptació a les platges per poder fer bany adaptat com el poder anar a casals d'estiu, a casals esportius, etcètera..., hi hagi mesures urgents per revertir-ho.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades... Bona tarda a tothom. Estem en quadre, però hi som els irreductibles, així que bona sessió! Sí, jo de talla moral vaig bé, però ja veuen que de talla física potser hem de millorar una mica, eh? (*Rialles.*)

Bé, un dels grans factors d'exclusió i discriminació a la nostra societat és l'associat a la igualtat de tracte per raó de capacitats i, per tant, la discriminació vinculada a aquest capacitisme d'arrel social. En aquest sentit, la moció aborda de forma integral i transversal tot un seguit d'actuacions a càrrec de l'Administració de la Generalitat encaminades a obtenir la igualtat efectiva relacionades amb diversos aspectes i problemàtiques d'aquestes persones.

No em referiré a totes elles, sinó que em centraré en alguns continguts respecte als quals vam fer aportació des del Grup d'En Comú Podem. Més enllà de propostes com el servei d'atenció i assessorament contra el capacitisme, que ens semblen molt oportunes, o la regulació i posada en marxa de l'assistència personal o, sense anar més lluny, la modificació de la composició i funcionament dels òrgans de caràcter participatiu per afavorir la realització d'aquesta tasca transversal, obrint-se a entitats representatives, doncs, de forma més genèrica, hi ha tota una planificació de mesures. I, més enllà d'alguna que, a més a més, té a veure amb una moció que hem discutit també a la sessió de matí, com la revisió de la cartera de serveis, tot i que amb connotacions diferents, especial esment mereix una de les propostes que fèiem, que és la revisió del procediment de reconeixement, declaració i qualificació del grau de discapacitat, especialment pel que té a veure amb la plena garantia de que els sistemes d'avaluació contemplin l'atenció centrada en la persona i que guanyin especialment en objectivitat i transparència, actuant de forma clara i accessible per a les persones interessades, així com la revisió i actualització del copagament que assumeixen les persones amb discapacitat intel·lectual que viuen en llars, residències i centres de caràcter residencial.

I una qüestió complexa que cal abordar amb la màxima delicadesa: la salut mental, important per a tota la població, sense cap mena de dubte, però especialment rellevant per a persones d'alta complexitat, en ocasions amb episodis aguts de risc per

a elles mateixes, que requereix una necessària adaptació dels protocols actualment vigents.

I així mateix, doncs, plantejar algunes mesures importants per a la garantia de l'autonomia personal, com és una qüestió a la que no sempre se li presta prou atenció, com el desenvolupament d'una carrera professional al servei de l'Administració pública o l'accés a recursos habitacionals que facin possible l'emancipació d'aquestes persones, amb un encàrrec relacionat amb la definició d'aquest tipus de recursos.

En aquest sentit, i no només relacionat amb aquesta qüestió, però també, una altra de les esmenes que formulàvem tenia a veure amb l'aprovació i desplegament d'un codi d'accessibilitat a Catalunya per poder garantir la seva efectivitat, amb les necessàries transformacions de l'espai físic, particularment en habitatges i en equipaments de caràcter públic, o la realització d'aquest inventari sobre condicions d'accessibilitat i barreres arquitectòniques. Coincideixo amb la ponent de la moció amb que, efectivament, el dret a l'oci i al lleure, especialment important en els mesos que tenim per davant, és bàsic per garantir l'accés a la igualtat a les activitats d'oci i de lleure, que tothom hi té dret per desenvolupar-se com a persona.

En matèria d'educació, també plantejàvem la necessitat del desplegament de la llei d'inclusió educativa amb tots els recursos necessaris per tal de fer-la efectiva.

I, per últim, garantir la mobilitat d'aquelles persones amb discapacitat, ampliant el servei de transport especial porta a porta estès a totes les comarques de Catalunya.

En definitiva, tot un seguit de mesures per incidir en bona part de les qüestions en què la discriminació intervé i, per tant, obeir al mandat constitucional en aquest sentit. Tant l'Estatut d'autonomia com la Constitució, que li serveix de marc, defineixen molt clarament l'obligació dels poders públics de remoure els obstacles per a la igualtat efectiva de totes les persones, sense que cap circumstància relacionada amb la capacitat d'aquestes matisi aquesta obligació.

Pensem que les accions concretes que planteja la moció, també les esmenes que hem traslladat des del Grup d'En Comú Podem, són eines útils per avançar en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Bartomeu Compte Masmitjà.

Bartomeu Compte Masmitjà

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Honorable conseller... Bon dia a tothom. En primer lloc, el que voldria celebrar són els acords a què vàrem arribar amb la diputada Sabater, que jo crec que va demostrar que l'acció del Govern va bastant en la línia que s'enfocava la moció. I em vull felicitar d'això i agrair-li la interlocució.

Entenem que alguna cosa no vàrem acabar d'ajustar, sobretot en el tema dels terminis de caràcter d'urgència, etcètera, en alguns perquè jo entenc que això afecta una mica el capteniment a l'hora de realitzar les accions concretes, no? Però, llevat d'això, crec que ens podem felicitar per aquest acord. Ja li avanço que votarem pràcticament tots els punts a favor i cap en contra. Per tant, crec que això va en la bona idea de conjuminar el que és la moció i també el que és l'acció de govern.

Un dels objectius principals d'aquest text presentat, com ja s'ha dit, és fer efectiu el desplegament del marc normatiu de la Llei 19/2020 per fer aplicable i efectiva la igualtat de tracte i no-discriminació. Això s'està fent i està claríssim.

De fet, des del març del 2022 es va crear l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació, que està desplegant moltíssimes accions que es poden agrupar en cinc eixos. Jo en destacaria dos aquí, la promoció de drets i el suport a projectes i entitats, que, per cert, ja han rebut ajudes cinquanta-sis projectes de cinquanta-una entitats, no?

Es parlava també de crear un observatori de la Llei 19/2020, que la llei no ho preveu. Però està clar que hem d'anar contra aquesta lluita contra el capacitisme institucional. Per tant, el que volem és arribar a aquest mateix objectiu de l'observatori. I en aquest sentit, doncs, com dèiem, s'intensificarà la promoció de drets i es donarà atenció sobretot a les denúncies per discriminació, que també és un bon barem que podem significar també de l'observatori, no?

També m'agradaria remarcar: en el marc d'aquestes actuacions del Departament de Drets Socials conjuntament amb la Direcció General de l'Autonomia Personal i la Discapacitat i l'Agència Catalana de la Joventut, s'ofereixen diferents programes, com estades en família, que possibiliten aquests espais de cures proporcionades per l'Administració.

De fet, des del Departament d'Igualtat i Feminismes ja s'ha posat en marxa el projecte TempsxCures, que ha alliberat 11 milions d'hores a les famílies, bàsicament a les dones. Tots hem de ser conscients que si volem una igualtat de gènere han de conciliar les dones, però també en igual mesura els homes. I, en aquest sentit, també es fa palès, doncs, aquest dèficit que encara hi ha.

Pel que fa als punts 5, 6, 7, es parla de la modificació del Codiscat perquè s'incorporin noves vocalies. Ja s'està treballant en incorporar vocalies com l'àmbit d'infància i adolescència. També es plantejava que el Departament d'Igualtat i Feminismes formi part del Codiscat; ja forma part del Codiscat des d'aquest mes de gener del 2023, que en concret també forma part del grup d'accessibilitat i mobilitat.

També es parla de la cartera de serveis. Aquí m'agradaria destacar que, per primera vegada, el Govern el mes de març va aprovar la creació d'un equip de treball conjunt entre els departaments d'Economia i Hisenda que es farà càrrec d'actualitzar i revisar a fons les tarifes que fixa l'actual cartera per a les entitats proveïdores de la xarxa de serveis d'atenció pública. Això, segurament, també suposarà més equitat i també més recursos a l'hora de poder fer front a les demandes que se'ns generen, no?

I, pel que fa als punts referents a la salut mental –ho hem comentat abans–, considerem que el Govern de la Generalitat ha fet palès que l'abordatge de la salut mental és un eix prioritari per part de tots els departaments, tal com es va mostrar amb la creació del pacte nacional de salut mental. S'estan prioritzant també els equips guies, als diferents territoris s'està millorant la coordinació, etcètera. I també amb lo que dèiem, a l'oferta pública del 2022 i 2023 hi ha la reserva de places, que evidentment es deia. I una cosa que diríem vostè i jo: també es contempla el material adaptat al col·lectiu perquè tingui garanties de poder accedir a aquesta oferta pública. I crec que és molt important.

Vostè també posava èmfasi en el tema de l'oci a l'estiu. Jo els convido a mirar el compromís per un turisme sostenible, que es va presentar fa poquets dies. Quan parla de l'aspecte del socialment just, es parla justament que el turisme també ha de servir per eliminar barreres perquè tothom pugui tenir un gaudi de les platges i accessos culturals i públics amb garanties. Per tant, des del Govern de la Generalitat també això s'està fent d'una manera important.

Acabo, vicepresidenta, posant en evidència que haver pogut arribar a tantes transaccions amb el Grup Parlamentari de la CUP nosaltres ho valorem com una expressió de que la transformació social a què es va comprometre l'actual Govern de la Generalitat l'està duent a terme. I amb el que els he intentat traspasar jo crec que en aquest sentit s'està en la bona línia i aconseguint-ho molt a poquet a poquet, però en la bona línia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Avui el Grup de la CUP ens presenta una moció per lluitar contra i combatre el capacitisme. Una moció que ja anunciem..., a la que donarem suport a la totalitat dels seus punts, perquè la qüestió també ens preocupa i la lluita per arribar a viure en una societat plenament inclusiva interpel·la directament el nostre grup.

Celebrem, per una banda, que el seu grup hagi aconseguit pactar amb el grup que dona suport al Govern, amb Esquerra Republicana, en la majoria dels punts de la moció. I esperem, doncs, que el Govern i el conseller Campuzano prenguin bona consideració d'aquesta, pel que sembla, que segurament serà una moció que serà aprovada per una àmplia majoria de la cambra. I, per l'altra, també la incorporació d'alguns punts, d'algunes esmenes d'en Comú Podem que complementen aspectes d'aquesta moció.

Ara bé, malgrat que, com els hi he dit, votarem favorablement els diversos punts de la moció, també tenim alguns punts crítics que volem esmentar, començant per la mateixa moció. No en l'esperit ni en el fons d'aquesta –és més, els hi agraïm que hagin portat aquest tema, aquests deures pendants a l'agenda política que afecten en el dia a dia, com ja ha comentat vostè, moltíssims ciutadans i ciutadanes i també les seves famílies–, però sí segurament en la forma. Una moció molt extensa, que pot assemblar-se més a un programa de govern que no pas a una moció, que el que pretén és que el departament i el conjunt del Govern gestionin d'una manera més concreta. Al nostre entendre, si volem ser efectius i eficients en les nostres propostes i si el que volem és que el departament en qüestió prengui com a seus els acords d'aquest Ple, hem de ser suficientment concrets però també alhora flexibles en les propostes per tal de que es puguin assumir i portar-les a terme, que al cap i a la fi és el que tots i totes les que estem aquí volem.

Parlant sobre els punts en concret, volem fer menció d'algun d'ells, no de tots. Començaré pel punt 7. Quan vostès parlen d'incloure el departament de gent gran als òrgans de coordinació del Codiscat i a la taula del pacte nacional, qüestió en la que estem d'acord pels motius que vostès exposen a la moció..., però cal recordar que aquest departament, el departament de la gent gran com a tal, no existeix. I per qüestions com aquestes el meu grup va considerar important la creació de la direcció general de la gent gran, i així ho vam proposar en comissió, però que no va sortir endavant perquè Esquerra Republicana i VOX hi van votar en contra i el seu grup, Junts i Ciutadans s'hi van abstenir.

Un altre punt: sobre el punt de la reforma de la cartera de serveis. Ja saben que aquest tema ha sigut cabdal per al nostre grup en la negociació de pressupostos, i esperem, tal com vam acordar, que durant aquest 2023 es porti a terme aquesta reforma i actualització que tan urgentment i amb raó reclamen usuaris i entitats.

Una altra qüestió és el desplegament del decret de l'escola inclusiva, qüestió que encara, com ja saben tots, no s'ha fet. I aquest desplegament es resumeix en més recursos –més recursos–, com ara la partida de 100 milions d'euros, que també el meu grup ha negociat en aquests pressupostos i que en els seus inicis aquesta partida no existia. Pel PSC, l'escola inclusiva és una prioritat com a garantia d'igualtat d'oportunitats.

I, per acabar, només voldria fer referència a una de les frases que vostè, la diputada Sabater, va exposar a la interpellació en el passat Ple, una frase del llibre *Història oberta*, de l'Apps, que deia «els seus problemes» –en referència a les persones amb diversitat funcional– «no eren només seus o de les seves famílies, sinó que eren una

qüestió de tota la societat». I aquesta frase, amb la que estem totalment d'acord, resumeix a la perfecció la transversalitat que han de tenir les polítiques públiques per lluitar contra el capacitisme, com bé ja també exposen en un punt de la seva moció: lluitar contra el capacitisme per lluitar contra la invisibilitat que pateixen i la mirada paternalista que moltes vegades practiquem tots plegats. Per no oblidar mai que el centre de totes les polítiques sempre han de ser les persones.

Per tot això, com deia, malgrat aquests punts crítics, podríem dir, de la moció, com els hi he avançat, votarem a favor dels punts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Titon Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, vicepresidenta. Ens trobem davant d'una moció, senyora Sabater, extensa, extensíssima, que toca molts dels temes que encara a dia d'avui estem debatent en aquest Parlament i que molts d'ells han estat debatuts i aprovats molt abans i que certament cal que aprofundim en ells. Però, en qualsevol cas, m'agradaria fer la meua intervenció basant-me en dues grans reflexions, una sobre la forma d'aquesta moció i una segona entrant directament en el contingut.

En primer lloc, compartim que el Departament de Drets Socials segurament és un departament que el que cal és endreçar-lo, precisament per no acabar, doncs, fent propostes que..., i agafin-m'ho amb totes les cometes del món, però acabin sent pagats allò que la gent necessita, perquè, certament, el que hem de fer és posar la persona al centre. Sigui quina sigui la seva situació, sempre hem d'estar al servei de cobrir aquelles necessitats que tenen les persones.

I, per tant, és un departament..., les polítiques que es treballen des del Departament de Drets Socials, que necessiten, segurament, molta més capacitat d'acció per ser molt més eficients i, a la vegada, ser prou contundents per cobrir les necessitats de les persones, però, a la vegada, també ser prou flexibles per adaptar-nos contínuament a aquestes necessitats canviants. Això ho dic ara, però ja m'ho han sentit dir al llarg del temps, perquè ho veig així, no?

Per tant, són polítiques de gran impacte, que, a vegades, doncs, no tenim capacitat d'adaptar-nos contínuament i de desplegar totes aquelles normatives que es gestionen des d'aquest departament i que afecten directament les persones. I aquesta moció, que és extensíssima, que toca tots aquests punts de manera molt àmplia i molt contundent, doncs, segurament no ens dona la possibilitat d'aixecar una mica la mirada i fer un debat de profunditat de què és el que necessitem en aquest àmbit, precisament, per cobrir aquestes necessitats.

En qualsevol cas, benvinguda, la moció, si ens permet parlar de capacitisme, d'igualtat entre les persones, d'equitat en la cobertura de les seves necessitats i de poder, doncs, parlar d'una societat inclusiva, que, en el fons, ens hi podem trobar tots.

Entrant en els temes concrets d'aquesta moció, crec que ens cal aixecar, com deia, la mirada i reflexionar sobre què és el capacitisme, no?, i com l'hem d'encarar. I aquesta moció, en molts punts, així ho recull. Cal ampliar la visió, que es tingui una visió feminista, sigui una visió d'igualtat, tingui una visió de joves, tingui una visió de gent gran, tingui la visió, fins i tot, de la salut mental. Vostès, en un punt, ho recullen: l'ampliació dels equips guia i la major capacitat d'acció que han de tenir aquests equips.

I, certament, és un tema important, perquè les persones són persones més enllà de quines siguin les patologies o la seva situació vital que tinguin, tinguin una discapacitat o no la tinguin, tinguin un problema de salut mental afegit o no el tinguin. Per tant, és important ampliar aquesta visió i no fer, doncs, podríem dir, programes

estanc, que ens limitin la nostra actuació posant etiquetes i etiquetant les persones més enllà, doncs, de donar-los la resposta que necessiten, no?

I també el desplegament..., recull aquesta moció el desplegament de tota una sèrie de lleis que cal desplegar encara, i és veritat, hi hem de posar el focus, com és la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, la llei de serveis socials, la d'inclusió educativa, aplicant sempre la convenció internacional dels drets per a les persones amb discapacitat de l'ONU, etcètera, no?

Per tant, crec que és una llei que va molt a la concreció en el desplegament normatiu. Però, en qualsevol cas, el que hauríem pogut fer és un debat de molta més profunditat, tenint en compte que tenim la tendència en les polítiques quan parlem de les persones amb discapacitat, de les persones amb salut mental, de partir de la seva discapacitat i anar intentant augmentar els recursos, quan hauria de ser al revés: partir de la potencialitat que tenim les persones, que tots en tenim i de diverses, i, a partir d'aquí, anar adaptant els recursos a aquelles necessitats que tinguin aquestes potencialitats, i no discapacitats, de les persones.

En qualsevol cas, tot i que aquest debat ens pot quedar una mica sobrevolant per sobre d'aquesta moció, també, doncs, donaríem suport a la totalitat de la moció, amb aquesta voluntat de que a sota hi hauria d'existir un fil conductor que ens permeti ja no només donar resposta a les normatives que tenim i desplegar-les i donar resposta a les necessitats concretes en les que ens podem trobar per encarar l'estiu, per exemple, o també per encarar el proper curs escolar amb el desplegament de la llei d'educació inclusiva. Però, en qualsevol cas, doncs, donarem suport a la totalitat d'aquesta moció amb aquesta voluntat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Bien, hoy nos trae la CUP una moción con varias propuestas para evitar el capacitismo o, lo que es lo mismo, la discriminación o prejuicio social contra las personas con discapacidad. Propuestas para mejorar algún servicio, cambios de protocolos médicos, perspectiva de género, pactos regionales, acuerdos con sindicatos, nuevos chiringuitos, etcétera. Una moción donde el grupo antisistema intenta mostrar de forma totalmente impostada una falsa preocupación por las personas con algún tipo de discapacidad, a la par que deja claro su ninguneo y desprecio por el sistema legislativo nacional.

Cuando he leído su moción sobre discriminación, me ha venido a la cabeza un refrán castellano: «Cree el ladrón que todos son de su condición.» Sobra decir que condenamos cualquier daño físico o moral que se pueda producir a una persona derivado de su situación de discapacidad. Pero no, no es la norma y no es frecuente dentro de nuestra sociedad. Esto responde a actitudes minoritarias, vandálicas, propias de personas impregnadas de odio, con pensamientos totalitarios, supremacistas y con una carencia total y absoluta de caridad.

Afortunadamente, no solo ustedes, los comunistas, y su idea del único modelo de ciudadano válido no son mayoría, sino que, además, representan una ideología anecdótica, y, por tanto, su discriminación hacia determinadas personas también es anecdótica. Abandonen esta bandera de defensa de las personas con discapacidad. Ni encaja en su *modus operandi*, ni la respaldan con sus actos, ni engañan a nadie.

Por otro lado, ignoran u obvian el artículo 22.4 del Código penal español, el que condena y señala los delitos cometidos contra las personas, entre otras razones, por la enfermedad que padezcan o su discapacidad, y, por supuesto, nuestra Constitución, que en su artículo 14 señala específicamente la igualdad de todos los españoles, sean del color que sean, tengan el sexo que tengan y les afecten las cir-

cunstances que les afecten. Razón por las que estas propuestas son redundantes y responden únicamente a fines de captación de votos.

Verán, si lo que hubiesen solicitado hubiese sido mejorar los accesos especiales, eliminando barreras arquitectónicas, mejorando las condiciones de mercado de trabajo para personas con discapacidad y ampliando el parque de viviendas específicas sin cargas políticas ni ideológicas, hubiésemos votado a favor de toda la propuesta en bloque. Pero lo cierto es que a ustedes esto les importa bastante poco.

Recuerdo que, cuando VOX solicitó más pisos tutelados para personas con discapacidad, ustedes votaron «no». Recuerdo también que cuando VOX solicitó mejorar el acceso laboral de estas personas, aumentando la flexibilidad horaria, aumentando los beneficios fiscales a las empresas que contratasen y aumentando el número de puestos de trabajo, así como adaptando los requisitos solicitados, ustedes también votaron «no». Por supuesto, recuerdo que, cuando VOX solicitó la gratuidad de comedor escolar para los niños con alguna discapacidad, ustedes volvieron a decir «no». Y ¿cómo olvidar su no rotundo a la propuesta de VOX para proporcionar ayudas económicas y asistenciales a los enfermos de ELA?

Por lo que sí abogan ustedes es por crear un observatorio, un eufemismo para decir «otro chiringuito donde meter la mano y colocar a algún amiguete que aún no se esté lucrando de la Administración pública», desviando los fondos que deberían ir directos a las personas con dependencia. Un burdo disfraz para beneficiarse a costa de las personas vulnerables. Ni nos sorprende su hipocresía, ni nos asusta luchar contra sus postulados. No olviden que siguen teniendo enfrente a VOX, pese a sus piedras, pese a sus insultos y pese a sus maniobras mordaza.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. I gràcies, també, en aquest cas, a la CUP, per portar-nos..., que no serveixi molt de precedent, però per portar-nos aquí un tema diferent, que, possiblement, no hem tractat suficientment, tot i que podríem parlar molt i, de fet, segurament hi havia un debat sobre com dir exactament aquest ús moltes vegades o mal ús d'aquesta qüestió, molt relacionada amb la discapacitat. Jo crec que, al final, més que el nom «capacitisme», el que vostès porten aquí són tota una sèrie de mesures que per nosaltres..., bé, crec que algunes d'elles les podríem, de fet, debatre, perquè possiblement no formen part del mateix model que nosaltres defensem com a model de serveis socials –ja ho hem dit també aquest matí–, però crec que, en molts casos, doncs, sí que hi podríem estar d'acord. No votarem en contra de cap de les mesures, i votarem en algunes o moltes d'elles a favor.

Ho dèiem aquest matí. De fet, la diputada Basha Changue, que ha votat o han votat vostès aquest matí..., s'han abstingut en moltes de les propostes que fèiem nosaltres. Pel mateix motiu ens abstindrem en moltes de les que vostès exposen aquí, perquè, tot i que són ben intencionades, segurament no formen part del nostre model. Nosaltres creiem en un model..., perquè aquí al final estan tractant molts temes relacionats amb el model de serveis socials, i nosaltres creiem en una fórmula diferent, una fórmula..., aquesta col·laboració públicoprivada, que, per nosaltres, si està ben feta i està ben pensada, és eficient i estalvia diners, estalvia recursos a l'Administració. Simplement és la nostra visió. Possiblement, no sempre funciona bé, però crec que, en el nostre cas, doncs, sí que hauria de ser.

I està molt relacionat, tot això, també amb el tema que nosaltres aquest matí comentàvem de les famílies i de la conciliació. Al final, la gestió de la discapacitat també és la gestió del temps, també és la gestió d'aquells que estan al voltant de les

persones discapacitades, i moltes vegades també està al voltant de la necessitat de que els recursos públics vagin on han d'anar.

Tracten diferents punts i temes. En un d'ells parlen de l'actualització també de la cartera de serveis socials. Nosaltres introduïm i voldrem introduir a partir d'ara –perquè creiem que és un concepte bàsic– aquest mapa de serveis socials, que creiem que ha de ser territorial i que ha d'acompanyar aquesta cartera de serveis socials. Crec que aquesta visió territorial també en els serveis socials –i ja li farem arribar al conseller unes quantes vegades, serem una mica pesats amb aquest nou concepte– és un concepte que, des d'un principi liberal, doncs, s'apropa a aquesta igualtat i també a aquesta possibilitat de tenir les mateixes oportunitats a l'hora d'arribar a la igualtat entre els ciutadans. I per nosaltres el territori també forma part d'aquesta igualtat. Per tant, és molt important saber on tenim els recursos i on tenim els serveis. I, per tant, d'acord amb aquesta actualització, però sempre amb aquesta visió totalment territorial, per nosaltres és bàsic.

Tracten diferents temes. Per nosaltres hi han assumptes que no són del tot... Nosaltres creiem que els acords o els marcs internacionals que nosaltres compartim no es poden traslladar directament a la legislació, ni nacional ni autonòmica. Crec que s'ha de fer un trànsit, que moltes vegades ni tan sols s'ha de fer legislació pròpia, sinó que el que s'han de prendre moltes vegades són mesures; molts, diguéssim, d'aquests tractats i moltes de les mesures internacionals el que ens acompanyen, ens conviden és a arribar a una sèrie d'objectius, i això s'ha de fer des de diferents punts de vista. Moltes vegades s'ha de fer, doncs, marcant objectius i marcant també prioritats dins de les polítiques socials. I, per tant, no creiem que s'hagin de traslladar, com vostès creuen, totes les mesures exactament a l'Administració o a la legislació nacional i autonòmica.

Aborden el problema de salut mental. Totalment d'acord. No aborden suficientment la relació d'aquest concepte de la discapacitat i del capacitisme amb el món laboral, però també ho entenem, perquè tenim visions diferents. Per nosaltres, aquí l'empresa privada..., i crec que les empreses especials de treball i d'ocupació, doncs, han de formar o han de ser bàsiques i objectives i han de ser claus a l'hora de fer aquesta transició, aquesta transició cap a la inclusió al món laboral. És veritat el que diuen, que és que no s'han aconseguit els objectius que diuen les legislacions que es fan i són molt benintencionades; moltes vegades no s'apliquen correctament. Per tant, totalment d'acord amb això.

I, finalment, hi ha un tema que per nosaltres és molt important, que és l'escola especial, on en aquest cas vostès parlen de la llei d'inclusió i de la inclusió a l'escola, aquesta necessitat de, cada vegada, utilitzar menys l'escola especial específica. Per nosaltres això és un problema, perquè ja hi han pares que volen o que volem tenir els fills...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Joan García González

...o els seus fills i filles a les escoles especials i no poden. Per tant, crec que hem d'anar amb molt de compte amb això. I aquí, en aquest punt, que és el punt 16, ens abstindrem.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Estoy completamente de acuerdo con que las administraciones públicas no deben interpretar la discapacidad como una condición devaluante del ser humano. Hay que combatir prejuicios, la discriminación, denomina-

ciones peyorativas, la semántica negativa y evitar estigmas. Por lo tanto, totalmente de acuerdo con ese planteamiento. Todo el mundo merece ser tratado con dignidad y respeto.

Dicho esto, a mí me sorprende que sea precisamente la CUP la que nos traiga este tipo de textos, ¿no? Un partido político que estigmatiza, denigra, deshumaniza, cosifica a la policía, a los empresarios, a los no separatistas, a los que se consideran de derechas, a los que hablamos español, es decir, a cualquiera que no sea como ellos. Es decir, ellos colocan todos los estigmas del mundo las veinticuatro horas del día *non-stop*, y luego piden esto. Es decir, es curioso. O sea, estoy en el fondo de acuerdo con el planteamiento de la moción, pero que sea la CUP, precisamente, la que nos dé lecciones de esto es sorprendente.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Coneixíem el negacionisme climàtic; ara coneixem el negacionisme del capacitisme. Nosaltres, en tot cas, ens reafirmem en l'acció no normalitzadora de l'extrema dreta en aquest Parlament.

Què dir-los? Gràcies per les esmenes que han presentat. Sí que nosaltres les hem acceptat, la majoria. Jo, per concloure, sobre els dubtes que hi ha sobre si és prou concreta, crec que hi ha prous punts concrets, però hi ha el punt 8, que ho aclareix tot, que és que en el primer trimestre de l'any que ve, en les comissions, s'han de presentar plans concrets d'accions urgents. I, per tant, això ja ho tenim fet.

M'agradaria acabar llegint un poema de Joan Margarit. Joan Margarit té un poema que es diu «Gent a la platja» –i a veure si tindrà temps de llegir-lo tot sencer–, que diu: «La dona aparca el cotxe a un carrer vora la sorra. / Baixa i, a poc a poc, treu i desplega / la cadira de rodes. Després, agafa el noi, / l'asseu i li col·loca bé les cames. / S'aparta uns quants cabells que li van a la cara, / i, sentint com li oneja la faldilla, / va empenyent la cadira cap al mar. / Entra a la platja pels taulons de fusta, / però els taulons s'aturen a uns quants metres de l'aigua. / A prop, el socorrista mira el mar. / La dona aixeca el noi: l'agafa / per sota els braços i, d'esquena a l'aigua, / camina arrossegant-lo mentre els peus / van deixant dos solcs tristos en la sorra» –un minut i acabo–. «L'ha dut fins a on arriben les onades, / l'ha deixat a la sorra i torna enrere / a buscar el para-sol i la cadira.

»Els últims metres. Sempre falten / els maleïts, terribles últims metres. / Són aquests els que et trencaran el cor. / No hi ha amor en la sorra. Ni en el sol. / Ni en els taulons de fusta, ni en els ulls / del socorrista, ni en el mar. L'amor / són aquests últims metres. La seva soledat.»

Els últims metres, diputats i diputades. Ho tenim tot, però no arribem a fer-ho efectiu a la porta de casa. Els últims metres, el pas final, el que fa que la vida de les persones que acompanyen les persones amb diversitats, víctimes del capacitisme, sigui una trituradora de drets.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva

302-00272/13

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Fa justament un mes interpellàvem el Govern sobre la manca d'educació sexual i afectiva a les escoles i als instituts de Catalunya, perquè vèiem i continuem veient amb preocupació l'increment, les darres setmanes i mesos, de casos de violència sexual i assetjament, especialment comesos per nois menors d'edat, nens, molt sovint menors de catorze anys, en entorns educatius. I perquè observàvem com en aquest context no podem continuar mirant cap a una altra banda, especialment el Govern, i no desplegar la coeducació a totes les etapes educatives, a tots els centres del Servei d'Educació de Catalunya, evidentment sempre adaptat a les edats, al nivell maduratiu de l'alumnat, per fomentar els valors de la igualtat real i combatre estereotips de gènere.

I ens sorprèn que, tot i estar incorporada als currículums educatius, tal com marca la llei estatal, la LOMLOE, encara no sigui una realitat ni a escoles ni a instituts de Catalunya, després de tants anys de lluita feminista i fins i tot de la feina feta pels moviments de renovació pedagògica. I això ens preocupa.

Però no només la coeducació, també l'educació sexual i afectiva, perquè és necessària per promoure relacions afectives igualitàries, respectuoses, segures i prevenir la violència masclista, i determinats patrons de dominació, que són els que molts joves, cada vegada de manera més precoç, «aprenen», entre cometes, a través de l'accés a la pornografia, on sovint nens que ni tan sols han arribat a l'adolescència poden arribar a normalitzar pràctiques extremes, com són violacions grupals, sense que hagin rebut una educació sexual mínima que els permeti discernir entre aquest consum i el que és una sexualitat plena, responsable i consentida, entre la realitat i la ficció.

I, de fet, fa un parell de dies coneixíem la notícia que el Constitucional ha avalat, finalment, la retirada de subvencions a les escoles que segreguen per sexe, tal com es desprèn de la nova llei educativa estatal. I escoltant alguna declaració, doncs, ens sembla evident que encara hi ha molta confusió entre el que és una escolarització mixta, que evidentment defensem, que és la que fan la majoria de centres educatius des de fa molts anys, i la coeducació, que fins a dia d'avui molt poques escoles han desplegat de manera transversal i continuada. Perquè pot haver-hi escolarització mixta perfectament reproductora dels estereotips de gènere.

I per trencar amb això cal determinació per part del Govern i cal, sobretot, formar els docents per incorporar aquesta perspectiva de gènere a la seva pràctica docent habitual. Cal també reforçar els professionals de suport psicològic i educatiu a l'alumnat –orientadors, psicòlegs– per millorar aquesta detecció, la mediació, l'acompanyament d'alumnat i docents i la intervenció quan toca per reforçar també les tutories individualitzades, sobretot a l'etapa de secundària.

I comentava la consellera en l'últim Ple que no estàvem tant en un context d'increment d'agressions com d'increment de denúncies, la qual cosa podria ser positiva perquè voldria dir que hi ha una major conscienciació, però realment no deixen de ser preocupants, les xifres que es coneixen i que segurament encara estan lluny de la realitat. El 2021 va haver-hi més de 3.800 víctimes de delictes sexuals menors de tretze anys, més de 4.500 d'entre catorze i disset anys, mentre que els delictes sexuals múltiples passaven dels 371 el 2016 als 573 el 2021. Són xifres realment que angosten. I per això creiem important que s'impulsin campanyes de conscienciació, de sensibilització, de prevenció contra qualsevol tipus d'assetjament; també promou-

re la formació de les famílies, perquè ens sembla que les paraules clau són «sensibilització», són «prevenció» i són «educació».

I una altra qüestió és la necessària revisió dels protocols, sobretot dels que disposen els centres educatius. S'han de fer més àgils, més clars, més flexibles; s'han de donar a conèixer, s'ha de fer la formació que sigui necessària, i també establir circuits, espais transversals de coordinació entre centres educatius, CAPs, CSMIJs, CDIAPs, la USAV, serveis socials municipals, policia local, Mossos d'Esquadra... I crear també un registre important de denúncies d'agressors, de víctimes de casos d'assetjament que no es denuncien, i compartir aquesta informació, evidentment, respectant la normativa en protecció de dades, perquè d'aquesta manera podrem actuar i plantejar estratègies. S'ha de poder garantir que davant casos d'assetjament no només es depuraran responsabilitats, sinó que es protegiran, efectivament, les víctimes i que s'aplicaran mesures restauratives des d'una vessant socioeducativa per a aquell alumnat assetjador menor de catorze anys, per evitar també la seva estigmatització.

Una altra qüestió important és l'ús responsable de tecnologies de les relacions, la informació i la comunicació. S'estan difonent, no?, vídeos a les xarxes socials, doncs, d'agressions, que moltes persones normalitzen, i això multiplica l'abast i l'impacte d'aquesta afectació i fa molt més vulnerables les víctimes. I també plantejar-nos com garantir un correcte control de l'edat efectiva d'accés a determinats continguts violents, il·legals, doncs, que en aquests moments és evident que fomenten la imitació de determinats patrons que perjudiquen el desenvolupament de molts menors.

I, en definitiva, sent l'educació dels infants i joves responsabilitat de les famílies, també de l'escola, del conjunt de la societat, dels mitjans de comunicació, de la socialització en general, l'objectiu d'aquesta moció era posar les bases per a una millora necessària de l'educació afectivosexual a la ciutadania.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, vicepresidenta. Volem agrair al Partit Socialista de Catalunya que hagi presentat aquesta moció, tot i que malauradament crec que és un d'aquells temes que reiteradament anem posant en mocions, anem posant en propostes de resolució, anem fent preguntes a les sessions de control al Govern i que, malauradament, canvien molt poques coses o, com a mínim, nosaltres no hem sigut capaços de constatar que hi hagi hagut cap aposta per part del Departament d'Educació ni, en general, per part del Govern de la Generalitat de Catalunya per, efectivament, garantir una educació sexoafectiva a totes les escoles i instituts de Catalunya i, a més a més, en totes les etapes educatives.

De fet, hem acabat no fa gaire el grup de treball contra l'LGTBI-fòbia, i una de les conclusions que sortien gairebé a totes les intervencions de les prop de quaranta entitats i institucions que van comparèixer era que l'LGTBI-fòbia és estructural i que està fallant l'educació sexoafectiva a les escoles, i que això és lo que està al darrere, moltes vegades, de les situacions de vulnerabilitat i d'agressions cap a persones LGTBI als centres i a les escoles.

I una de les coses que ens traslladaven és la impotència quan hi ha un cas d'assetjament per LGTBI-fòbia als instituts; la impotència que moltes vegades tenen els equips educatius, que no tenen la capacitat, no tenen els recursos i, sobretot, no tenen el temps per poder-li dedicar tota l'atenció, que no coneixen els protocols, que no tenen la formació necessària. Però, al cap i a la fi, el que acaba passant és que no tenen ni el temps ni la disponibilitat per poder dedicar un temps de qualitat tant a la

persona que està rebent aquesta agressió com a treballar amb els agressors i com a treballar amb tota la resta del centre el que està passant. I, malauradament, tenim al cap el suïcidi de l'Ivan a Sallent, que és una de les qüestions que també ha protagonitzat aquests darrers mesos la impotència de moltes escoles.

Tenim, efectivament, també, el cas de l'agressió de la nena al centre comercial Màgic Badalona. Com era d'incomprensible que hi havia hagut aquesta agressió, que el vídeo estava circulant, que l'institut i l'escola no en sabien res, que no hi havia hagut comunicació entre els Mossos i la resta de departaments amb la unitat d'atenció a les víctimes de violència masclista. És a dir, una descoordinació absoluta.

Hem parlat molt, però sobretot el que cal en l'educació sexoafectiva és posar-hi estratègia, és posar-hi recursos i és dotar de les eines i els recursos els equips docents per poder-hi fer front, i això és el que no està passant. I no està passant i s'arriba a situacions tan absurdes com que, com a mínim, a primer de l'ESO –i a mi ja saben que m'agrada–... Moltes de les coses i les valoracions que fem sobre educació sexoafectiva a vegades tenen a veure molt amb el que veiem en el nostre entorn. I és una cosa molt curiosa que, quan arriben a primer de l'ESO –com a mínim a l'escola de la meua filla–, no han tractat encara l'aparell sexual i reproductiu. A primer de l'ESO. Han tractat el digestiu, han tractat el circulatori, han tractat el respiratori, però no han tractat l'aparell sexual i reproductiu. No sé si ho faran en el que queda d'any; sembla ser que no. No sé si ho faran a segon, però quan arribin a tercer tindran un paquet de «La meua regla, les meues regles», que els hi donaran tota una sèrie de mitjans per fer front a la regla, quan potser a moltes nenes encara no els n'ha-gi parlat ningú, si a la família no n'hi han parlat, i les famílies no sempre donen els recursos. Per tant, no s'està fent, no s'està fent educació sexoafectiva, i el Coeduca't –i ho hem dit moltes vegades– és un repositori de pàgines webs, de recursos i de tallers, que moltes vegades són les escoles que ho han de fer.

I una altra de les coses que ens traslladaven els experts, no?, les persones que estan fent els tallers a les escoles i instituts, és que moltes vegades, quan arriben a fer un taller puntual de dos dies a tercer de l'ESO, arriben tard. I a vegades el que hi ha és un efecte *rebote*. Quan hi ha una polarització respecte als temes de feminismes i noves masculinitats a la mateixa escola, arribar a fer un taller d'educació sexoafectiva de manera puntual, el que acaba generant en molts casos és un efecte rebot en molts dels nois, que se senten amenaçats, que se senten qüestionats i que la reacció és justament a la contra del que se'ls hi està explicant. Per tant, no, no s'està fent bé.

Nosaltres donarem suport a aquesta moció perquè creiem que apunta moltes de les coses que s'haurien de fer, però sobretot creiem que el que cal és una reflexió de tothom i una reflexió del Govern de que, si realment ho posa com a prioritat, això s'ha de traslladar en recursos i en dotació de més personal als centres educatius perquè s'hi puguin dedicar.

Hi ha alguns aspectes de la moció que a nosaltres ens generaven alguns dubtes. El tema del registre ens genera alguns dubtes, perquè no acabem d'entendre massa l'objectiu, no acabem d'entendre massa com es pensa fer; que inclogui les víctimes ens preocupa també, i creiem que pot ser complicat de gestionar. Hi votarem a favor, perquè creiem que amb les esmenes que han acceptat del grup de govern queda més blindada, la protecció de dades, i queda més blindada, la identitat de les persones, però és cert que ens generava dubtes.

I l'últim punt, que és el d'estudiar i promoure com evitar l'accés a contingut il·lícit, nosaltres creiem que el focus ha d'anar més enllà i ha d'anar en com garantir que aquests continguts il·legals no es publiquin, és a dir, que no estiguin a la xarxa, que no estiguin a la web, perquè saben que intentar limitar l'accés és *como ponerle puertas al campo* i que serà molt complicat. Per tant, apostem per anar més cap a la prohibició de publicar aquests continguts.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellera, conseller, bona tarda. En primer lloc, vull avançar que votarem a favor de tota la moció –de fet, gairebé tota, un sol punt, però, en tot cas, serà una abstenció–, perquè, com hem comentat en el període de negociació, compartim l'objectiu que la coeducació té al nostre país.

Tot i que hi hagi certs grups parlamentaris que intentin crear una campanya constant de demagògia amb la finalitat de seguir perpetuant desigualtats, desconeixement i la cultura de la violència, nosaltres ho tenim clar: la coeducació serveix perquè totes les persones sàpiguen quins són els seus drets cada vegada que se'ls vulnerin i siguin conscients i tinguin a l'abast les eines necessàries per fer-hi front. Cal que garantim una igualtat real d'oportunitats, en igualtat de drets, sense estereotips sexistes, homòfobs, bifòbics, transfòbics o androcèntrics, ni actituds discriminatòries per raó de sexe, orientació sexual, identitat de gènere o expressió de gènere.

Dit això, no hauríem de tenir cap dubte que cal reforçar la xarxa especialitzada contra les violències masclistes i desplegar l'educació sexual i afectiva a les escoles. El Departament d'Educació i el Departament d'Igualtat i Feminismes estan abordant aquesta coeducació a través del pla de drets sexuals i reproductius en l'àmbit educatiu. Aquest model d'abordatge inclou un marc teòric detallat per als diferents cicles de l'educació obligatòria, d'infantil 3 fins a quart d'ESO, i anirà complementant amb bones pràctiques que s'estan recollint dels centres educatius, tot treballant amb el món educatiu, universitari i de les entitats feministes.

Pel que fa als protocols, diputada Niubó, comentar que hem de fer un esforç per millorar la detecció. Sí, a les escoles i als instituts lamentablement hi ha assetjament, però també existeixen protocols i disposem de recursos, i s'han d'aplicar.

Actualment, el Departament d'Educació i el d'Igualtat i Feminismes estan revisant conjuntament aquests protocols per unificar-los en un de sol. Fins ara hi ha un recompte d'aproximadament onze protocols diversos, que la idea és unificar-los en un de sol, de manera que resulti clar, àgil i pràctic als centres educatius i el qual contempli la coordinació dels diferents serveis. A més, s'està avançant, entre els diferents departaments, per la creació d'un protocol d'actuació en situacions d'emergència per establir la coordinació interdepartamental en la gestió d'aquests casos. És una mesura molt important.

En els punts transaccionals, coincidim, per una part, que cal crear un registre de denúncies, sent molt respectuosos amb la normativa legal vigent de protecció de dades i la normativa relativa a la investigació dels delictes. En aquest procés de creació del registre, caldrà respectar la presumpció d'innocència i, per tant, només es podria contemplar en aquells casos amb sentències fermes i amb la protecció dels menors de catorze anys on no hi hagi pronunciament judicial, i també altres complexitats a mesura que anem definint o es vagi definint aquest element.

El segon punt transaccional fa referència al sistema de control de l'edat efectiva d'accés a determinats continguts violents. En aquest punt, hem volgut especificar també la importància de fer-ho amb els continguts il·legals en general, perquè cal protegir les persones menors d'edat, d'acord amb el marc normatiu.

En referència a això, avui, però, ens hem de lamentar que al debat de la llei del «només sí és sí» el PSOE ha votat en contra d'unes esmenes per controlar l'accés a la pornografia dels infants i també ha votat en contra de sancionar les plataformes que no posin controls a l'accés. A nosaltres ens sap molt de greu. En tot cas, estem treballant aquí des del Parlament de Catalunya, però que també des del Congrés el posicionament del seu partit ens sap molt de greu, mentre aquí estem intentant trobar un consens.

Per acabar, hi ha moltes mesures que m'agradaria posar en relleu, com, per exemple, les campanyes de difusió de la unitat de suport a l'alumnat en situació de violència o l'ampliació i formació de professionals, amb l'objectiu de reforçar els recursos de salut mental perquè siguin més àgils. Però, evidentment, el temps és limitat. I, per tant, el que vull, des d'aquest faristol, és acabar reafirmant la nostra postura, que des d'Esquerra Republicana ho tenim molt clar i sempre ens hi trobaran quan es tracti de millorar les condicions educatives de l'alumnat del país.

Cal protegir un model d'escola coeducatiu. Cal fer de l'escola un espai de prevenció de violències masclistes i de qualsevol altra violència motivada per l'odi i la discriminació que pugui patir un alumne. I la feina de prevenció ha d'estar ineludiblement incorporada en els currículums educatius.

No només hem d'atendre la reparació dels alumnes que hagin patit algun tipus d'agressió, que és totalment una responsabilitat que han d'atendre les escoles i les administracions públiques, sinó que també ens hem de centrar en tot allò que podem fer abans i estem fent avui aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, vicepresidenta. Señores *consellers*, señores diputados, muy buenas tardes. Esta es una moción de doce puntos, que pueden agruparse en dos bloques temáticos: el primero, la imposición de la coeducación y la educación afectivo-sexual, y el segundo, la lucha contra el acoso escolar.

Nosotros votaremos a favor de todos aquellos puntos que tengan como objetivo la erradicación de la lacra del acoso escolar. Siempre hemos defendido una educación basada en el respeto absoluto por la persona, en el respeto a la dignidad humana, desde su nacimiento hasta su muerte natural.

Hemos demostrado nuestro absoluto compromiso en la lucha contra el acoso escolar, registrando propuestas en el debate de política general, una propuesta de resolución el 16 de febrero del año 2022, de la que el Partido Socialista votó en contra incomprensiblemente; solicitudes de comparecencia, preguntas al Govern... Hemos mantenido reuniones con familias, con profesores, con psicólogos, con psiquiatras, que han vivido en primera persona la lacra del acoso escolar. Además, hemos participado en todas las sesiones del grupo de trabajo del acoso escolar.

No obstante, rechazaremos el resto de los puntos de su moción, todos aquellos que se encuadran en el eufemismo «coeducación», porque imponen la deconstrucción de la persona basándose en el negacionismo biológico. Ni la Generalitat ni ustedes tienen derecho a impartir en las escuelas pseudoeducación afectivosexual, inspirada en el programa Coeduca't, ni imponer y controlar la perspectiva de género en la enseñanza, por dos motivos fundamentales. El primero, esas consignas pseudoeducativas no tienen ninguna autoridad científica, porque todas esas teorías se basan en mentiras biológicas. Se evidencia con el tema trans. Si no saben ni definir los sexos, ¿qué van a enseñar?

Segundo, no tienen autoridad moral. Esto es muy básico, es verdad, pero hay que repetirlo: la educación es el derecho y el deber de los padres. Y el sistema educativo les auxilia subsidiariamente. Si se da este tipo de formación en las escuelas, ha de ser con el consentimiento de los padres. Si un adulto se acerca en el parque a un niño y le empieza a hablar de sexo, los padres rápidamente le denunciarán. Pero si un adulto hace lo mismo en el colegio contra la voluntad de los padres, ¿de repente eso está bien?

Señores del Partido Socialista, el objetivo que ustedes comparten con el Govern de inundar las escuelas de teoría de género es la hipersexualización de los meno-

res, algo para lo que no están preparados emocionalmente y que da pie a abusos y violencias que no saben gestionar. Los adolescentes están consumiendo, desgraciadamente, más pornografía, y por eso se cometen más agresiones sexuales. Así lo corrobora el informe anual de la fiscalía general del Estado del año 2022.

Pero esto a ustedes les importa poco. Avalan el Coeduca't, que defiende expresamente, literalmente: «La pornografía no es mala en sí misma.» Muy bien. Dirán que se soluciona con más educación afectivosexual, la que el Govern, por supuesto, programa, pero no es así. Esa pseudoeducación banaliza el sexo, normaliza las relaciones sexuales tempranas, hipersexualiza a los niños, les hace dudar de su sexo desde los tres años, precipitándoles irrevocablemente al consumo de pornografía.

¿Cómo no van los menores a consumir más pornografía y, en consecuencia, a tratar a los demás en sus relaciones como si fueran cosas de usar y tirar? No tienen madurez para distinguir lo real de lo ficticio, para gobernar sus impulsos. Cuando un niño se enfrenta a realidades propias de adulto, acaba siendo un adulto con problemas. No madura más rápido, sino que no madura.

El otro objetivo –y con esto acabo– es seguir gastando dinero en chiringuitos que justifiquen la existencia del Departament d'Igualtat i Feminismes, responsable de contratar toda una pléyade de instructores –bien remunerados, eso sí– para que vayan a los colegios a adoctrinar y a evaluar cómo se ha incorporado la perspectiva de género, la hipersexualización. Negocio redondo a costa de los niños. Podrían gastar ese dinero en ayudas de comedor, libros, transporte, etcétera, pero ese problema ya se lo dejan a los padres, a las familias. Buscan el control ideológico de los menores, no su bien.

Y acabo con una cosa. Por cierto, señora diputada de En Comú Podem, la señora Segovia, la niña de Sallent se llamaba Alana –la niña de Sallent se llamaba Alana. Es miserable hacer negocio de género con el duelo de toda una familia, como sus padres han denunciado por activa y por pasiva.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada Judith Toronjo Nofuentes, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda, consellers, diputades, diputats. Avui parlem d'una qüestió que és prioritària, que forma part dels deures pendants del sistema educatiu. En aquest cas, és l'educació sexoafectiva als centres, fent-ho en l'àmbit públic, però també en l'àmbit concertat, en aquesta conscienciació, en aquesta orientació, en aquesta prevenció i, sobretot, amb les eines necessàries de coordinació, que s'ha de portar a terme des de les institucions públiques, però que també apella no només als centres educatius, sinó també als serveis assistencials i als serveis sanitaris.

Una qüestió, com deia, important i prioritària per al nostre grup parlamentari, per a Junts per Catalunya, per a la que, des d'una oposició responsable i constructiva, vam presentar una sèrie de preguntes per conèixer sobre la qüestió fa tot just sis mesos. A dia d'avui, 20 d'abril, encara no en tenim resposta. No sabrem sobre el desplegament d'un programa de coeducació tan important com és el Coeduca't, i ens preocupa. Ens preocupa una qüestió d'aquest tipus i que hi hagi aquesta manca de transparència en un tema que considerem que és cabdal i que cal que treballem conjuntament. I, de la mateixa manera que ho hem aprovat per enèsima vegada en aquest Parlament, ens conjura a que hi hagin accions directes.

I ho és perquè compartim tots el mateix diagnòstic, les mateixes reflexions que anomenaven i esmentaven les nostres companyes, amb aquest increment de denúncies de casos de violències sexuals i especialment entre menors, l'augment de l'LGTBI-fòbia. Ho explicava la setmana passada l'Observatori contra l'Homofòbia,

amb l'explicació de les conclusions i aquest increment del 19,8 per cent de les denúncies.

Podem parlar també de projectes i d'informes com el d'Home, amb les addiccions en les persones més joves i l'increment en les pantalles i les drogues. Podem parlar també de l'informe de Save the Children, que en aquest cas era un dels punts principals de la interpellació, on hi havien dades realment preocupants, com aquest 53,8 per cent de menors de sis a dotze anys que han vist per primera vegada pornografia. I així podríem seguir amb molts d'altres exemples.

Dit això, en un món cada vegada més canviant, amb aquest canvi de paradigma més digital, més tecnològic, marcat encara i malauradament per moltes desigualtats, per violències de gènere i per aquesta manca d'educació sexoaffectiva..., que si bé és cert que no està a l'ordre del dia d'aquest debat parlamentari, sí que ho ha de ser i ho ha de ser també en els centres educatius, de la mateixa manera que a les llars familiars. Perquè, de la mateixa manera que qualsevol de nosaltres per consultar o per informar-nos sobre temes diaris agafem un telèfon mòbil o agafem un ordinador, també ho fan els més petits de la casa per informar-se sobre qüestions tan rellevants com és la sexualitat.

I avui parlàvem, com dèiem, de pornografia. I haig de lamentar –i permeteu-me que obri un parèntesi, malgrat que no és la qüestió explícitament d'aquesta moció– que el PSOE avui a Madrid no hagi acceptat les esmenes presentades per Junts per Catalunya al Congrés per protegir precisament en aquesta línia els menors i, evidentment, per aplicar un major control a les plataformes pornogràfiques que incompleixen a dia d'avui encara la llei. Per tant, queda molt camí per recórrer i, malgrat que avui aprofitem aquesta moció amb punts que considerem que són summament importants, cal també canviar la legislació per acompanyar els menors en aquesta educació.

En definitiva, i entrant en alguns dels aspectes importants, permeteu-me que avui insisteixi en aquest punt destacat de la moció, com és el desplegament de la coeducació, fent-ho en els serveis d'educació de Catalunya, incorporant-lo d'una vegada per totes en els currículums educatius, comproment-nos en l'inici del proper curs 2023-2024.

També amb una crítica constructiva, repassant allà on sigui necessari els continguts per poder-la adaptar als cicles, però també a la maduresa de qualsevol alumne, també a la formació necessària dels docents, evidentment de les famílies, parlant de la perspectiva de gènere, de la igualtat, del consentiment, dels drets, inclús de la victimització, revisant aquests protocols necessaris, que cal que ens conjurem i s'emetin les promocions i les campanyes necessàries amb referents que visibilitzin realment les bones praxis; i la importància, evidentment, de les mesures restauratives, amb l'acompanyament i la coordinació de totes les institucions.

Per tot el comentat, nosaltres volem agrair al grup parlamentari proposant, el Grup Socialistes, aquesta proposta de resolució per posar en el centre del debat una qüestió que considerem important. Hi votarem favorablement. I s'hi ha incorporat una de les esmenes en aquesta línia, per poder treballar en l'àmbit tecnològic i, sobretot, de les xarxes socials una qüestió tan rellevant.

I apello de nou a que situem no només aquesta qüestió avui en el debat parlamentari, sinó que, més enllà de paraules, hi hagin fets i despleguem d'una vegada per totes aquest programa Coeduca't, que és tan important, a tots els centres, adaptant-lo a totes les etapes educatives, posant fre i acabant, en definitiva, d'una vegada per totes, amb aquest tipus de violències sexuals i especialment avui fent èmfasi pel que fa als joves.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, vicepresidenta. Bé, avui tornem a tenir en aquest Ple una moció sobre educació, en aquest cas sobre un dels temes cabdals al nostre sistema educatiu com és l'assetjament sexual i, bé, les violències per qüestions de gènere i qualsevol tipus d'assetjament que es produeix en els centres educatius del nostre país.

Bé, nosaltres agraïm aquesta proposta, perquè tots els punts recullen tots aquells aspectes que són cabdals i que cal apuntalar i que cal reforçar, millorar i implementar en el nostre sistema. Moltes d'aquestes qüestions han estat tractades i debatudes en aquest Parlament, en les diferents comissions, amb diferents professionals. I, per tant, nosaltres votarem a favor de la totalitat de la moció, però analitzarem alguns dels seus punts.

Al punt número 1, el que fa referència a la coeducació, nosaltres hi votarem a favor, tot i que fa referència al Servei d'Educació de Catalunya, aquell aspecte al que nosaltres, no?, li tenim una mica d'allèrgia. Però, precisament, perquè si hi ha un aspecte en el que podem defensar el desplegament dels recursos a tot el sistema educatiu de Catalunya de forma igualitària és, precisament, aquest.

Perquè la coeducació és un puntal imprescindible en el nostre sistema educatiu, perquè ha de ser un objectiu de país i perquè ha de garantir que a tots els centres de Catalunya, d'una vegada per totes, s'acabi amb l'educació segregada per sexes, l'educació sexista, la invisibilització de les dones i les seves contribucions a la ciència, la cultura, la societat en general dintre de les programacions didàctiques. I perquè la coeducació implica l'educació d'ambdós sexes en comú i s'oposa a l'educació diferenciada, a diferència de l'escola mixta, on existeix igualtat formal, però no necessàriament real, entre els dos sexes. En una escola que es considera coeducativa, la comunitat escolar reconeix aquesta jerarquia de model masculí sobre el femení i, precisament, el professorat i el personal docent estan disposats a intervenir per a corregir aquesta jerarquia.

Aprofito també que tenim aquí el conseller i que estem parlant de coeducació i d'acabar amb la segregació per sexes..., que referent a aquesta qüestió ara mateix té totes les eines possibles a sobre de la taula per acabar amb aquests concerts de les escoles concertades que segreguen per sexes. Continuen havent-n'hi onze a Catalunya. I, a banda de la moció que va presentar el nostre grup parlamentari al darrer Ple, que es va aprovar en la seva totalitat, el Tribunal Constitucional ara mateix avala acabar amb aquests concerts. Però no volem acabar amb aquests concerts el 2025, 26 o 27; ens agradaria que, tenint les eines a sobre de la taula, accelerés aquest procés.

Quant a la resta de punts, un altre punt també important i rellevant: incorporar l'educació sexoafectiva en els currículums. Totalment d'acord, però garantint que aquests drets són garantits a tots els infants i joves del nostre sistema educatiu. Perquè, a banda del que diuen alguns dels terraplanistes que hem vist abans de la meua intervenció, els drets sexuals i reproductius són drets, drets que s'han de garantir a tots i totes les nostres joves del nostre sistema educatiu.

I aquests drets inclouen el dret a la llibertat sexual, dret a l'equitat sexual, dret a l'autonomia sexual, a la integritat sexual i la seguretat del cos, dret a la privacitat sexual, dret a la lliure associació sexual, dret a l'expressió sexual i emocional, entre d'altres, com són dret a fer opcions reproductives lliures i responsables, dret a l'educació sexual comprensiva, dret a la informació basada en el coneixement científic... I en podria seguir dient.

I ho recordo i ho repeteixo: són drets que s'han de garantir a tots i totes les nostres joves, independentment del que alguns, ho repeteixo, terraplanistes defensin.

I això vol dir que fins i tot a les escoles concertades, la majoria de base catòlica, en un sistema educatiu que hauria de ser laic... El propi tribunal que avala aquesta resolució d'acabar amb els concerts reconeix i recull la rescissió o l'acabament amb la religió als currículums, elimina la religió dels currículums i, per tant, reconeix aquesta laïcitat del sistema educatiu. I, per tant, les famílies i docents d'aquests centres han de ser conscients que els i les joves escolaritzades en aquestes escoles són menors amb drets universals garantits, també els drets sexuals. No són éssers de llum, no són verges Maria i, per tant, tenen relacions sexuals i els cal la formació com a tota la resta.

Demanaré uns segons també a la presidenta... (*L'oradora riu.*) No, passaré directament a un dels punts finals, que també trobem interessant: el tema de la formació a les famílies. És superimportant, la formació a les famílies, perquè, com ha apuntat la diputada que m'ha precedit, hi ha diversos estudis, entre ells de Save the Children, però també *Nova pornografia i canvis en les relacions interpersonals*, que va publicar la Universitat de les Illes Balears, que demostren que els joves, els nostres joves, cada cop accedeixen amb una edat més avançada, més, diguéssim, jove, a la pornografia, sense haver tingut...

La vicepresidenta segona

Diputada, hauria d'anar acabant.

Nogay Ndiaye i Mir

...i ja acabo, vicepresidenta—, sense haver rebut cap tipus de formació en aquest aspecte. I, per tant, és important no només garantir l'accés a aquesta formació i informació als joves, sinó també a les seves famílies.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, tenim un debat que crec que és substancial, que realment és un debat fonamental per a la nostra societat, per a la catalana, per al conjunt de la societat espanyola i, en definitiva, per a qualsevol societat que pretengui posar en el centre del seu debat públic l'humanisme i la capacitat de desenvolupament dels ciutadans, dels individus, en tota la seva extensió.

He seguit la presentació que ha fet, de la proposta de resolució, la senyora Niubó i, com sempre, la immensa majoria de les coses que hi diu em semblen molt raonables, molt atenedibles. En molts dels punts que formen part d'aquesta proposta de resolució nosaltres hi votarem a favor, però òbviament hi ha aspectes del debat que a mi em sembla que s'han de tractar amb molta més racionalitat.

Hem d'intentar introduir, en un debat que és necessàriament emocional, necessàriament sentimental, necessàriament psicològic, elements de racionalitat. Perquè crec sincerament que en els últims temps, en qüestions que tenen a veure amb l'educació sexoafectiva dels infants, s'ha introduït un excés de trivialització i de banalització, que jo lamento personalment. Comprenc que hi ha posicions enfrontades, diferents en aquest Parlament. Jo soc partidari que, efectivament, a les escoles hi hagi una educació sexoafectiva, tenint molt present quina és l'edat dels nens. Crec que no podem caure en una precipitació a l'hora d'introduir aquest aspecte de la dimensió educativa dels infants. Però, en tot cas, em sembla raonable que hi hagi aquest punt, aquest element en l'educació sexoafectiva dels nostres infants.

El que deia abans sobre alguns excessos que per mi es cometen: crec que, efectivament, hi ha una pretensió de capitalitzar aquest element de l'educació per part de grups o per part de col·lectius que tenen, diguem-ne, una ideologia molt concreta o que podríem anomenar en sentit molt ampli «la ideologia woke» o el «transgeneris-

me». Jo crec que això, francament, és un element que, si més no, ens ha de fer, com a pares, molts de nosaltres, o sense ser pares, intentar introduir algun element de racionalitat en aquest debat, perquè, si no, caiem en un maniqueisme que a mi em preocupa enormement com a pare de tres fills. Crec que aquí hem vist unes certes fòbies i una certa tendència a criminalitzar, per exemple, l'educació catòlica, l'educació concertada catòlica, que a mi em semblen, com a agnòstic, molt discutibles.

Sincerament, quan algú parla d'un estat laic, hem de recordar que una cosa és la laïcitat positiva d'un estat democràtic com Espanya, i una altra cosa és el que pretenen alguns, que és el laïcisme, és a dir, perseguir les creences religioses o criminalitzar o estigmatitzar les creences religioses de moltes famílies de la nostra comunitat i del conjunt del nostre país.

Jo crec que, en aquest sentit, hi ha molts elements que hauríem de plantejar com a elements, diguem-ne, interessants d'aquest debat. De fet, hi ha alguna cosa, senyora Niubó, que a mi m'agradaria que aclarissin en el torn que tenen de rèplica, que és exactament, quan parlen de coeducació, si s'estan referint, diguem-ne, a l'educació entre nens i nenes, entre persones de sexes diferents, o s'estan referint al que té a veure amb aquest pla Coeduca't del Govern de la Generalitat, que n'hem conegut alguns extrems o alguns detalls que a mi personalment em semblen certament preocupants i que crec francament que hem de tenir molta cura a l'hora d'assumir com una mena de credo laic aquesta ideologia *woke* o aquest transgenerisme del qual jo parlava abans.

Hi ha un aspecte que diu... Què passa? (*Veus de fons.*) No, és que... No sé si m'estava increpant o alguna cosa... (*Veus de fons.*)

La vicepresidenta segona

Per favor... En tot cas, si mantenim tots plegats les formes, acabarem abans. Endavant, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Bé, acabarem abans, però és difícil, també, concentrar-se. Jo intento... Amb això alguns diuen que hem de ser tots molt educats i molt curosos amb les intervencions de la resta, però crec que el respecte es demostra caminant.

Bé, però, en tot cas, jo crec que és un debat que està molt viciat. Per desgràcia no hi ha un debat racional. Hi insisteixo, jo crec que hem de ser valents en aquest sentit. M'agradaria que aclarissin aquest aspecte, senyora Niubó, perquè crec que és important no caure en maximalismes ni en maniqueismes.

En aquest sentit, hi ha una referència que fa el filòsof Fernando Savater a la qüestió de l'educació sexoafectiva dels nostres nens. Ell..., o jo, més ben dit, jo, com ell, soc partidari d'aquesta educació sexoafectiva dels nostres infants amb un criteri de proporcionalitat i de racionalitat, però ell parla de la disfòria educativa. I, efectivament, jo crec que moltes vegades, quan plantejem el tema de l'educació sexoafectiva dels infants, s'està intentant presentar l'home, diguem-ne, com un subjecte omnipotent que pot fer el que li doni la gana en aspectes que són biològics. No crec que sigui raonable el fet d'alimentar una ideologia des de les escoles que pugui ser contrària fins i tot a tot el que podríem anomenar «l'humanisme», que és una part fonamental de la nostra societat.

Per tant, benvingut, el debat. Nosaltres votarem a favor d'una part important d'aquesta moció, d'aquesta proposta de resolució..., d'aquesta moció, perdó, però, òbviament, en alguns aspectes ens hi abstindrem i en d'altres hi votarem en contra.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat no adscrit, Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. El incremento de abusos y agresiones sexuales en Cataluña, en España, en Europa también, pues, en fin, también tiene algo que ver –y no se hace referencia, ¿no?– con esto que decía Nacho ahora, estos eslóganes *wokes*, el nihilismo, el relativismo moral, el individualismo a ultranza, el hedonismo, la cultura del todo vale, la tolerancia infinita.

No es solamente una cuestión de que, como no le dan dos horas en el cole al niño sobre reproducción o sobre sexualidad, pasan estas cosas. Eso es una visión absolutamente miope de lo que ocurre. También, por supuesto –y tienen razón todos los que han hecho referencia–, pues, tiene que ver con el machismo, la pornografía, la normalización de la violencia, las drogas, el mal uso de las redes sociales, etcétera. Pero también hay un tema de valores, y ahí también hay que trabajar. Y sorprende que sobre esas cuestiones no se ponga el acento.

Yo votaré a favor de las cuestiones relacionadas con invertir en prevención; en mejorar protocolos de actuación y para coordinar la actuación también ante delitos; involucrar a familias, escuelas, y, por supuesto, reforzar las plantillas de policías, educadores, psicólogos y asistentes sociales.

Pero aquí hay un tema de valores, y sobre eso también hay que trabajar, no solo si ponemos dos horas a la semana de educación sexual en el cole y de qué manera.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Sí, gràcies. Bé, per agrair totes les aportacions que s'han fet, sobretot les esmenes que s'han presentat, que, en molts casos, han enriquit, han millorat el text original. I, per tant, agrair als comuns, també a Esquerra i a Junts, doncs, aquestes esmenes, que les hem acceptat.

No hem pogut acceptar, lògicament, les de VOX, perquè, bàsicament, el que plantejaven era en la direcció contrària del que defensem: eliminar la coeducació, el pin parental i negar la perspectiva de gènere. La veritat és que ens agradaria saber quines propostes concretes tenen per evitar, doncs, aquestes conductes violentes que s'estan registrant entre nois cada cop més joves per prevenir les agressions sexuals que es produeixen fins i tot a l'interior dels centres educatius. Això és un altre tema que, bé, ni que sigui per interès, estaria bé saber-ho.

El diputat Martín Blanco, que preguntava sobre coeducació. Una cosa és l'escolarització mixta, que vol dir que s'escolaritzen junts nens i nenes, i l'altra cosa és la coeducació, l'educació en els valors de la igualtat. Nosaltres defensem la coeducació. Som crítics amb el programa Coeduca't; pensem que caldria revisar-lo. Però, en tot cas, la clau és la coeducació. I hi insistim: conscienciar; educar; prevenir; més educació i informació sexual; més coeducació i educació en el marc de la igualtat; més recursos, formació, col·laboració i treball transversal entre agents; transparència; protecció a les víctimes, i resposta ràpida.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme

302-00276/13

Passem ara al vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputades i diputats. El Grup d'Esquerra Republicana vam presentar aquesta moció per possibilitar un punt de trobada, un posicionament del Parlament de Catalunya davant la situació política i social que vivim.

Un cop més, el fantasma dels discursos d'odi del feixisme i el racisme assola Europa, també l'Estat espanyol i, malauradament, també el nostre país. Perquè l'extrema dreta és un perill per a tothom: un perill per a les dones, per a les persones LGTBI, per a les persones migrades, per a les treballadores, per a les joves, les grans i per, en definitiva, totes les persones de totes les edats. És un perill per a qualsevol avenç de drets, pels quals tots i totes lluïem dia a dia.

I l'estratègia de l'extrema dreta passa per banalitzar la història, per confondre-la, disfressar-la, distorsionar-la. Ho vivim aquí cada dia sentint alguns discursos, i ho fan per fer oblidar. Perquè, com deia aquell, qui oblida la història corre el risc de repetir-la.

Però la bona notícia és que no se'n sortiran, i ens en farem un fart, d'explicar les falsedats i els dobles discursos de l'extrema dreta. Perquè, al final, l'extrema dreta són aquells que voten «no» a les lleis que avancen en el dret a l'habitatge per a la ciutadania; que voten «no» a grans consensos, com era una imprescindible i necessària llei de la ciència per primer cop al nostre país; que han votat «no» a tots els pressupostos expansius que s'han presentat per garantir serveis públics i per garantir les inversions que necessiten els nostres pobles i ciutats, i que han votat «no», en definitiva, a qualsevol avenç, a qualsevol passa en drets i llibertats.

Però no només es tracta de fer surar les incoherències i la hipocresia de qui pretén dividir les classes populars i les majories socials per sembrar els seus discursos d'odi. També cal aturar-los democràticament, i en això estem.

Calen acords amplis, i és de vital importància que els partits democràtics mostrin el seu rebuig unànime a qualsevol discurs o actitud racista, feixista, masclista i discriminatòria. Acords que aixequin murs democràtics per impedir que l'extrema dreta guanyi representativitat a base d'un discurs ple de falsedats, com la reforma del Reglament en tràmit actualment en aquest Parlament, per integrar el Codi de conducta al Reglament, per formalitzar l'obligació de la signatura del compromís de tolerància zero envers la discriminació i els assetjaments, per evitar aquest poder de veto de l'extrema dreta a les declaracions institucionals d'aquesta cambra, per desterrar els discursos d'odi i discriminadors d'aquí.

Acords amplis en el discurs. I aquí celebrem que el Departament d'Igualtat i Feminismes, que el Govern de Catalunya hagi acordat amb partits polítics que representen el vuitanta-cinc per cent d'aquest Parlament, però també amb entitats i organitzacions de professionals del periodisme, un compromís per una campanya electoral lliure de racisme i xenofòbia.

I aquí permeteu-me un petit apunt. Ens sap greu constatar que la dreta espanyolista, que va subscriure aquest mateix acord el 2019, impulsat pel conseller Chakir el Homrani, en un moment de presidència del tan criticat per alguns d'ells president Torra, ara no s'hagi sumat a aquest acord. Ja els ho vam advertir, però la realitat es constata per si sola: si els seus electors han de triar entre la còpia i l'original, triaran –de fet, estan triant– l'original. Deixin de fer-los el joc.

Cal que assegurem un espai lliure de discursos que atemptin contra els drets fonamentals de les persones. I, en aquest sentit, ens hi juguem molt, a les properes eleccions del 28 de maig, per impedir que aquests discursos plens de falsedats s'escampin pels nostres municipis. I és per això que els acords a reacció són imprescindibles, són condició necessària, però no suficient.

Si realment volem tombar l'amenaça de l'extrema dreta, cal un compromís de no bloqueig, un compromís de militància en la utilitat, conjurar-nos per ser útils cada dia a la ciutadania. I els acords de mínims programàtics també són possibles, perquè també els hem fet possibles en aquest Parlament amb els exemples que he citat abans, amb la llei de la ciència, amb els pressupostos, amb el dret a l'habitatge, amb els drets laborals, amb la llengua.

La millor manera de començar un nou mandat municipal seria, per exemple, comprometent-nos, tots i totes, solemnement, a no guanyar alcaldies gràcies a vots de l'extrema dreta o de candidatures que escampen discursos d'odi i discriminadors. Crec que és una condició imprescindible per aixecar uns acords de mínims en contingut, que cada municipi i el conjunt del país mereixen.

No badem. L'extrema dreta grata a la porta...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Pau Morales i Romero

...i la paràlisi –i acabo–, la decepció, l'abstencionisme i inhibir-se de participar són el seu combustible. També, per això, i amb un record sentit que fa pocs dies commemoràvem el trentè aniversari de l'assassinat de Guillem Agulló, organitzar-nos i mobilitzar-nos és prendre la humil decisió de ser part de la solució.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, vicepresidenta. Buenas tardes, diputados, diputadas, *consellera*. En su libro *Feminismo posthumano*, la filósofa Rosi Braidotti explica que la llegada del humanismo permitió diseñar, por primera vez, un proyecto emancipatorio que sentó la idea de que el grado de desarrollo de una sociedad se mide en cómo se trata a las personas más vulnerables. El humanismo cuestiona, así como lo hace también el feminismo, por qué algunos seres humanos son considerados más humanos. La lucha antirracista va de esto; es un ámbito que nos interpela acerca de qué tipo de humanos queremos ser y qué respuesta queremos dar a los retos que tenemos planteados como sociedad. Y la lucha antirracista es uno de estos retos.

El racismo y la discriminación están presentes en todos los aspectos de nuestra vida cotidiana: en el acceso al empleo, a la educación, a la vivienda, a los servicios sociales, en actitudes hostiles hacia las personas migradas, en expresiones de islamofobia o en el uso de argumentos xenófobos en el discurso político. También está presente en situaciones en las que se violan los derechos fundamentales, como sucedió en agosto pasado con los ataques que sufrieron familias gitanas en Peal de Becerro e Íllora. El recelo hacia las personas que nos resultan extrañas, a la diferencia, no es algo nuevo en nuestras sociedades, pero la globalización y la aparición de grandes altavoces, como son internet y las redes sociales, han propiciado que los discursos de odio ganen fuerza y que aquellas ideas que eran marginales hace algunos años se hayan incorporado al discurso político. Vemos como cada vez hay más movimientos y partidos que alimentan el racismo y el odio sin ocultarse, que seña-

lan a colectivos a los que se puede difamar y también culpar injustamente de aquello que no funciona en nuestra sociedad.

Antes de morir, el filósofo Zygmunt Bauman insistía en que la ola creciente de odio que vivimos no es algo natural que surge de forma espontánea, es algo que se cultiva y que crece si no hacemos nada por evitarlo. Trabajar por la convivencia y el respeto es un ejercicio activo que compete a toda la ciudadanía, pero especialmente a la política, que tiene la responsabilidad de explicar los cambios que experimentan nuestras sociedades y buscar soluciones a los retos de forma colectiva.

Hoy en día, en nuestro mundo globalizado, los pueblos y las civilizaciones se encuentran y se mezclan, y las visiones religiosas, políticas y sociales se cruzan y se influyen unas a otras. Y las personas que nos dedicamos a la política tenemos que proponer fórmulas para convivir.

En su libro *El Danubio*, Claudio Magris hace un recorrido por las tierras que atraviesa este río y describe cómo en cada palmo de tierra conviven culturas diversas, lenguas, religiones, pueblos formados por el tránsito constante de personas a lo largo de los siglos. *El Danubio* es un reflejo de lo que sucede en Europa, pero también en el mundo, y Cataluña no es ajena a esta realidad. En sus tierras conviven personas que han nacido aquí con otras llegadas de otras zonas de España o de Europa, pero también ciudadanos y ciudadanas que, como yo, han venido de mucho más lejos y han hecho de esta tierra su hogar.

Los y las socialistas creemos que esto no es un problema, que es un enriquecimiento que continúa con la tradición europea de apertura, de integración, de identidad que se transforma con el paso del tiempo sin desnaturalizarse. Creemos que la política tiene que ser un instrumento para organizar la diversidad y para combatir el racismo, no solo hacia las personas migradas, sino también hacia aquellas que llevan siglos sufriendolo en casa. El ejemplo más patente es el de la comunidad gitana, que, a pesar de que es de aquí, que llegó en el siglo xv, es uno de los colectivos que sufre el racismo y la discriminación de forma más sangrante.

Votaremos a favor de los tres puntos de esta moción, porque creemos que la política tiene que estar por encima de las discrepancias a la hora de ponerse de acuerdo en cuestiones fundamentales como esta. Por la misma razón, hemos firmado el acuerdo por una campaña electoral libre de discursos racistas, tal como hicimos en 2019 y seguiremos haciendo.

Creemos que el Parlament de Catalunya y todas las instituciones, también los medios de comunicación, tienen un papel fundamental a la hora de contrarrestar los discursos de odio, porque son los que pueden combatir la polarización y la desinformación de la que se nutren, porque están en condiciones de mostrar matices, de desmontar *fake news* y desautorizar campañas racistas o basadas en el miedo. La política tiene la responsabilidad de combatir las desigualdades estructurales de la sociedad, no solo las raciales, también las de género, las de clase, las que afectan a los colectivos más discriminados o a las personas migradas o que viven en la calle. La política tiene que tener un compromiso antirracista, un compromiso feminista, un compromiso por la igualdad y la justicia, porque esto forma parte del compromiso de transformación de las condiciones de vida de millones de personas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Bé; bona tarda, membres de la Mesa, companys. Aquesta és una moció que avui defenssem sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme, i hi votarem a favor, com no podia ser d'una altra manera.

També és una moció on no s'hi valen els peròs i els «això aquí no passa», perquè passa. Ahir llegia una crònica de la periodista Alba Sidera. És una periodista catalana establerta a Itàlia que s'ha especialitzat en el feixisme o el postfeixisme, com n'hi diu Enzo Traverso, a Itàlia. Sidera explicava algunes de les polítiques i relats que es duen a terme, que s'han dut a terme durant aquests sis mesos o en només sis mesos de govern dels hereus del feixisme a Itàlia, que, com veuran, també les escoltem al Parlament. Per exemple, volen aprovar directives contra la prohibició de la propaganda nazi i feixista, és a dir, defensen poder fer apologia del feixisme tranquil·lament. Fa uns dies un diputat de VOX es fotografiava al Valle de los Caídos. Apologia del feixisme.

El revisionisme històric. Per exemple, el 9 de novembre, que és el dia internacional de la commemoració contra el feixisme, es rememora la Nit dels vidres trencats, volen que es commemori només la caiguda del mur de Berlín. Això, aquestes polítiques de..., bé, negacionistes, doncs, han fet que el negacionisme de l'Holocaust pugi del quinze al divuit per cent entre els italians. Ahir mateix assistíem a un exercici de revisionisme per part de Ciutadans, que insistia en vincular el Futbol Club Barcelona amb el franquisme. Revisionisme històric.

Després hi ha un altre relat que sempre expliquen, que diuen: «S'ha de superar, això del feixisme i l'antifeixisme.» Aquesta falsa equidistància que equipara els botxins i les víctimes. Bé, a l'última Comissió de Justícia, Ciutadans feia aquest relat i s'abstenia en una proposició de VOX. «Ni feixistes ni antifeixistes», ens van dir.

Bé, aquests primers punts són les polítiques de banalització i normalització del feixisme, però hi han altres polítiques característiques de l'extrema dreta. Per exemple, criminalitzar la protesta. Volen prohibir les concentracions i festes sense autorització o perseguir el que anomenen «els ecovàndals», eh?, aquelles protestes contra el canvi climàtic, el negacionisme del canvi climàtic que propugna VOX. O, per exemple, volen intentar despenalitzar la tortura –despenalitzar la tortura. «Així la policia podrà fer millor la seva feina», afirmava Meloni. És aquesta la sintonia que presumia tenir Pedro Sánchez amb Meloni? Podria ser, ja que encara no ha destituït el ministre Fernando Marlaska, que ha estat condemnat repetidament per no investigar tortures. O, per exemple, què volen fer a Itàlia? Perseguir el moviment LGTBI i fomentar la família tradicional; allò que VOX en diu «el invierno demográfico». O també –això els hi sonarà molt– perseguir la immigració i els immigrants fomentant el relat de la invasió i la delinqüència. Ahir mateix en teníem un exercici execrable per part de VOX; allò que en diuen «el gran reemplaçament». Extrema dreta, extrema dreta.

Bé, i el problema que tenim aquí és la banalització de l'extrema dreta i la normalització de l'extrema dreta. Perquè es pot ser de dretes i no ser feixista. Es pot defensar Espanya i les fronteres espanyoles i no defensar les polítiques migratòries d'Itàlia i de Meloni, perquè el feixisme no apareix de la nit al dia. Com ha dit el meu company Rius, al feixisme se'l combat i se'l venç, perquè, si no, avança.

Fa cinc anys que soc diputada d'aquest Parlament, i he vist i he denunciat les actituds filofeixistes, els discursos d'odi, la banalització de l'extrema dreta o el revisionisme històric per normalitzar el franquisme i les dictadures, que han anat creixent. Primer, de la mà de Ciutadans i després, obertament, de la mà de VOX, d'extrema dreta de VOX.

I per aquest motiu a l'inici de la legislatura ja vam construir un cordó democràtic amb la majoria dels grups de la cambra per fer front als discursos i a les actituds filofeixistes al Parlament, que s'unia a les mocions i a les propostes de resolució ja aprovades. I la setmana passada, efectivament, vam signar el pacte per una campanya electoral sense racisme ni discursos estigmatitzadors. Cal seguir lluitant i defensant el cordó democràtic davant l'extrema dreta per denunciar els seus discursos d'odi, les *fake news*, les polítiques discriminatòries, racistes i la intolerància.

I voldria acabar per aquells que s'escuden en la llibertat d'expressió per no condemnar els discursos d'odi. Podria citar molts filòsofs o molts historiadors, com per exemple, Karl Popper, quan diu: «Hem de reclamar, aleshores, en nom de la tolerància, el dret a no tolerar els intolerants.»

I voldria acabar, vicepresidenta, si m'ho permet, ja que aquesta setmana commemorarem Sant Jordi, amb una cançó que crec que és un poema de Xavi Sarrià, que es diu «Barricades»: «A la barricada antifeixista / la por entra als portals / de la derrota i la ferida / Però amagada al calaix de la història / guardares el record / de la teua antiga memòria / Una vella bandera / que al teu cor oneja / amb tres frases pintades: / Tornarem a lluitar / Tornarem a sofrir / Tornarem a vèncer.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bueno, mientras los catalanes sufren sus políticas de llegar a fin de mes, porque ustedes son incapaces de ayudarles con la inflación bajando algo los impuestos, la inseguridad por culpa de sus políticas migratorias y su falso buenismo, mientras sufren la sequía, porque llevan años de inacción sin hacer nada y sufren también la división y el totalitarismo derivado de su separatismo, ustedes, que gobiernan, nos traen una moción contra unos supuestos fascistas, racistas y xenófobos, que son, como diría nuestro diputado Manuel Acosta, como Quijotes. Ustedes son como Quijotes, que ven una especie de gigantes peligrosos donde en verdad hay molinos de viento.

En sentido propio, histórico, fascista es el seguidor de la doctrina de Mussolini –aquí hay algunos reconocidos, ¿eh?, especialistas en historia y lo podrán reconocer. Y no sé si se refieren al vínculo de Esquerra Republicana y el fascismo de Mussolini para lograr la independencia de Cataluña. Porque no son pocos los historiadores que relatan que las juventudes de Esquerra Republicana –donde te afiliaste tú, Pau–, creadas en 1931, copiaron los postulados violentos del Duce y admiraron su figura –sí, tus antecesores. (*Alguns aplaudiments.*)

En sentido político y coloquial, fascista es el que utiliza la violencia para imponer sus postulados. Eso, supongo..., que no sé si se refieren a los separatistas, que hicieron el golpe estado de 2017, o a los del Tsunami Democrático, que quemaron Barcelona, o a las juventudes de la CUP, Arran, que nos tiran piedras en muchas localidades, Villafranca –te ríes porque supongo que quizá estabas por ahí, ¿eh?–, Rubí y tal.

Porque el Observatorio Cívico de la Violencia Política reconoce que VOX es el que recibe más de la mitad de la violencia política en nuestra querida región, y, precisamente –no sé si es casualidad, porque están muy ocupados con sus cosas–, el que menos es la CUP. Y les advierto, a la CUP y a sus juventudes: no pierdan tiempo con amenazas, agresiones o lanzamientos de tomates, de huevos, que me tiran cuando voy a algunas localidades, porque seguiremos defendiendo nuestras ideas, con alegría, en todas las calles de Cataluña, sin miedo a nada ni a nadie, y menos a ustedes. (*Alguns aplaudiments.*) Y ahórrense aquello del «no pasarán, no pasarán», porque no es que ya hemos pasado, es que siempre hemos estado. Perquè estem a casa nostra, estem a la nostra terra. (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva, nosotros, con esta moción, no nos damos por aludidos. Pero, claro, como nos mira la señora Madaula con tanta insistencia, con ganas de venir a pegarnos o a abrazarnos, no lo sé, con esa cara de pocos amigos –para que lo entienda, en palabras de mi madre–, con esa cara de *pomes agres*, ¿eh? (*rialles*) –ahora se ríe, pero se le nota una cara aquí como de amargura al vernos–, les voy a clarificar algunos aspectos.

Aunque nos censuren, nos amenacen con sanciones y nos quiten la palabra desde esta Mesa infame, vamos a seguir defendiendo nuestra libertad de expresión; en la calle, en los tribunales y en todas las instituciones, también en el Parlament de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Todos nuestros postulados, porque, frente a su separatismo y su odio, nuestro amor por la unidad de España; frente a su odio, nuestro amor por la diversidad cultural de nuestra patria; frente a sus fronteras abiertas, nuestra petición de control de la inmigración y del islamismo, y frente a su feminismo (*forta remor de veus*), frente a su feminismo...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat...

Joan Garriga Doménech

...la complementariedad entre hombre y mujer –todo eso que ustedes se pierden– y la igualdad entre hombre y mujer. Frente...

Senyora presidenta, jo mereixo respecte o no? Senyora vicepresidenta? S'ha adormit? ¿Es hora de la siesta?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

No, no. Escolti, diputat, aquí no dorm ningú, eh? Diputat...

Joan Garriga Doménech

Pot demanar l'ordre, si us plau?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Vostè estava aixecant la veu, com tothom, i li he dit: «Diputat...»

Joan Garriga Doménech

I no para el temps, molt bé.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

I per tant...

Joan Garriga Doménech

Vostè és del Grup Parlamentari d'Esquerra i no presidenta, no?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuï.

Joan Garriga Doménech

Sí. Però no m'ha parat el temps.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuï.

Joan Garriga Doménech

Com que tinc cinquanta-cinc segons, que també ha tingut el Pau... Y, frente a sus políticas económicas, nuestra defensa de los productos nacionales frente a la competencia desleal; frente a su despilfarro, el cuidar bien el dinero de todos y bajar impuestos; frente a sus subvenciones ideológicas, nuestra obsesión por los trabajadores, por los trabajos estables y las viviendas dignas; frente a su cultura de la muerte, nuestra defensa de la vida y de la familia; frente a su histerismo climático, nuestro concepto de conservadurismo verde con sentido común y amor a la naturaleza, y frente a su globalismo, señora Madaula, nuestro amor por lo nuestro, *per les nostres tradicions*.

Y ya nos pueden poner las etiquetas que quieran, miles de etiquetas; nos da *absolutamente* igual, porque seguiremos defendiendo nuestras ideas. Y nuestro convencimiento es tan fuerte que resiste a sus etiquetas, a sus insultos y a sus amenazas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, estem, quatre anys després, davant d'un altre acord per una campanya electoral lliure de discursos racistes i estigmatitzadors. Fa quatre anys això tenia un sentit potser necessari, primer, perquè no teníem clarament l'amenaça de l'extrema dreta per entrar, diguem-ne, a les institucions; era necessari, aquest acord. Tenia el sentit també de que la majoria –si no tots– de grups parlamentaris, de formacions polítiques, el van signar.

En aquest cas, el 2023, quan l'objectiu principal d'aquest acord és aconseguir un compromís per part de tots els partits polítics i això no és possible, ens hem de plantejar quines altres eines tenim per no caure en un antiracisme performatiu, un antiracisme que no sigui només una declaració d'intencions. Quatre anys després del 2019, tenim, a banda d'aquest acord, un marc normatiu, que és la Llei 19/2020.

Per tant, com acabem de veure, és necessari agafar totes les mesures que tinguem possibles per, efectivament, blindar, no només durant la campanya electoral, sinó blindar els discursos d'odi no només en aquest Parlament, com estem fent a través de la reforma del Reglament, sinó també parlar dels mitjans de comunicació, que, com bé indica aquest acord, se'ls hi fa extensiu aquest acord per blindar la campanya de discursos d'odi.

Ho podem fer a través del Col·legi de Periodistes. De fet, el codi deontològic del propi Col·legi de Periodistes ja contempla, des de fa més de vint anys, la recomanació sobre l'ús del terme «illegal» referit a les persones, indicant que vulnera els criteris..., utilitzar «illegal» aplicat a immigrants vulnera els criteris del codi deontològic, i també la recomanació sobre la cita de nacionalitats i ètnies, que indica que també és una acció discriminatòria.

Això ja està vigent; forma part del codi deontològic del Col·legi de Periodistes. Els propis estatuts del col·legi diuen que una de les seves funcions és garantir el compliment de la bona pràctica professional i les obligacions del codi deontològic. I també els deures dels periodistes col·legiats inclouen exercir la professió conforme a l'ètica periodística expressada al codi deontològic.

De fet, existeix la Mesa..., dintre de la corporació catalana, la Mesa per a la Diversitat en l'Audiovisual, que ja vetlla, a través de diferents guies i recomanacions, per tot això. Per tant, aquestes eines les tenim i se sumen a tota la Llei 19/2020, però específicament a l'article 16 d'aquesta llei, que parla de que els mitjans de comunicació, tant públics com privats –que això és important–, estan obligats a respectar el dret de totes les persones a la igualtat de tracte i a evitar tota forma de discriminació i estigmatització en el tractament de la informació.

Llavors, aquí la pregunta, en tot cas, seria: si nosaltres, des d'aquest Parlament, fem aquesta feina legislativa per establir un marc que blindi els drets d'igualtat de tracte i no-discriminació de tota la població, considerant inclús com a infracció greu, inclosa en aquesta llei, emetre intencionadament a través de mitjans de comunicació o xarxes socials expressions vexatòries o insults contra una persona, col·lectiu, la seva família, etcètera, que inciti a discriminació... La pregunta seria: a banda de l'acord per una campanya electoral lliure de discursos racistes, què més està fent el departament per garantir efectivament aquesta igualtat de tracte? Què més estem fent des de la direcció general per no incórrer en l'antiracisme performatiu, en l'antiracisme simbòlic? És a dir, si en compliment de la 19/2020, consellera, es va actuar d'ofici per retirar el bus d'Hazte Oír, quines accions s'estan prenent en el cas dels mitjans que també estan inundant l'espai públic de forma digital? Perquè és veritat que la majoria de la cambra estem d'acord amb aquesta no utilització racista i discri-

minatòria, però les persones i comunitats afectades per aquest discurs d'odi necessitem veure que, a part d'una acció declarativa, es fan accions d'impacte real.

És important. De fet, ara mateix, en aquesta cambra, el diputat de VOX acaba de parlar de defensa de l'islamisme assenyalant la diputada Najat, i aquí és com si no hagués passat re. Vull dir, posem-nos una mica seriosos, en el sentit d'aplicar els marcs normatius que tenim, perquè accions com aquests acords...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, ja ha esgotat el temps...

Basha Changue Canalejo

...i ja acabo, presidenta— no quedin només com una, pel que sembla, acció bastant electoralista i que a l'hora de la veritat no té gaire impacte en la vida de les persones que patim els discursos d'odi en primera persona.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Abans d'entrar en la moció en qüestió que presenta Esquerra Republicana, només dir que hi ha un cert marc de superioritat, que no només utilitza l'extrema dreta, de deshumanització, d'entendre que les persones venen de països pobres, tot i que no són pobres, sinó que són empobrits. I aquest discurs del paternalisme s'utilitza des de forces progressistes també i des d'esquerreres.

I aquí, quan l'extrema dreta diu que no és racista, permetin-me que els digui que és un racisme selectiu, perquè, per una banda, quan parlen de productes nacionals, de defensar els productes nacionals, el que no estan dient és que totes les matèries primeres que arriben a països europeus —perquè molts països europeus són deficitaris en matèries primeres— precisament provenen dels territoris i dels països d'origen de moltes persones migrants que després voleu deixar morir a les fronteres i utilitzar per aconseguir rèdit electoral. *(Alguns aplaudiments.)*

Llavors, vosaltres sí que agafeu les matèries primeres, però després les fronteres, que s'obren i es tanquen cada dia, precisament, per deixar entrar aquestes matèries primeres i aquests recursos..., aquí, sí, ningú diu absolutament re. I aquí no és una qüestió específicament de la dreta, sinó que també l'esquerra ho blanqueja.

O tampoc són racistes amb els fons voltors i amb els especuladors, que són fons estrangers que venen aquí a jugar amb l'habitatge com un bé de mercaderia. Així que no ens quedem en aquests discursos moralistes i paternalistes des del bonisme, perquè aquí tothom ens hem de revisar.

I està bé signar els acords, però està millor encara fer polítiques específiques, perquè quan parlem de discursos d'odi no ens referim de manera individual..., i això ho hem dit mil vegades, que no és una qüestió individual, que és una qüestió estructural i que parlem de discursos que provenen d'una superioritat moral, amb la qual un grup de persones justifica alhora accions d'odi o discriminació que es materialitzen en fets deplorables.

Aquí podem parlar de tirotejos a Estats Units, a Noruega, i ens podem quedar amb aquests exemples que passen fora i lluny del nostre context. Però aquí també en tenim casos. I, de fet, s'ha esmentat el trentè aniversari de la mort del Guillem Agulló, precisament com a activista antifeixista i antiracista. I aquí també passa, no?

I que, evidentment, combatre l'extrema dreta es fa no només des de les institucions, i no ens podem mostrar indiferents, ni legitimar ni normalitzar el creixement dels discursos d'odi. Per això hem d'anar encara un pas més, no? I en aquest pas més que podem donar ens hem d'emplaçar a qüestions concretes i específiques. Hem de treballar, hauríem de treballar perquè mai més hi hagi..., i ara que estem parlant

de context electoral, perquè hi hagi un milió de persones més o menys..., mig milió de persones, a Catalunya, que no poden exercir el dret a vot, i que són persones que precisament seran les més afectades per polítiques o per aquests discursos d'odi.

Aquí, a nivell de govern, es té l'Oficina d'Igualtat i Feminismes en l'organisme de protecció i promoció per la igualtat de tracte i no-discriminació. Ens interessaria que Esquerra Republicana ens ho expliqués –i aquí, consellera, aprofito que està per aquí– per dir quantes actuacions, quantes sancions, quantes formacions s'han fet a l'Administració pública, a població general, a entitats, quin és el balanç, què hem après en aquest any que té l'oficina de funcionar. Perquè aquesta informació la necessitem.

El reglament de la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, sabem que s'està treballant. En quin punt està? Necessitem poder avançar i desplegar, perquè, de fet..., i també necessitem que la Generalitat s'hi personi i actuï en els casos de racisme institucional.

I aprofito aquests últims segons per reivindicar un cas de la plataforma de Brian Rios, que és un jove colombià que va morir en custòdia dels Mossos d'Esquadra, i a dia d'avui l'Administració pública, ni l'ajuntament ni la Generalitat de Catalunya s'han pronunciat. Necessitem, si us plau, que aquests casos no quedin impunes, que aquest racisme institucional també passa a casa nostra, i necessitem acompanyar les famílies en aquest sentit.

També aprofitem per dir-li, al Partit Socialista, que ara tindran..., d'aquí a poc es començarà a debatre la ILP «Regularización. Ya». Necessitem que voteu a favor d'això, perquè aquest discurs de persones vulnerables..., no són persones vulnerables, són persones, subjectes polítics vulnerabilitzats també pel sistema. Així que necessitem que us posicioneu en aquest sentit. Rebuig total als discursos d'extrema dreta. I tampoc blanquejarem com les forces progressistes no es posicionen també amb valentia davant aquests discursos. Fora l'extrema dreta i més polítiques concretes i menys declaracions.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bueno, pues, después de esta sesión de linchamiento a VOX, me permitirán que... (*Remor de veus.*) Es que es casi... Esto sí, presidenta, sí que le pido, por favor, que tenga...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pot continuar, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Sí, pero que tenga muy presentes las interrupciones. Es muy pesado, realmente, intentar hacer una intervención y nada más empezar ya hoy...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, però pot continuar.

Ignacio Martín Blanco

Bueno, continuaré, pero podré hacer mi discurso, ¿no?, presidenta. Es que es muy molesto, de verdad.

Mire, el señor Garriga, discúlpeme, ha hecho una intervención en la que ha expresado su opinión, y desde luego ha sido prácticamente imposible que pudiera hacerlo con normalidad. La señora Basha Changue, de la CUP, a quien creo que ustedes saben que aprecio personalmente, le ha acusado de hablar de antiislamismo o de islamismo mirando a la diputada..., a una diputada compañera nuestra –a la que también aprecio, por cierto–, supuestamente por ser de origen musulmán. Me pare-

ce tal disparate, esa acusación al señor Garriga, que yo permítanme que salga aquí y lo reivindique con absoluta naturalidad.

Bien, dicho lo cual, este cordón sanitario que ustedes pretenden imponerle a VOX es lo mismo que el pacto del Tinell en el año 2003, que firmó el Partido Socialista con las fuerzas nacionalistas, fundamentalmente con Esquerra Republicana e Iniciativa per Catalunya. Este cordón sanitario es lo mismo que, cuando apareció mi partido, Ciudadanos, hacían los mismos partidos que decían que éramos un partido de fascistas, de fachas, de lerrouxistas, de anticatalanes... Es exactamente lo mismo. Este cordón sanitario, desengañense –desengañense–, ciudadanos de Cataluña, es un cordón sanitario a todo el que tenga una visión de Cataluña diferente de la que imponen la extrema izquierda y el nacionalismo. Ese es el cordón sanitario que ustedes, encima, pretenden que firmemos y que nos sumemos a él.

Miren, lecciones de antirracismo..., que cada palo aguante su vela. Yo, desde luego, vengo a hablar en nombre de mi partido y de mí, personalmente. A mí nadie me va a dar lecciones de antirracismo. Yo no tengo ninguna pretensión de superioridad moral, intelectual, cultural con relación a nadie por su origen. Creo que lo he demostrado sobradamente y lo demuestro cada día en mi vida cotidiana. No creo ni que un senegalés, ni que un marroquí, ni que un australiano sean menos que yo por nada, por la sencilla razón que decía Machado de que «nadie es más que nadie, porque jamás ningún hombre tendrá valor mayor que el de ser hombre». Así que, en ese sentido, discúlpenme, pero lecciones sobre antirracismo, ninguna.

Por cierto, la derecha, lo que ustedes llaman «la extrema derecha» –da igual, como cada cual le quiera llamar–, acepta que haya partidos de izquierdas y de extrema izquierda, o que cada cual le quiera llamar o le llame como le quiera llamar. Lo acepta incluso cuando atacan sus sedes de manera sistemática. Lo acepta incluso cuando hoy los jóvenes de S'Ha Acabat!, una institución constitucionalista, han recibido el enésimo ataque de aquellos que se disfrazan de antifascistas y se comportan como verdaderos fascistas.

Por tanto, yo creo que hay que empezar a llamar a las cosas por su nombre. Que aquellos que se fotografían alegremente con Otegi, con Bentanachs y con otros terroristas vengan a decirnos a todos los demás cómo tenemos que comportarnos en relación con el fascismo, con el totalitarismo, con el racismo, a mí me parece sencillamente surrealista. Por eso creo que es importante señalarlo.

Señores de Esquerra Republicana, señores de la CUP, señores de Junts per Catalunya, que se hacen fotografías como *groupies* con Otegi, tengan presente que eso jamás lo hará nadie de mi partido y, hasta donde yo sé, tampoco nadie del Partido Popular ni nadie de VOX. Disculpen que haga esta defensa conjunta, que la hago sin ningún complejo, por supuesto, pero lo hago porque, sinceramente, insisto en lo que les decía antes.

Nos decía el señor diputado de Esquerra Republicana que, si seguíamos defendiendo a VOX en algunos aspectos en este Parlamento, al final los votantes dejarían de votarnos y acabarían votando a VOX. Oigan, los votantes son lo suficientemente inteligentes para saber a quién tienen que votar. Si acaban votando a VOX, que acaben votando a VOX. No he venido aquí a hablar de eso.

De lo que vengo a hablar es sobre el cinismo, la falta de coherencia de unos partidos que deshumanizan sistemáticamente al discrepante, que criminalizan al discrepante, que declaran personas no gratas a todos aquellos que no les gustan. Declaran *persona non grata* a Inés Arrimadas; declaran *persona non grata* a cualquier político que diga algo que no es de acuerdo con su visión de la catalanidad. Y resulta que los fascistas son los peligrosos señores de VOX. Oigan, no cuela –no cuela.

Esquerra Republicana, un partido con un expresidente como Heribert Barrera, que decía que los negros americanos tienen un cociente intelectual más bajo que el de los blancos. Junts per Catalunya, con un líder como el señor Quim Torra, que decía o que dice que los españoles somos bestias taradas con forma humana. Pero de ver-

dad, ¿qué lecciones de antirracismo pretenden dar ustedes? Es que es ridículo, es sencillamente ridículo.

Disculpen que se lo diga con esta claridad. Pero, insisto, aquí hay algunos que respetan una democracia pluralista como la nuestra, y otros que no la respetan. Y, desde luego, si nos tenemos que atender a los hechos, VOX respeta la existencia de la CUP; la CUP no respeta la existencia de VOX. Tan fácil como esto. Y a esto se le llama «totalitarismo», a esto se le llama «extremismo» y a esto se le llama «fanatismo». Y eso es precisamente lo que ocurre en esta comunidad nuestra. Discúlpennme, pero es que creo que a las cosas en Cataluña hay que empezarlas a llamar por su nombre.

Presidenta, le pediré unos segundos más por respeto también a las interrupciones.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Li he parat el temps abans, eh?

Ignacio Martín Blanco

Insisto en lo que les decía. En una comunidad en la que Loquillo es un fascista, Boadella es un fascista, Serrat es un fascista, Albert Rivera es un fascista, Feijóo es un fascista, Abascal es un fascista..., todo el mundo es un fascista menos ustedes...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ha d'anar acabant.

Ignacio Martín Blanco

...que deshumanizan y criminalizan constantemente al adversario político. Dejen ya de tomar el pelo a los ciudadanos de Cataluña, que es verdaderamente vergonzosa, esta moción que ustedes nos presentan aquí en el Parlamento.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Yo creo que no es de fascista defender que la inmigración sea legal e integrada. Tampoco me parece fascista decir que la inmigración masiva, desordenada, caótica y sin filtros tiene consecuencias, que las tiene, que no sale gratis que nuestras fronteras sean un coladero.

No es democrático tampoco hacer un cordón sanitario contra una formación política porque se oponen a su buenismo. Tampoco... Yo creo que, en fin, las políticas de la izquierda generan un efecto llamada, y eso tiene consecuencias. Y si uno lo dice, pues, también es fascista. Su política de papeles para todos también es de fascista, ¿no?, dice. Esto está muy bien, la política de papeles para todos.

Yo creo que los diputados de esta cámara, sean del color que sean, tienen que tener derecho a opinar libremente. Y ustedes no son nadie para actuar como Torquemada y decir: «Usted no puede hablar y, si usted habla en esos términos, yo le aplico un cordón sanitario», que tampoco me parece la quinta esencia de la democracia.

Si algo parece fascista, precisamente, es tratar de taparle la boca...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat.

Antonio Gallego Burgos

...a todos aquellos que opinan diferente a ustedes, como decía ahora el diputado Nacho Martín Blanco.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia. M'està demanant la paraula, diputat?

Francesc de Dalmales i Thió

Sí, vicepresidenta. S'han posat en boca del president Torra unes paraules que ell no va pronunciar ni escriure mai. Es referia estrictament –i ho ha repetit mil vegades– a les persones que odien les llengües.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes i les oportunitats del Camp de Tarragona

302-00277/13

Molt bé. Doncs continuem amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes i les oportunitats del Camp de Tarragona, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar-la té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Bé, aquesta moció una mica el que vol portar damunt de la taula és situar com a prioritat, evidentment, el Camp de Tarragona i també traslladar jo crec que un conjunt de reivindicacions històriques, amb la voluntat també que el Camp de Tarragona deixi de ser una espècie d'habitació dels mals endreços o el pati del darrere de Catalunya respecte a altres territoris. Algú a vegades té la sensació, quan parla amb la gent del Camp de Tarragona, que al llarg dels anys el conjunt de governs de la Generalitat hi han anat col·locant allà mateix, en aquell territori, tot allò que no volíem o que no es volia a la resta del territori, no?

Sí que volia començar, jo crec, amb un parell d'elements que crec que són positius i que crec que també la moció en parla i que venen a resoldre un dels dèficits, jo crec, que són més rellevants al Camp de Tarragona, que tenen a veure amb el dèficit d'infraestructures del que és, sens dubte, la segona àrea metropolitana del país. I que segurament l'exemple més clar d'aquesta, diguéssim, deficient política de planificació territorial va ser, en el seu moment, no?, on va acabar col·locada l'estació, en aquest cas, del tren d'alta velocitat al Camp de Tarragona, que segurament moltes vegades, deixin-m'ho dir així, per conflictes de campanar..., col·locada en un lloc que crec que no és el que hauria de ser.

I jo crec que aquí hi han dos bones notícies. La primera crec... I crec que val la pena reconèixer-ho i també fruit del diàleg entre administracions. Jo crec que és l'estació intermodal, en aquest cas, del Camp de Tarragona i a nivell de Vila-seca. És precisament una reivindicació històrica, en aquest cas, de la Plataforma en Defensa del Transport Públic, que..., precisament, a més a més, amb una planificació que inclou, entre altres coses, també l'arribada del tramvia. I, per tant, crec que cal posar-ho en valor.

I l'altra, crec també, fruit de diversos acords de pressupostos –i jo també vull posar en valor que també ha estat una reivindicació del nostre grup parlamentari, però també fruit de l'acord amb el Govern de la Generalitat–, el desplegament del tren tram al Camp de Tarragona, tant en el que representa la primera fase com a la segona fase. I crec que, a més a més, té un valor també en termes de país, que és que al final una infraestructura de primer nivell no només estigui a l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó que la puguem tindre també al Camp de Tarragona.

Òbviament també, no?, parlar del Camp de Tarragona vol dir parlar, evidentment, del que representa el complex petroquímic, també des d'un punt de vista econòmic, però també des d'un punt de vista ambiental i també des d'un punt de vista de seguretat dels ciutadans i ciutadanes. I aquí ens queda feina per fer.

Evidentment, volem indústria al Camp de Tarragona, però volem també acompanyar aquesta transició ecològica i volem fer-ho, evidentment, amb seguretat per als ciutadans i ciutadanes del Camp de Tarragona. I crec que aquí ens queda feina per fer. La moció també en parla i demana també un seguit de compromisos al Govern de la Generalitat. I hem pogut també consensuar, en aquest sentit, amb el Grup d'Esquerra Republicana, doncs, algunes propostes en funció de les seves esmenes, que s'havien presentat, no?

I, evidentment, parlar del Camp de Tarragona –crec que a ningú se li escapa i, a més, des del nostre grup parlamentari– és, evidentment, parlar del que volem –i ho hem parlat–, parlar d'infraestructures, parlar d'economia i d'aquesta transició energètica i transició ecològica, però també de poder triar. És a dir, que necessitem un canvi de model productiu, que no ho podem fiar tot al monocultiu del turisme. I aquí hem de parlar del Hard Rock.

La moció fa dues coses que crec que tenen tot el sentit del món i que difícilment, per nosaltres, són rebatibles. La primera és que col·locar el casino més gran d'Europa, amb més de 1.200 màquines escurabutxaques i tres-centes taules de joc, això té un impacte evident sobre les addiccions al joc a Catalunya, però també al Camp de Tarragona. I no es pot parlar de que volem impulsar polítiques de salut pública que previnguin les addiccions al joc i després apostar per aquesta infraestructura.

I després, en el context actual, Catalunya, que és, malauradament també, terra de sequera, però que el context d'emergència climàtica fa que cada vegada aquestes siguin més recurrents i més intenses..., per nosaltres no té sentit construir una infraestructura que és capaç de consumir la mateixa aigua durant un any que una ciutat de la mida de l'Hospitalet. No té cap tipus de sentit des d'un punt de vista ambiental ni des d'un punt de vista de salut pública.

I després, una mica amb el que dèiem també d'aquesta sensació de que Tarragona ha sigut només el pati del darrere o, evidentment, també aquesta habitació dels mals endreços... És que jo crec que, evidentment, requereix un impuls molt més important pel que fa a equipaments públics i, sobretot, equipaments del que és l'estat del benestar. Jo només donaré una dada que crec que és rellevant. És a dir, el Camp de Tarragona té, per exemple, un percentatge de residències de gestió pública que són la meitat que el conjunt de Catalunya. I, evidentment, també pel que fa, en aquest cas, a assistència sanitària i, sobretot, en polítiques públiques de salut i de l'atenció primària, que també reclamem un conjunt d'equipaments històrics al Camp de Tarragona.

En tot cas, moltes gràcies i després em refereixo a...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra, la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom. Avui portem a debat i votació una moció que podríem dir que és una mena de carta als Reis, perquè parla absolutament de tot, i que pretén posar sobre la taula els reptes i oportunitats al Camp de Tarragona. D'entrada, abans d'arribar al cos de la moció, voldria agrair al grup dels comuns i en concret al diputat Cid, doncs, que ens hagin acceptat quatre de les setze esmenes que hem presentat.

I, pel que fa a la moció en si, voldria destacar que, si parlem de reptes i oportunitats per al Camp de Tarragona –vostè n'ha posat sobre la taula–, hi hem trobat a faltar alguns punts, segurament més en clau estratègica.

Però, primer, anem a les qüestions que compartim i que, per tant, hi votarem a favor. Coincidim, per exemple, amb la necessitat de millorar les comunicacions, tant a nivell intern del Camp de Tarragona com també les comunicacions amb Barcelona, especialment les connexions ferroviàries. Els que venim pràcticament cada dia podem donar per fet que són necessitats que cal tenir en compte. I, en aquest sentit, destacar –ho feia vostè– que el Tramcamp és una aposta del Govern, és una aposta fruit del consens, també, amb el seu grup parlamentari. Un projecte que s'ha pressupostat en més de 500 milions d'euros per als propers anys i que en una primera fase ens ha de connectar Cambrils i Vila-seca. Per cert, dir que el Departament de Territori ja ha licitat la compra dels primers set tramvies. Estem parlant de 50 milions d'euros. Per tant, és un projecte que ja camina i que esperem que sigui una realitat ben aviat.

També coincidim que cal replantejar el transport ferroviari a les nostres comarques. Des d'Esquerra Republicana ho hem repetit en reiterades ocasions: no té cap sentit que les mercaderies, especialment les mercaderies perilloses, circulin per la línia de la costa, circulin per les zones més poblades, on es concentra el vuitanta per cent de la població, mentre que els passatgers han d'anar per una línia interior, a una estació que, com vostè deia, està allunyada dels nuclis poblacionals. També ho hem repetit moltes vegades: des d'Esquerra Republicana apostem per una línia segregada de mercaderies per l'interior. I també instem el Govern de l'Estat a que planifiqui, perquè sabem que quan es posi en marxa el Corredor Mediterrani la línia quedarà encara més saturada. Per tant, necessitem planificació per no arribar tard també en aquesta qüestió.

Com els deia, coincidim amb aquests punts, però quan parlen de la petroquímica, per exemple, hem trobat a faltar referències a un element com és el centre de descarbonització, la necessitat també d'acompanyar la indústria química en aquesta descarbonització, que ha de fer aquesta descarbonització que ens fixa la Unió Europea per al 2050. Estem parlant d'una indústria química que dona llocs de feina, molts d'ells qualificats, a prop de 35.000 persones de manera directa i indirecta, i és una indústria que volem mantenir al nostre territori, però que, evidentment, hem d'acompanyar en l'eliminació d'aquestes externalitats negatives.

Hem de dir també que quan parlen de la indústria química estem totalment d'acord amb que cal minimitzar el risc d'aquestes indústries i hem d'augmentar la seguretat dels veïns i veïnes que vivim –que vivim– al costat de la indústria petroquímica. I voldria recordar que es va fer una comissió d'estudi de seguretat a la petroquímica amb unes conclusions, que cal donar-hi compliment i que, de fet, el Govern de la Generalitat ja hi està donant compliment, per exemple, amb la instal·lació de més de cinc-cents sensors de productes tòxics als polígons de Tarragona o també la realització del primer simulacre de risc químic per a tota la població en general que es va fer. No s'havia fet mai des de que la indústria química estava instal·lada al nostre territori. I, per tant, coincidim amb la necessitat de millorar la seguretat i de minimitzar els riscos.

També ens parlen de salut, en la seva moció. Dir que el Departament de Salut ja ha determinat que sí, que, efectivament, falta un CUAP, falta un centre d'urgències a Tarragona, que s'està estudiant quina serà la millor ubicació. No es parla, en aquesta moció, de les inversions que s'estan fent en l'Hospital Joan XXIII, que crec que també s'han de destacar.

I, per acabar, fer esment, diríem, del seu tema estrella, el no al Hard Rock, un projecte que hem reiterat moltes vegades que va néixer, ens agradi o no, amb un ampli consens en el territori, que des del Govern de la Generalitat, amb el paper d'Esquerra Republicana, es va redimensionar, va passar... Recordem-ho, eh? A l'inici estàvem parlant de sis casinos. Va passar a un casino, hi va haver un viratge també cap al turisme de convencions. I ara, en campanya, estem sentint els del «sí a tot, vinga, ràpid, fem-ho ja» i els del «no a tot». I ja els ho hem dit: és responsabilitat d'Es-

guerra Republicana donar continuïtat a un projecte que, hi insisteixo, compta amb un ampli consens territorial, malgrat –no passa res per reconèixer-ho– que no és el nostre model, però alhora també tenim molt clar que tenim la mateixa responsabilitat per fer que aquest projecte compleixi amb els criteris mediambientals. Alguns se'ls voldrien saltar, i, evidentment, s'han de complir tots els requisits mediambientals.

Per tant, no som els del «sí a tot» mirant cap a una altra banda, ni els del «no a tot» sense oferir cap proposta de futur per a les nostres comarques. Al Camp de Tarragona tenim moltes oportunitats, som la segona àrea metropolitana del país, i el que volem és aprofitar-les totes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, vicepresidenta. Saludar els veïns i veïnes del Camp, majoritàriament de Tarragona, d'en Comú Podem.

Bé, doncs després de la moció sobre el Maresme, després de la moció sobre el Baix Llobregat, abans de la del Besòs, arriba la moció sobre el Camp de Tarragona. Una estratègia –amb tot el «carinyo» l'hi dic, diputat Cid– clarament electoralista, a les portes de les eleccions municipals, que fa que recullin en una moció tota mena de denúncies que fa temps que es fan al nostre territori amb relació a les renovables; amb relació al complex petroquímic; amb relació al Hard Rock; amb relació al transvasament de l'Ebre a Tarragona; amb relació al Siurana, a l'espoli del Siurana; reivindicacions amb relació a l'absència de transport públic; mancances en educació, en sanitat, en l'àmbit residencial. I ho recullen tot en una mena de carta als Reixos, com en diem al Camp.

Doncs bé, nosaltres diem: «Fem-ho bé. Fem la carta als Reixos ben feta.» I per això els hi hem presentat vint-i-quatre esmenes. Ens n'han acceptat dinou. Els hi agraïm moltíssim, que ens hagin acceptat dinou de les vint-i-quatre esmenes que els hi hem presentat. Amb relació al desplegament de renovables, els hi recordàvem que tenim la llei de canvi climàtic i que, per tant, ho hem de fer bé. Aquesta no ens l'han acceptat. Esmenes sobre la mobilitat, com evitar duplicitat d'infraestructures, com fer estudis de mobilitat perquè el Tramcamp sigui útil. Esmenes sobre ordenació territorial i la gestió dels recursos hídrics. Les tenen totes vostès. No em donarà temps d'explicar-les.

Destacar entre aquestes esmenes d'ordenació territorial i de recursos hídrics que nosaltres demanem que s'anul·lin les AREs previstes a l'Eixample Estació, a Perafort, i a Pou Boronat, a Tarragona.

Parem atenció al desequilibri territorial que patim al Priorat, a la Conca de Barberà i a l'Alt Camp, que fa, doncs, que tinguem un despoblament més que preocupant. Diem que cal acabar, que cal revertir els transvasaments de l'Ebre a Tarragona i del Siurana a Riudecanyes. Hem presentat esmenes sobre el Hard Rock per concretar què és el que cal fer per aturar aquest macroprojecte. No aprovar la modificació puntual, la modificació de..., perdó, la modificació del pla director urbanístic. Eliminar la modificació que permet construir fins a sis casinos. Derogar la rebaixa fiscal del cinquanta-cinc al deu per cent per a lo que són els casinos. Aquí Esquerra Republicana té l'oportunitat de votar a favor d'aquesta derogació. El president Aragonès, fa poc, ens recordava que ell fa no sé quants anys hi va votar en contra, però a la moció que vam presentar nosaltres al novembre, doncs, vostès van avalar aquesta rebaixa. Avui ho poden esmenar, si és que els hi interessa.

Demanem també amb aquestes esmenes no fer efectiva la compra de terrenys de «la Caixa» per valors..., pel mòdic preu de 120 milions d'euros, que és el que hi ha darrere d'aquest projecte.

En matèria de sanitat, doncs, diem que ens oposem com a Parlament al nou hospital privat que es construirà a Tarragona, i també que recuperem la gestió del CAP de Vila-Seca, que s'ha finalitzat la concessió a la Xarxa Santa Tecla. I hem d'aconseguir que aquest CAP passi a formar part de l'Institut Català de la Salut.

En matèria d'habitatge, doncs, també reclamem que l'Incasòl garanteixi un parc públic d'habitatge, prioritzant la mobilització del parc, de l'increïble parc de pisos buits en mans de grans tenidors. I no ens han acceptat aquella esmena que hem presentat: quant a les residències, prioritzar la internalització d'aquelles residències concertades o privades. Vostès proposen construir una nova residència a Tarragona. Els hi recordo que va ser el seu partit que, a l'Ajuntament de Tarragona, va signar l'aprovació per construir una residència de DomusVi. És contradictori que demanin que el Parlament rebutgi que es faci un ús electoralista de la construcció de noves residències, però que vostès proposin la concessió d'una residència a Tarragona. Però, bé, votarem que sí.

Quant a model turístic, no ens han acceptat l'esmena en la que proposàvem apostar per un decreixement turístic i la prohibició de creuers. Ens sorprèn, perquè ahir vostès preguntaven pels creuers, i ens han rebutjat aquesta esmena.

I, en matèria del complex petroquímic, han acceptat l'esmena d'Esquerra que ens recorda els compromisos d'aquesta comissió d'estudi, però no s'han recordat de la moció que es va aprovar, bé, o que vam plantejar la CUP en aquesta cambra, i que ja apostava, doncs, per aconseguir millorar la seguretat del complex de la petroquímica.

Mirin, nosaltres els hi votarem pràcticament a tot que sí, amb alguna abstenció, però considerem que aquesta és una moció clarament oportunista i electoralista. I, mirin, les coses es fan no només predicant, sinó practicant, i practicant es fa picant pedra, lluitant dia a dia al costat de tots els moviments que s'estan partint la cara al territori en defensa de totes aquestes qüestions que posen vostès aquí.

I, sobretot, quan aproven els pressupostos, els pressupostos que vostès han aprovat, precisament, el que fan és aprofundir –i acabo, vicepresidenta– en el que és la concertació de la sanitat catalana i de l'educació catalana, i el que fan és garantir que es duguin a terme macroprojectes que després denuncien. Així que més pràctica i menys predicar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, vicepresidenta. Buenas tardes, diputados. Bañada por el Mediterráneo, a la provincia de Tarragona llegaron las legiones romanas lideradas por el gran general Escipión el Africano en el año 217 antes de Cristo. Tarraco fue durante siglos la capital de Hispania.

Su propuesta, señores comunistas, es una iniciativa que pretende instar al Gobierno a impulsar varias comarcas de la provincia de Tarragona. Solicitan algunas demandas desatendidas hasta ahora y otras de carácter puramente ideológico.

Iniciativa en clave municipalista, como las últimas que están presentando, a puertas de elecciones locales, ¿no? Sus demandas de carácter social, económico, político, sanitarias, educacionales, de infraestructuras, incluso de seguridad, pero no de seguridad ciudadana; de esa no se han acordado, cuando es el mayor problema que estamos sufriendo en las comarcas tarraconenses.

Constatan el potencial y la riqueza, y se quedan cortos, y solicitan inversiones, algunas de ellas necesarias. Hablan de un modelo energético renovable, sostenible,

limpio y no contaminante, instando a que se cierren las centrales nucleares. ¿De verdad? Miren, señores, la energía nuclear es también considerada verde y sostenible ecológicamente y sostenible también económicamente. A lo que habría que instar es a mantenerla y a ampliarla.

En cuanto a infraestructuras, nos parece importante la conexión intermodal de la estación del AVE con los principales núcleos de población. Nos parece necesario impulsar el proyecto Tramcamp, el tranvía que recuperará estaciones como la de Salou y Cambrils, que deberían haberse conservado. Por supuesto, nos parece oportuno reabrir las vías de comunicación ferroviarias de Tierras del Ebre con Tarragona y Barcelona. Y pueden contar con VOX para mejorar la vida de todos los residentes en todos los rincones de la provincia, y también de los que vienen a visitarnos.

Sobre la falta de plazas de FP, que se han aumentado este curso solo un diez por ciento. Es una prueba más del poco conocimiento de la realidad que tiene este Gobierno.

¿Cómo no vamos a estar de acuerdo, señores comunistas, en intentar evitar la deslocalización de industrias que se está llevando a cabo en nuestros polígonos? Señores, no podemos estar de acuerdo en criminalizar, como hacen ustedes, la petroquímica, que es una fuente de riqueza tan importante para nuestra comarca y de la que depende el sustento de tantas familias tarraconenses. La seguridad en la petroquímica es ejemplar, nada que ver con la inseguridad de nuestros barrios. Y no contaminan ni el aire ni el mar; está absolutamente controlado por la legislación, que cumplen con absoluto rigor.

No estamos a favor de parar el proyecto del Hard Rock, que implica una gran inversión en la zona, acompañada de riqueza, progreso y cientos de puestos de trabajo, que tanta falta hacen. Señores, hay que encontrar el equilibrio. El proyecto Hard Rock no tiene nada que ver con la salud mental de la población, que sí que nos preocupa, y mucho.

Hablan de salud. Hablando de salud, en sus delirios ideológicos piden acabar con la gestión privada en la sanidad pública. ¿En serio? ¿Se han planteado qué pasaría en las comarcas del Tarragonés, Baix Camp y otras comarcas de Tarragona sin la Fundación Tecla o sin Sagessa? Por ejemplo, ¿ustedes conocen el servicio público que llevan a cabo en nuestras comarcas solo estas dos empresas? Además, ¿no les parece incoherente pedir, por un lado, acabar con el servicio público de gestión privada y, acto seguido, en el siguiente párrafo, pedir que se cree un servicio de atención pediátrica en un hospital, Santa Tecla, que es precisamente de gestión privada? En fin, cosas de comunistas.

En cuanto a invertir en residencias, está claro lo necesario que es. En VOX apoyaremos cualquier iniciativa que suponga un beneficio para nuestros mayores, que tanto han hecho por nosotros y que merecen las mejores atenciones.

Por último, el Plaseqta. Por supuesto que es importante que se incremente y que funcione. Pero, señores, ustedes se inventan que se llevan a cabo abocamientos incontrolados en la costa por canales industriales y aguas industriales sin depurar. Es absolutamente falso. Posiblemente, en regímenes comunistas como China sí que lo hagan, pero aquí no. De verdad, soliciten una reunión con AEQT, si no la han tenido, visiten cualquier empresa química del complejo de Tarragona, comprueben, como hemos hecho nosotros, vean las depuradoras, vean cómo reciclan el agua y la reutilizan; así sabrán de lo que hablan y dejarán de imaginar lo que no es.

Por cierto, se han llenado de gloria aceptando las enmiendas de los antisistema, antiprogreso, fabricantes de pobres de la CUP, porque, claro, son sus primos hermanos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Rubén Viñuales Elías.

Rubén Viñuales Elías

Sí; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Senyor Collado, candidat a Tarragona dels comuns, li han fet una bona moció aquí per a la precampanya. Jo li agraeixo, de totes maneres, encara que el motiu pugui ser espuri, que es parli del Camp de Tarragona. I l'hi agraeixo perquè es parla poc en aquest faristol del Camp de Tarragona, i és la segona àrea metropolitana de Tarragona, sens dubte –sens dubte. De Catalunya, disculpi. I ho és per molts motius: per potencial econòmic, de població, per història, per tradició, per molts i molts motius.

L'únic dubte que tinc amb aquesta moció és que parlen de masses coses de cop, i són coses molt complexes, temes que entre si a vegades no poden tenir ni relació. I em fa por que aquesta moció el que vulgui és parlar avui i mai més del Camp de Tarragona. Parlen des de l'àrea metropolitana, parlen d'un nou model energètic renovable, parlen de xarxa vial ferroviària; del Tramcamp; d'autopistes; de la mobilitat del Camp de Tarragona; de l'FP; de la diversificació productiva de la indústria; del sistema sanitari; del control d'ús de l'aigua industrial, de regadiu i lúdica; de la pedra seca, fins i tot; del despoblament; del Hard Rock; de la salut mental; del fi del transvasament de l'Ebre –em referiré a aquest tema–; de les places de residència; del Plaseqta, i d'habitatge públic. Parlen de tot –parlen de tot. I, quan parles de tot sense concretar, el risc és que no facis res útil, en aquest cas.

Mirin, dinou de vint-i-quatre esmenes acceptades a la CUP. Ja no sé de qui és la moció. Era seva, i hi havia moltes coses a les que jo li hauria votat que sí. I després d'aquesta moció pseudocupaire, doncs, ja no ho sé, ja no sé lo que és.

Mirin, el que transpira moltes vegades d'aquesta moció és un model, i això està clar, és un model. Però és un model que oblida que la gent s'ha de guanyar la vida. És un model que parla molt de que hem d'erigir-nos en els nostres capitans del nostre destí, com a Camp de Tarragona, però des de Barcelona ens diuen vostès que el Hard Rock no, quan des del territori diem «Hard Rock, sí». Quan vostès manipulen la informació per dir que serà el casino més gran del sud d'Europa..., no, un quatre per cent del total serà un casino. Saben vostès on estan els casinos? Aquí. (*L'orador mostra el seu mòbil.*) Aquest és el major casino que existeix. Aquí no hi ha un «segurata» que et demani el DNI per si ets major d'edat. Això és un casino. Allà semblarà més la Roca Village. M'agrada que porti armilla, senyor... És còpia seva, eh?, en aquest cas, conseller. (*Rialles.*) Ho sé, vostè la porta sempre; jo només avui, era en honor seu. A veure si alguna cosa s'enganxa.

El tema del Hard Rock. Doncs mirin, saben el que passa amb vostès? Que vostès banalitzen molts temes. Un que és molt important, que és el futur de la meua terra, és el futur del Camp de Tarragona. Saben quines són les taxes d'atur que tenim al Camp de Tarragona? I saben de quina és la part on en tenim més? Del sector serveis. I vostès volen que prescindim d'un projecte que només un quatre per cent seran casinos, que la resta semblarà la Roca Village, més o menys, que seran hotels, que seran restaurants, que seran tendes. Volen que en prescindim, per què? Perquè a vostès no els hi agrada, des d'on? Des d'aquí, des de Barcelona.

Mirin, hi han molts temes importants. La Vall de l'Hidrogen verd, per exemple. Això sí que és important, això sí que és transició ecològica. També descarbonització, com deia, que van 5 milions d'euros, en aquest cas, per a un projecte d'un centre de descarbonització. Això sí que és parlar del futur de la nostra terra. Perquè jo sí que vull indústria. La indústria té un percentatge de sous i, en aquest cas, de llocs fixos del noranta i escaig per cent –a part de la reforma que vam fer a nivell estatal, que ja implica encara més–, una mitjana salarial de 38.000 euros. Digui'm vostè on

troba un altre sector que sigui així? Jo no vull generar pobresa –jo no vull generar pobresa.

I, miri, vostè ha dit una cosa que és certa. Ha parlat de que el Camp de Tarragona ha recollit moltes vegades el que no volia la resta de Catalunya. Una persona, fa molts anys, d'un partit dels que ha governat aquests últims deu anys em va dir que Catalunya era com una casa: que Girona era el rebedor, que el menjador o la sala noble era Barcelona, que el rebost era Lleida. Ja veuen quina part de la casa ens quedava a Tarragona. (*Rialles.*) Els hi puc assegurar que això s'ha acabat.

Jo sempre he demanat que fem un lobby tarragoní, no els del PSC; els d'Esquerra, els dels comuns, els de tots els partits. Fem un lobby tarragoní. Perquè ens han «ningunejat» tantes vegades a la nostra terra que jo crec que ja ens toca dir: «Aquí s'ha acabat. Prou.»

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Quim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

El meu no serà discurs de campanya electoral, que, gràcies a Déu, al meu poble no em farà falta. (*Fortes rialles i aplaudiments.*) En aquest àmbit. En aquest àmbit. En aquest àmbit. En aquest àmbit. Que corre el temps.

Senyora vicepresidenta, la macromoció presentada sobre reptes i oportunitats del Camp de Tarragona insta, entre altres qüestions, a estructurar les sis comarques que formen el Camp com la segona àrea metropolitana de Catalunya –l'Alt i el Baix Camp, el Priorat, la Conca de Barberà, el Baix Penedès i el Tarragonès. I insta a evitar que les decisions relatives a aquestes comarques es prenguin fora del territori. Complicat. I, acte seguit, es fa referència a un model energètic: a invertir per dotar aquest territori d'una xarxa vial adequada, al projecte del Tramcamp i a reobrir la línia ferroviària interior per al transport de mercaderies. Entre d'altres, és una competència estatal. Per tant, ja tarden.

Per cert, a la moció vostès proposen recuperar l'estació en desús de Cambrils. Els informo que aquesta estació ja fa mesos que no hi és, no existeix, és a terra i va ser enderrocada. Parlen també de formació professional; dels polígons industrials del Camp de Tarragona; d'addiccions al joc; de model turístic; del Hard Rock; del mini-transvasament de l'Ebre; del riu Siurana; de la pedra seca; de salut pública; de l'atenció urgent a la ciutat de Tarragona, tant l'atenció primària com les urgències pediàtriques; del nombre de places a les residències de gestió pública que hi ha a la ciutat de Tarragona, i acaben parlant del Plaseqta i de l'Incasòl.

Amb tot el respecte, els importa realment el Camp de Tarragona? Jo diria que això no és una moció seriosa. Això és un poti-poti i, com han dit alguns companys, una carta als Reis. No és seriós fer una moció com aquesta amb un poti-poti generalista, de tot plegat: «Agafo una mica d'aquí, una mica d'allà, ho barrejo tot, hi afegeixo unes quantes frases que cridin l'atenció i vinga, som-hi, que als del Camp de Tarragona que ho sentin ja els hi estarà bé.»

Si ens prenguéssim amb un mínim de seriositat i de responsabilitat el Camp de Tarragona, sabrien perfectament que cada una de les qüestions que plantegen aquí es mereix un debat acurat i en profunditat. Caldria debatre en diferents mocions sobre l'àmbit sanitari, educatiu, climàtic, transport, industrial, químic, d'infraestructures i de turisme i de tot el que vulguin. Amb aquesta moció no anem enlloc, i vostès no surten del seu medi habitual, mostrant un gran desconeixement i combinant al seu mateix discurs una gran falta de responsabilitat i mostrant que no hi han dedicat la més mínima intenció, les sis comarques que l'integren i les seves necessitats que tenim en tots els àmbits.

Pel que veig, les qüestions d'àmbit social, les necessitats en matèria de geriàtrica pública o les relatives a urgències i a la salut pública només són, bàsicament, necessàries a Tarragona ciutat, tal com es desprèn de la seva moció. Em penso que la proximitat de les eleccions municipals, com deien també altres companys, té molt a veure amb això.

I altres qüestions de les que vostès plantegen sobre les que expressen posicions de queixa i reivindicació, però sobre les quals, i com sempre, no ofereixen ni proposen la més mínima alternativa. Per cert, les podien haver inclòs en el pressupost que vostès van aprovar. I estem d'acord que aquesta situació s'hauria de revertir, però no en tenim prou amb eslògans ni omplint-nos la boca d'energies netes, renovables i no contaminants. Caldrà alguna cosa més que paraules –Tramcamp, Hard Rock... Per cert, l'aigua d'un any d'Hospitalet..., l'alcalde de Vila-seca diu que menteixen. Doncs, per tant, o vostès o l'alcalde de Vila-seca menteixen.

Sobre aquest projecte no he sentit per part seva ni d'alguns altres partits una proposta seriosa, estudiada i raonada que sigui un argument alternatiu a aquesta iniciativa. Què hi fem en aquell entorn? Hi plantem farigola? Hi fem alguna cosa? (*Rialles.*) Però em penso que la gent vol saber, la gent del Camp de Tarragona, què pensen vostès en aquell entorn i en aquell espai de posar-hi.

I la traca final. El punt final és el 4.7, i és dels pocs punts que parlen de l'interior del Camp de Tarragona –Priorat, Conca, Alt Camp–, i insten el Govern a lluitar contra el despoblament, i només fan referència al model de la pagesia i a la sobirania alimentària. Ja està? Ni una proposta més per a aquesta gent? En l'àmbit industrial, en l'àmbit logístic, en l'àmbit turístic. Una macromoció amb moltes floritures, paraules boniques, molta retòrica i poca cosa més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller...* Tenemos de nuevo aquí hoy una moción territorial, en este caso sobre Tarragona; una moción que no es precisamente concreta, sino que es, más bien, un *totum revolutum* de todo lo que se les ha venido a la cabeza que se podía pedir.

No es que haya grandes novedades, sino más bien todo lo contrario. En realidad, casi todo lo que hoy aquí se plantea, pues, lo hemos votado ya antes; una recopilación de cuestiones que se han votado aquí antes. Pese a todo, bienvenida sea, esta moción sobre Tarragona. Bienvenida sea, porque, aunque son temas recurrentes –algunos desde hace ya muchos años–, hay cuestiones que claramente no están resueltas y que, sin duda alguna, preocupan a los ciudadanos y ciudadanas de Tarragona. Por tanto, es bueno que no las olvidemos.

En este Parlament tenemos que trabajar todos para conseguir una igualdad efectiva entre los ciudadanos de Cataluña, vivan donde vivan. Necesitamos equidad en la prestación de servicios esenciales para que todos tengamos las mismas oportunidades, y eso actualmente no pasa. La falta de buenas conexiones o determinados servicios lo corroboran, y también algunas cifras. Por ejemplo, la provincia de Tarragona está a la cola en cuanto a tasa de ocupación se refiere y claramente por encima de la media de la tasa de paro del conjunto de Cataluña, con una incidencia muy grave en el colectivo de mayores de cuarenta y cinco años. Eso es prueba de que queda mucho por hacer y que es necesario el empuje de este Parlament para llevar al Govern a una acción mucho más decidida y ágil.

Por nuestra parte, el compromiso con las infraestructuras de Tarragona creo que es claramente conocido. Desde hace años, peleamos como nadie por el Corredor Mediterráneo y por ponerlo en el centro de la agenda política, incluida la línea

por el interior, a la que se hace referencia en esta moción. Lo hemos puesto en primer lugar cuando hemos sido decisivos en los acuerdos de investidura o en los acuerdos de presupuestos a nivel nacional. Otros ponen los indultos para sus líderes, pero nosotros no nos quejamos tanto y ponemos en el centro las infraestructuras cuando tenemos la oportunidad.

En esta moción se incluye un punto que habla precisamente de recuperar la línea ferroviaria por el interior, que, por supuesto, como digo, contará con nuestro voto favorable. Y, en cuanto a las infraestructuras de ámbito autonómico, también, por supuesto, contarán con nuestro voto favorable aquellos puntos de la moción que reclaman un mayor peso en la inversión presupuestaria o la ejecución de obras que ya acumulan años de retraso, como el tren *tram*.

Pero, sinceramente, en esta moción también hay muchos puntos que parece que lo único que pretenden es poner palos en las ruedas al avance de Tarragona. Piden, por ejemplo, paralizar el desdoblamiento de la A-7, piden suspender el PDU de la *plana* del Alt Camp, piden anular de forma inmediata la modificación del plan director urbanístico del CRT de Vila-seca y Salou o piden mandar al cuerno, prácticamente, el Hard Rock. En fin, ya hemos sabido, por cierto, que la CUP se alegraba mucho de que habían aceptado diecinueve de sus enmiendas –nada menos que diecinueve de sus enmiendas–, y creo que parte de ello es este resultado, ¿no?

Piden también cerrar las nucleares. Luego, curiosamente, ponen un punto en el que hablan de que se trabaje para evitar la deslocalización de la industria. En fin, la mitad de los puntos de esta moción son una invitación, precisamente, a esa deslocalización. A todos ellos, por supuesto, nosotros votaremos en contra.

También piden recursos para vivienda, mientras que, por otro lado, piden retirar el área residencial estratégica del Eixample Estació, a lo que nosotros también, de nuevo, votaremos en contra. No se puede soplar y sorber al mismo tiempo. A todos los puntos que hablan de paralizar, de frenar, de suspender, de anular, en definitiva, de restar oportunidades a los tarraconenses, nosotros, a todos ellos, votaremos en contra.

Si es que tienen hasta un punto que dice pura y llanamente: «El Parlament de Catalunya se posiciona en contra de la construcción de un nuevo hospital privado en Tarragona.» Punto. No es que estén en contra de que se pongan recursos públicos para ello ni de que se ceda un terreno para ello ni de que se formalice un consorcio con este hospital privado, sino, sencillamente, que este Parlament de Catalunya se posicione en contra de la construcción de ese nuevo hospital privado.

No sé si es también..., viene de origen de la CUP, y ni siquiera sé si se lo habían leído antes de ponerlo, porque a mí no me cabe en la cabeza que alguien que dice defender los intereses de los tarraconenses proponga semejante aberración. Ahí no entiendo cómo puede ser que pidan que este Parlamento se ponga en contra de alguien que..., o de una inversión que alguien está dispuesto a hacer; que hay una persona que está dispuesta a invertir, a pagar sueldos a trabajadores de su propio bolsillo, a generar actividad, y quieren que este Parlamento se posicione en contra. Con nosotros no cuentan. Para avanzar, para aumentar las oportunidades de los tarraconenses, ellos saben que pueden contar con todos nosotros.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Saludar també les persones que han vingut de les comarques tarragonines, antics companys que apreciem molt.

Estem davant de la moció més llarga presentada pels comuns en el que portem de legislatura, i això no és un fet menor, donat que tots sabem que Déu no va cridar els comuns pel camí de la concreció i la brevetat. (*Rialles*.) Jo no sé què els hi passa:

ja siguin els discursos de Castro o les mocions dels comuns, és començar a escriure i parlar i *se vienen arriba, se gustan*, i no hi ha manera que s'aturi tot allò, no? Bé, coses pitjors hi ha a la vida. La llegim, la valorem, i és el que faré a continuació.

De fet, és una moció tan llarga que diu coses contradictòries i algunes que podem assumir perfectament. I podríem dir, com a resum, que hi ha una tercera part de punts que hi donarem suport, una tercera que no i una altra tercera, la restant, que ens hi abstindrem, no? Perquè quan dic que diuen coses contradictòries... Fomentar energies renovables? Direm que sí. Tancament immediat de les nuclears? No. Fomentar el transport públic? Sí, i tant, però això no pot anar en detriment de les carreteres i la seva qualitat, les ja existents. En fi, combatre la despoblació? Sí, per descomptat que sí. Ara bé, tornar a sistemes productius dignes de l'edat mitjana en ple segle XXI a les comarques d'interior, no. Hard Rock? Nosaltres diem que sí des de fa molt de temps de manera contundent. I amb la mateixa contundència també a favor del Consorci d'Aigües de Tarragona.

Jo crec que vostès haurien de reflexionar sobre el fet que a les comarques de Tarragona ara mateix no estan en una situació tan greu en termes d'abastiment d'aigua com la que tenim a Barcelona; per alguna raó deu ser, alguna cosa bona deu haver fet el Consorci d'Aigües de Tarragona. I també compartim no la seva visió de com millorar la indústria, però sí com garantir que sigui més segura. Jo crec que aquí hauríem d'estar tots d'acord amb les mesures essencials.

Per tant, aquest seria el resum de la nostra manera de veure aquesta, hi insisteixo, àmplia moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí, gracias. Si el resto de grupos lo han tenido complicado, pues imagínense yo en treinta segundos debatir sobre treinta y seis puntos. Es decir, menudo ladrillazo nos ha soltado el grupo de Podemos. Es imposible, es metafísicamente imposible poder...

Entonces, haré lo mismo que ha hecho Alejandro Fernández: sí, no, no, sí. Es decir, sí a la estación de AVE en Tarragona. No al cierre de las nucleares. Su rollito *eco-friendly* nos lleva a la ruina. Sembrar miedo sobre el polo petroquímico de Tarragona es irresponsable. Su mojigata obsesión contra el Hard Rock roza lo friki. No podemos seguir lanzando miles de hectómetros cúbicos del Ebro al mar. Se equivocan profundamente atacando a los profesionales de la sanidad privada. Y sí que apoyaré todas aquellas reivindicaciones que hacen referencia a mejorar el transporte público, la residencia, la atención primaria, la formación profesional y ese largo etcétera de peticiones que hacen en el ladrillazo que han presentado hoy.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Primer, reconèixer que la moció és llarga. Mirin, els comuns som una mica com el Barça, és a dir, ens agradem jugant, i si no ens agradem jugant, no guanyem, no?

Però, en tot cas, jo voldria proposar-los un pacte, és a dir, o tot el que portem al Parlament d'aquí fins a les municipals és electoralista o no ho és cap, o tots o ningú. Perquè, clar, reprovar el conseller d'afers socials, això no és electoralisme a quinze dies de les eleccions? (*Veus de fons.*) Tranquil, que n'hi ha per a tothom. (*Rialles.*)

El senyor Batet se m'esvera. Aprovar..., el que jo deia: l'acte de campanya que ha fet Esquerra Republicana aprovant, en aquest cas, la comarca del Lluçanès ara, això no és electoralisme? O que la moció que ha fet la CUP sobre habitatge la faci la senyora Basha Changue, això també era casualitat.

Per tant, en tot cas, jo els hi dic: mirin, cadascú tria les seves prioritats al Ple. I, senyora Estrada, si m'ho permet, sort que li he acceptat dinou esmenes. Però, en tot cas, també val la pena ser coherent en aquesta vida. Perquè jo voldria que també..., potser la majoria del Ple no ho sap. Qui ha guanyat el servei de teleassistència de l'Ajuntament de Tarragona? (*Remor de veus.*) Florentino Pérez. Qui gestiona el servei de teleassistència a l'Ajuntament de Tarragona? Junts per Catalunya? No, la CUP –la CUP. (*Aplaudiments.*)

Obras son amores. I defensar la gent que viu al seu territori no és pirotècnia parlamentària, senyora Estrada. Defensar la gent i aconseguir coses per a la gent són dos coses en aquest Parlament de Catalunya. I l'hi reconec: no són les mocions; són els pressupostos i són les lleis. I els pressupostos que hem aprovat nosaltres fan que la millor infraestructura sostenible que està construint en aquests moments la Generalitat, que és el Tramcamp, estigui al Camp de Tarragona. I això és condició *sine qua non* (*alguns aplaudiments*) dels comuns per aprovar els pressupostos de la Generalitat. Això és defensar el Camp de Tarragona.

I, senyor Viñuales, acabo amb vostè. L'hi diré: miri, no em faci trampes –no em faci trampes. El Hard Rock són tres-centes taules de joc i són 1.200 màquines escurabutxaques. I jo perquè estic convençut que el Hard Rock no es farà. Però si s'arribés a fer –vostès que ara han descobert la terra promesa de la seguretat, i a vegades costa veure les diferències amb alguns grups–..., els problemes de seguretat que tindríem al Camp de Tarragona si s'arribés a fer el casino... Perquè sí, vostè parla que és el quatre per cent, però...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Hauria d'anar acabant, diputat.

David Cid Colomer

...no hi ha en tot el sud d'Europa un casino que tingui 1.200 màquines escurabutxaques. I això és el que ha d'explicar vostè als ciutadans de Tarragona.

I sí, nosaltres estem en contra d'aquest model productiu. Indústria sí...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ha d'anar acabant.

David Cid Colomer

...en aquest cas; casinos, no. Això és el que defensem nosaltres.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, acabat el debat, els faig avinent que procedim, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 18 a 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme (continuació)

302-00275/13

Començarem, doncs, votant el punt número 18, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per combatre el... (*Remor de veus.*) Diputats... (*La presidentariu.*) Això ja era un volum molt alt. Votem el punt 18, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per combatre el capacitisme.

Començarem, doncs, votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 119 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Continuem votant el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt també queda aprovat amb 117 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

Continuem votant el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 89 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara els punts 4, 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 111 vots a favor, 9 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 113 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 119 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Continuem votant els punts 9 bis i 13 bis.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 128 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 122 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Votem ara els punts 12 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 95 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 113 vots a favor, 9 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 84 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

Votem ara el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de punts, que són l'11 i el 14.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 119 vots a favor, 9 en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva (continuació)

302-00272/13

Continuem votant el punt 19 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 111 vots a favor, 11 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 117 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 3.
Comença la votació.
Aquest punt queda aprovat amb 117 vots a favor i 12 en contra.
Continuem votant el punt 5.
Comença la votació.
Aquest punt queda aprovat amb 96 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 6.
Comença la votació.
Aquest punt queda aprovat amb 119 vots a favor, 9 en contra i 1 abstenció.
Votem ara el punt 7.
Comença la votació.
Aquest punt queda aprovat amb 111 vots a favor, 8 en contra i 10 abstencions.
Votem ara el punt 10.
Comença la votació.
Aquest punt queda aprovat amb 110 vots a favor, 6 en contra i 12 abstencions.
Votem ara el punt 11.
Comença la votació.
Aquest punt queda aprovat amb 127 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.
Votem ara la resta de punts de la moció.
Comença la votació.
Aquests punts queden aprovats amb 128 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme (continuació)

302-00276/13

Passem ara a votar el punt número 20 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme.

Comencem votant el punt número 1.
Comença la votació.
Aquest punt queda aprovat amb 111 vots a favor, 10 en contra i 8 abstencions.
Votem ara el punt 2.
Comença la votació.
Queda aprovat amb 111 vots a favor, 10 en contra i 8 abstencions.
Votem ara el punt 3.
Comença la votació.
Doncs també queda aprovat amb 111 vots a favor, 10 en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes i les oportunitats del Camp de Tarragona (continuació)

302-00277/13

I acabem votant el punt 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes i les oportunitats del Camp de Tarragona. (*Remor de veus.*) Diputats, diputades... (*Laia Estrada Cañón demana per parlar.*) Sí? Sí, disculpi, diputada, digui'm.

Laia Estrada Cañón

Sí, voldria demanar la lectura del punt 5.2.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Del punt 5.2. Perfecte.

Doncs comencem per votar el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 127 vots a favor, 1 en contra, cap abstenció i una persona que no ha votat.

Votem el punt 2, l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 82 vots a favor, 16 en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 120 vots a favor, 1 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 128 vots a favor i 1 en contra.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 97 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt 2.4.

Comença la votació.

Aquest punt no queda aprovat amb 50 vots a favor, 79 en contra.

Votem ara el punt 2.5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 96 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 96 vots a favor i 33 en contra.

Votem ara el punt 4, l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 119 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 4.1.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 17 vots a favor, 103 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 59 vots a favor, cap en contra i 70 abstencions.

Votem ara el punt 4.4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 47 vots a favor, 80 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 4.5.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 17 vots a favor, 77 en contra i 35 abstencions.

Votem ara el punt 4.6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 82 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

Ara procedim a la lectura del punt 5.2.

El secretari primer

«El Parlament de Catalunya insta el Govern a derogar l'article 17 de la Llei 6/2014, del 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç

i joc, relatiu a la modificació de la Llei 25/1998, del 31 de desembre, de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro, que permet una rebaixa fiscal del cinquanta-cinc per cent al deu per cent per als casinos de joc.»

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Votem ara els punts 5, 5.1, 5.2, 5.3, 7, 9 i 9.1.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats per 18 vots a favor i 111 en contra.

Votem ara el punt 5.4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 10 vots a favor, 110 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 18 vots a favor, 45 en contra i 67 abstencions.

Votem ara el punt 9.2.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 17 vots a favor, 51 en contra i 61 abstencions.

Votem ara el punt 10, l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 10.1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 10.2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 128 vots a favor.

Votem ara el punt 11, l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 94 vots a favor, 1 en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt 11.1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

Votem ara els punts 11.2 i 11.3.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 87 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 111 vots a favor, 9 en contra i 9 abstencions.

I fins aquí.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i cinc minuts.